MERCENAR

43 WAR HUNTER WAR HUNTER WAR

DICK STANFORD

Uragan la Seattle

Colecţia MERCENAR

43

Dick Stanford

URAGAN LA SEATTLE

V.1.0

Traducere de Nicolae Constantinescu

Editura Z 2000
2000

CAPITOLUL I

Hunter purta un combinezon paramilitar negru şi un mic pistol-mitralieră atârnat la gât, strâns bine pentru salt. Auto-Mag se afla la şoldul drept şi avea pieptul plin de banduliere sub harnaşamentul de paraşutist. Alte arme defensive se aflau agăţate de centurile pentru muniţii.

Totuşi misiunea plănuită trebuia să aibă loc fără tămbălău, recurgerea la armele puternice făcându-se numai în ultimă instanţă.

Jack Grimaldi, tovarăş de arme în numeroase bătălii, pilot emerit, ţinea mansa micului aparat Cessna.

Conversaţia era redusă la minimum şi nu se referea decât la situaţia imediată. Grimaldi îşi drese glasul şi strigă:

— Voi urca împotriva vântului. Altitudine o mie două sute de metri. Verifică direcţia!

Hunter se aplecă în exteriorul aparatului apoi îşi întoarse faţa înnegrită spre Grimaldi şi răcni şi el:

— Cinci grade la babord!

Pilotul corectă direcţia.

— Stabilit! strigă el. Direcţia doi-opt-cinci!

Lansaseră deja o mini-paraşută fosforescentă deasupra zonei de asalt ca să afle intensitatea turbulenţelor atmosferice. Efectul era nul. Încă nu era două dimineaţa, iar luna se arăta din când în când, printr-o puzderie de nori situaţi la o altitudine de două mii cinci sute de metri. Un strat fin de ceaţă învăluia vârful clădirilor de dedesubt. În mai puţin de douăzeci de minute, o ceaţă groasă avea să acopere întreaga zonă de atac. Ţinta era o insulă mică de aproximativ cinci hectare, situată în strâmtoarea Puget, exact în afara căilor maritime. Punctul de aterizare era şi mai redus, o incintă lată de o sută de metri şi lungă de două sute de metri, înconjurată de fire electrice şi patrulată de gărzi înarmate.

După informaţiile culese, pe insulă staţiona în permanenţă un grup de treizeci de oameni. Se aflau acolo de puţin timp şi incinta era extrem de recentă. Într-adevăr, insula aparţinuse până atunci unui miliardar din Seattle care căuta înainte de orice liniştea şi calmul. Pusese să i se construiască o vilă confortabilă, câteva bungalouri ca să-şi primească prietenii intimi, un mic dig şi un hangar care putea să adăpostească două ambarcaţiuni de tonaj mic.

Subit însă, proprietatea trecuse în mâinile unui om de paie al Mafiei, fusese construit un zid şi sosiseră paznicii. Veniseră tehnicieni străini de regiune şi montaseră o serie de clădiri mici din prefabricate lucrând douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru, după care dispăruseră la fel de misterios cum apăruseră. Digul fusese prelungit şi hangarului marin îi fusese adăugat un depozit de stocare.

De azi pe mâine se născuse un mic fort. La insulă se ajungea cu elicopterul sau cu ambarcaţiunea, dar invitaţiile erau rare şi oaspeţii aleşi pe sprânceană. După informaţiile lui Hunter, permisiunea de a acosta sau de a ateriza nu venea de la cineva din statul Washington sau măcar din împrejurimi, ci depindea de cunoscuta *Commissione* de la New York.

Această stare de lucruri îl intrigase pe Bob Hunter. De aceea făcuse imediat apel la Jack Grimaldi şi se înscrisese la o şcoală de paraşutism.

Era prima dată când Hunter trebuia să sară cu paraşuta pe timp de noapte şi, cu atât mai greu, să aterizeze într-o zonă inamică având drept ghid numai simţul luptei şi câteva puncte luminoase care scânteiau slab, undeva jos, la peste un kilometru distanţă.

Venise momentul adevărului.

Grimaldi se folosi de mâini ca portavoce şi strigă:

— Succes la vânătoare!

Drept răspuns, Hunter îi aruncă o privire ciudată şi se aruncă din avion, dispărând în golul negru al cerului nocturn, înghiţit de văzduh.

Se lăsă în cădere liberă primii cinci sute de metri, folosi braţele şi picioarele ca să se menţină pe traiectoria corectă, exaltarea primelor salturi fiind înlocuită de gândul sinistru că supravieţuirea lui depindea de asimilarea lecţiilor foarte recente.

Se uită la apele negre ale lui Puget Sound care păreau că se reped spre el cu o viteză năucitoare. Punctele luminoase ale ţintei se aflau încă departe în aval când trase de cordonul paraşutei, suportă şocul brutal şi începu să se lase purtat de curenţii de aer spre incinta fortificată.

Paraşuta era din nylon negru, echipată cu fire speciale care permiteau o mare precizie direcţională. În mod normal, căderea ar fi trebuit să se facă cu o viteză de douăzeci de kilometri la oră, dar pentru că Hunter era foarte încărcat, se făcea aproape cu treizeci.

Survolă insula la o sută cincizeci de metri, se deplasă pe

deasupra incintei înainte de a urca în contra vântului ca să efectueze ultima parte a coborârii, iar această mişcare îi permise să observe cu minuţiozitate instalaţiile.

Vila principală se afla destul de aproape de dig, la vreo treizeci de metri de hangarul pentru ambarcaţiuni, pe o mică colină. Acea mică ridicătură de pământ era acoperită cu gazon frumos presărat cu plante şi flori şi mici alei din piatră naturală duceau la bungalourile care se aflau în partea din spate a vilei. Cincizeci de metri mai departe se înălţau noile clădiri prefabricate, ascunse în mod discret în spatele unor garduri vii şi trei depozite din tablă ondulată. În spatele depozitelor se găsea un teren acoperit de gazon şi plante, după care urma gardul electrificat şi o porţiune scurtă nisipoasă până la apa golfului.

Unghiul de apropiere a lui Hunter îl făcu să survoleze malul apoi să urce împotriva vântului ca să aterizeze destul de brutal în partea din spate a incintei, exact în interiorul împrejmuirii. Şocul contactului cu pământul se repercută violent prin picioare şi gambe.

Reuşi în câteva secunde să facă ghem paraşuta şi s-o ridice peste firele împrejmuirii. Vântul puse stăpânire pe ea, o făcu să plesnească de două sau trei ori şi o duse pe plajă. Cu puţin noroc, o va rostogoli în apă şi acolo va fi dusă de curent.

Hunter porni fără zgomot în direcţia opusă, se strecură printre zonele umbroase, pătrunse în pânzele de ceaţă. Oprindu-se frecvent, adulmecă aerul, ascultă zgomotele nopţii, îndreptându-se spre depozit. Două lămpi de veghe luceau în penumbră.

Două gărzi înarmate cu pistoale-mitralieră stăteau la umbra celei mai depărtate clădiri şi scrutau cu nervozitate întunericul din partea din spate a incintei. Când Hunter putu să-i audă, unul zise celuilalt:

— Îţi spun că am auzit ceva.

— Du-te să faci un tur, răspunse ironic al doilea.

— Oh, nu! zise primul. Cu siguranţă că sunt pescăruşii.

— Eşti sigur? Poate că e Eliot Ness şi incoruptibilii. Du-te să vezi.

— Ce idiot poţi să fii! zise râzând celălalt.

Hunter se apropie lent ocolindu-i uşor ca să ajungă în spatele lor. În fine, ajunse lângă ei. Ridică „pacificatorul”. Hunter venise să se informeze, nu să ucidă, nici să lase urme ale trecerii sale. Cele două săgeţi mici, drogate, de Trangun, o adevărată minune cu aer comprimat, doborâră imediat gărzile, adormindu-le pentru câteva ore, fără să le lase sechele la trezire, a doua zi, în afara

unei mahmureli.

Singura problemă era să te apropii destul de mult de ţintă fără să fii reperat, apoi să le nimereşti mai înainte ca ele să-şi poată da seama de atac.

Hunter trase rapid de două ori. Micile săgeţi „tranchilizante” se înfipseră sub urechea fiecărei ţinte. Cei doi oameni se clătinară dându-se înapoi, ducând instinctiv mâna la gât, se prăbuşiră peste peretele depozitului, apoi alunecară fără zgomot până la pământ.

Unul dintre ei făcu nişte zgomote de beţiv şi îşi mângâie lent pistolul-mitralieră, în timp ce Hunter recupera micile săgeţi. Omul îl văzu pe Hunter dar ca prin vis. Nu avea să-şi amintească de nimic.

Hunter plecă mai departe şi găsi alte două gărzi patrulând separat pe terenul din faţa proprietăţii. Le adormi în acelaşi fel.

Apoi intră în vilă, descoperi un supraveghetor singuratic care bea bere în bucătărie, uitându-se la televizor. Omul adormi ca şi ceilalţi, fără să scoată nici cel mai mic sunet.

Scotocind prin vilă, Hunter nu mai găsi pe nimeni. În dulapuri şi sălile de baie nu erau nici haine şi nici obiecte personale. Era clar că nimeni nu locuia acolo.

Întorcându-se în bucătărie, Hunter deschise frigiderul. Nu era decât bere, coca-cola şi sandvişuri învelite cu grijă în celofan. În dulapul din oficiu erau conserve şi pachete cu cereale, un congelator mare era plin cu carne pentru friptură. Toate acele alimente păreau că se află acolo în aşteptare. Dar a cui?

În mod logic, bungalourile trebuie să fi fost transformate în dormitoare comune pentru soldaţi. De aceea Hunter hotărî să renunţe la ele în favoarea depozitelor din tablă ondulată. Fiecare clădire avea broaşte de siguranţă.

Revenind la primele sale victime, Hunter găsi o legătură de chei, deschise primul depozit, intră şi rămase cu gura căscată.

Stive de pământ, pietre, stânci, maşini pentru săpat şi curăţat terenul şi două găuri negre.

Clădirea servea doar să ascundă un şantier de săpături.

Al doilea depozit, cel din centru, îi permise lui Hunter să înţeleagă. Totul era curat şi mirosea a vopsea proaspătă. Hunter descoperi o scară şi coborî în bezna completă, ghidându-şi paşii în lumina slabă a lanternei.

Zece metri mai jos făcu o descoperire: un buncăr.

Incredibil dar adevărat, era într-adevăr un buncăr, şi chiar destul de luxos. Tapiserii pe pereţi, mochetă, divane, fotolii,

paturi pentru opt persoane. O sală de destindere cu jocuri de societate, post de televiziune cu video. Câteva tunele porneau în mai multe direcţii.

Totul fusese săpat în stâncă.

Opera unui bolnav, a unui paranoic?

Hunter făcu un plan detaliat, ieşi la suprafaţă, puse legătura de chei în buzunarul paznicului inconştient şi se întoarse pe peronul vilei unde găsi altă cheie în buzunarul altui paznic. Deschise uşa gardului, părăsi incinta şi coborî pe dig. Merse până la capătul pontonului şi trase în aer o mică rachetă luminoasă.

Cu puţin noroc, Grimaldi avea să dea drumul unei bărci pneumatice după şaizeci de secunde trecând la foarte joasă altitudine. La cincizeci de metri de mal, Hunter ar fi recepţionat barca gonflabilă, ar fi urcat în ea şi s-ar fi deplasat cu ajutorul curentului şi al unei prăjini spre insula cea mai apropiată unde exista o mică pistă de aterizare.

Dar Hunter nici măcar nu se gândea la detaliile ultimei părţi ale operaţiunii. Nu putea să uite cele câteva cuvinte pe care le auzise datorită echipamentului de supraveghere electronică. De câteva luni, tot ce auzea făcea aluzie la Seattle. Îşi vorbeau cu glas scăzut despre o bază specială, separată de acest oraş.

Acum Hunter începea să înţeleagă de ce.

Mafia punea la cale o lovitură mare la Seattle. Dar şoaptele se refereau oare la Langley Island?

Umflă un sac plutitor, vârî înăuntru armele, îl aruncă în apă şi plonjă şi el.

Un buncăr, o bază, un post de comandă… De ce?

Lui Bob Hunter nu-i venea să creadă.

Probabil că Mafia se hotărâse să pună la cale o lovitură mare de tot. Şi de ce Langley Island? De ce să prăpădească atâta bănet ca să instaleze un buncăr la zece metri sub pământ, săpat în stâncă?

Lovitura supremă? Totul pentru totul! *Cosa di tutti cosi?* Luaseră hotărârea să ducă la bun sfârşit acel efort imens din buncărul de la Langley Island? De ce nu?

Seattle era unul dintre cele mai mari porturi de pe coasta de vest. Canada nu era departe, se putea ajunge uşor pe apă. Principalele căi maritime spre Alaska treceau direct prin faţa insuliţei. Alaska!

În Alaska se petreceau lucruri mari! Miliarde de dolari treceau dintr-o mână în alta. Apoi nu trebuia uitată Asia, care se afla de cealaltă parte a Oceanului Pacific.

Seattle?

Asta ar fi explicat noile tendinţe ale Organizaţiei de câteva luni. Mafia se pregătea să violeze Pacific Northwest – teritoriul coastei de nord-vest a Pacificului – o întindere de pământ oarecum virgină. Nu exista un loc mai bun decât Seattle pentru a instala un post de comandă. Dar cine ar crede asta, cu excepţia lui Hunter? Nimeni. Cine ar încerca să oprească eforturile Mafiei, cu excepţia lui Hunter? Din păcate, nimeni!

Acel buncăr avea să devină cartierul general al tuturor soldaţilor Mafiei, noua capitală ilegală a Statelor Unite, într-un fel sau altul, Hunter trebuia să li se opună.

Era o problemă de supravieţuire.

CAPITOLUL II

Când Grimaldi ateriză, văzu că tipul înalt îl aştepta.

— Cum a mers? strigă el, întorcând aparatul ca să decoleze.

— Bine, răspunse celălalt.

Nu adăugă nimic, decât o privire scurtă şi rece.

Grimaldi ştia că nu trebuia să forţeze lucrurile. Hunter avea să-i spună numai ce voia să-i spună, nici un cuvânt mai mult. Şi nu era un tip vorbăreţ. Cu atât mai puţin în plină operaţiune. Grimaldi începuse să cunoască aceste tăceri prelungite după o misiune. După toate aparenţele, războinicul profita ca să-şi reamintească fiecare detaliu şi să evalueze fiecare frântură de informaţie mai înainte ca minutele şi cuvintele să nu şteargă o parte din amintiri. În fond, autocritica combatantului.

De data asta, tipul înalt avea un aer îngrijorat, deşi un om ca Hunter nu părea niciodată îngrijorat peste măsură. După toate aparenţele, rezultatul misiunii era că acum îşi punea mai multe întrebări decât înainte.

Un tip ciudat acest Bob Hunter!

Un om de gheaţă, gata la orice, o maşină de adus moartea, o întreagă armată. Totuşi era ceva şi mai mult. Era un strateg redutabil care avea un creier ca un computer şi corpul unui atlet olimpic. Nervi de oţel, cutezanţă şi era mai periculos decât o cobră regală. Şi chiar mai mult! Era înainte de orice un om. Un tip despre care nu se mai vorbea decât în romane.

Faptele îl apăsau – măcelurile şi distrugerile îi erau odioase. Rolul pe care şi-l atribuise nu-i convenea deloc, totuşi continua să lupte. Bătăliile veneau una după alta şi niciodată nu se plângea. Nu ezita şi nu dădea înapoi în faţa unei misiuni. Avea o datorie şi o îndeplinea cât putea mai bine.

Cei doi oameni fuseseră căliţi în cursul mai multor bătălii dar lucrurile nu începuseră astfel. Grimaldi era un pilot în serviciul Mafiei, un şofer zburător, un angajat care trebuia să profite de salariul lui enorm fără să relateze vreodată cuiva ce văzuse sau auzise.

Grimaldi nu era un mafiot, nu făcuse jurământul sângelui, dar colabora totuşi. De aceea Grimaldi îl cunoscuse pe Hunter în împrejurări diametral opuse. Îl cunoştea ca pe un adversar periculos, ba chiar avusese ocazia să contemple ochii reci deasupra armei lui Hunter.

Hunter avea ceva care forţa admiraţia tuturor, chiar a duşmanilor. Cei care îl urau cel mai mult – şi pe bună dreptate – aveau totuşi faţă de el un respect extraordinar.

Aşa fusese cazul lui Grimaldi.

Îl dusese cu avionul pe Hunter de la Las Vegas până la Porto Rico, dându-şi seama abia în ultimele minute ale zborului că pasagerul său era pur şi simplu Bob Hunter şi nu trimisul Mafiei drept care se dăduse. Natural, Grimaldi încercase să-i ajute pe soldaţii de la Glass Bay să-l prindă pe acel om care ameninţa cu prăbuşirea imperiului. Dar asta nu folosise la nimic.

Hunter ar fi putut să-l ucidă, dar n-o făcuse. Motivul acestui gest, sau mai curând absenţa gestului, nu fusese niciodată lămurit. Mai târziu, în două ocazii, Hunter l-ar fi putut suprima pe Grimaldi, dar îl cruţase. După ce bătălia din Caraibe luase sfârşit, Grimaldi devenise unul dintre cei mai fideli aliaţi ai lui Bob Hunter.

Grimaldi ţinea la el ca la un frate.

Dar nu puteai părăsi Mafia fără să mori. Când lucrezi pentru ea, slujba durează toată viaţa, doar dacă nu cumva Mafia decide altfel. Aşa că Grimaldi pilota în continuare avioane pentru mafioţi, câştigându-şi astfel mai mult decât bine existenţa. Reţinea tot ce vedea şi auzea ca să repete totul prietenului său Hunter, şi venea cu bucurie să-i dea o mână de ajutor când se ivea ocazia.

Îl adora pe Hunter pentru că Hunter îi dădea şansa să dovedească că era un om, ceea ce-i lipsise în mod serios de ani de zile fostului pilot de vânătoare. Îi plăcea la nebunie să se afle în aceeaşi tabără cu Hunter, pentru că asta îi reda puţin din vechea mândrie.

În asta consta singurul motiv valabil al alegerii sale.

Grimaldi era sigur că Hunter avea aproape acelaşi sentiment. Existau lucruri pe care un adevărat om trebuia să le facă. Hunter le făcea. Răspunsese provocării destinului. Numai că destinul lui Bob Hunter era mult mai uimitor decât cel al majorităţii oamenilor.

Şi acum Hunter avea un aer îngrijorat. Se îndreptară spre o mică pistă situată la nord de Seattle. Grimaldi rupse în sfârşit tăcerea:

— E greu, nu?

Aprinse o ţigară şi i-o trecu lui Hunter. Acesta o acceptă, trase un fum şi o dădu înapoi pilotului.

— Da, zise el în cele din urmă suflând fumul.

— Ce fac pe insulă?

Fără să răspundă la întrebare, Hunter îi puse alta:

— Câte zboruri ai făcut în partea asta în ultimele luni?

— Aici? răspunse pilotul. Nici unul. Dar am fost de două ori la Spokane.

— Ce se întâmplă la Spokane?

Grimaldi dădu din umeri.

— Nu mi s-a spus niciodată. Ştiu doar că s-au folosit de târgul anual ca acoperire. Pasagerii mei se dădeau drept consultanţi. Aveau o legătură cu expoziţiile.

— Cine erau expozanţii?

— Unul din Europa, nu ştiu exact de unde. Celălalt venise din Tel Aviv.

Hunter făcu ochii mari.

— Cum?

— Asta scria pe bagajele lor, răspunse Grimaldi dând iar din umeri. Au ajuns la New York cu avionul companiei El Al.

— Părerea ta? zise Hunter.

— Nişte VIP-uri care reprezintă organizaţia în străinătate. Cred că nişte *capi.* Prima dată erau trei, a doua oară, cinci. Totdeauna erau şi gărzi de corp, un contingent important. Am pilotat un aparat cu reacţie. Asta e ceva rezervat mărimilor.

— I-ai adus aici şi pe urmă i-ai dus înapoi?

— Da, de fiecare dată. Am stat să-i aştept câteva zile, între două zboruri.

— Prin urmare, ar fi putut să vină până la Seattle cu maşina? În amândouă cazurile…

— Exact, zise Grimaldi suspinând.

— Au fost primiţi de cineva?

— Păi cum! Cu covor roşu şi tot tacâmul!

— Oamenii organizaţiei?

— Nu, după cunoştinţa mea.

— Atunci e logic, răspunse Hunter.

— Ce?

Hunter îşi scoase carnetul negru şi îşi făcu câteva însemnări pentru viitor. Apoi spuse pilotului cu o voce liniştită:

— Construiesc un fort acolo.

— Pe insula aia minusculă?

— Da, răspunse Hunter răsfoind carnetul ca să găsească un detaliu din primele pagini. Spui că se folosesc de târgul de la Spokane ca pretext sau ca acoperire?

— Asta a fost impresia mea. Ce fel de fort?

— Un mic Gibraltar. Tunele şi un buncăr săpat direct în stâncă.

Hunter găsi ce căuta în carnet.

— Tel Aviv, ai? N-ai auzit niciodată de o ambarcaţiune pe nume *SS Piraeus Merchant!*

— Asta ce mai e? În orice caz, nu e israelian. N-am auzit niciodată de aşa ceva.

— E o navă grecească care se află în portul Seattle în acest moment. Acum două luni, această navă a trecut pe la Marsilia unde a luat la bord un container. Destinaţia Seattle şi mai exact târgul anual.

— Ce, nava?

— Nu, containerul. Erau aşa-zise maşini-unelte comandate de un anume Nyeburg.

— Cine?

— Allan Nyeburg, tipul care a cumpărat Langley Island.

— Ah, ăla! zise Grimaldi. Nici de el n-am auzit.

Hunter râse uşurel.

— Nu-ţi face sânge rău. Nimeni nu-l cunoaşte. Deocamdată.

Grimaldi îşi reţinu un fior involuntar gândindu-se la soarta ghinionistului Nyeburg.

Hunter suspină, închise carnetul, se uită la ceas şi aruncă o privire afară.

— Cred că mai e încă timp, conchise el.

Grimaldi se alinie la luminile pistei pe care le distingea cu greu prin ceaţa care acoperea micul teren de aviaţie, pătrunse în acest univers albicios şi ateriză cu câteva zguduituri uşoare, în realitate, acea ceaţă era o mână de ajutor dată de natură; un camuflaj nesperat. Pista nu avea turn de control, ci numai un hangar de întreţinere şi o zonă de parcare pentru avioane mici. Hunter îşi parcase rulota la capătul pistei şi Grimaldi îl lăsă acolo înainte de a duce avionul în parcare.

Merse până la limita asfaltată, viră şi frână.

— Mai e încă timp pentru ce? întrebă el.

— Ca să-i lovim înainte de a se face ziuă.

— Vei avea nevoie de mine? întrebă pilotul.

— De data asta nu, zise Hunter luându-şi lucrurile.

— Credeam că deocamdată vrei să acţionezi discret.

— Acum nu mai vreau, Jack.

— Înţeleg.

Pilotul vru să zâmbească dar nu reuşi.

— De fapt, mă trimiţi la plimbare.

— Nu, aş vrea să stai în zonă câteva zile, dacă e posibil. Ar

putea să iasă cu scântei, Jack. S-ar putea să am nevoie de tine.

Acum Grimaldi zâmbi.

— Ştii unde poţi să mă găseşti…

Hunter sări din micul avion după ce-i zâmbi complice. Pe fotoliul părăsit se afla un mic pachet.

— Hei! strigă pilotul. Ai uitat ceva!

— Nu-i al meu, strigă Hunter înainte de a dispărea în ceaţă.

— Aiurea! Ce glumă!

În pachet erau zece mii de dolari în bancnote de o sută.

Grimaldi puse plicul sub cămaşă şi porni spre hangar. Bombănea pentru sine. Nu pentru bani îl ajuta pe Hunter. Un zâmbet, o strângere de mână erau de ajuns. Dar Hunter plătea totdeauna. Fără prieteni, fără datorii; să nu ceri şi să nu accepţi servicii!

Ce viaţă nenorocită îşi impusese Bob Hunter.

Dar nu era chiar o sminteală. Dovadă că Hunter era încă în viaţă, gata să înfrunte încă o dată Mafia. Pilotul mafioţilor ar fi vrut să ardă cei zece mii de dolari numai să poată asista la spectacol.

Nu, nu avea nimic de spus în privinţa metodelor lui Hunter. Mergeau.

Grimaldi îşi amintea de Las Vegas, apoi de Caraibe şi de Texas. Se aflase şi el acolo. Începea să-i fie milă de Seattle.

CAPITOLUL III

Hunter făcuse o recunoaştere a cheiurilor cu câteva zile mai înainte, încă de la sosirea navei greceşti. Văzuse docherii trebăluind pe lângă macarale şi începând descărcatul, apoi li se alăturase, îmbrăcat cu o salopetă de blugi, când marfa fusese scoasă din cală. Descoperise marfa suspectă şi o marcase ca să o găsească cu uşurinţă.

După aceea scosese din pungă o sută de dolari şi îi împărţi la doi docheri ca aceştia să „rătăcească" marfa timp de câteva zile. Aşteptase ceva timp să vadă unde au pus-o cei doi oameni.

Nu ştia, în momentul acestei tranzacţii, ce-l împingea să se intereseze de acea marfă, şi dacă exista vreo legătură între lăzile cu marfă şi zvonurile auzite în legătură cu Seattle. Într-un fel sau altul, trebuia să lămurească enigma, să adune bucăţile împrăştiate ale unui gigantic puzzle internaţional, unele detalii ale sale găsindu-se prin paginile carnetului său negru.

Până atunci nu mai auzise niciodată de Allan Nyeburg, nici de Langley Island. În schimb, auzise deseori că mari cantităţi de marfă treceau prin Marsilia, port de predilecţie al criminalilor, înainte de a ajunge în Statele Unite. De la bătălia din Texas, Hunter se informa cât putea de bine în legătură cu manevrele cargoboturilor. Oare şansa sau destinul îi atrăsese atenţia asupra încărcăturii de la Seattle? Nu avea importanţă.

Oricum, ancheta pe care o făcuse pe urmă asupra unui anume Allan Nyeburg îi suprimase îndoielile şi scrupulele. Numai că fusese nevoit să facă o treabă de detectiv particular, să pună întrebările care trebuie în locurile potrivite, să ajungă la anumite dosare şi să adune la un loc toate informaţiile culese.

Un ansamblu impresionant. Toate pistele duceau la Langley Island.

Nyeburg era ultimul în ordine cronologică dintre oamenii de faţadă pe care Mafia îi strecura în lume. Nu avea cazier, primise o educaţie excelentă, era tânăr şi avea reputaţia unui om de afaceri strălucit: Dar în ochii lui Hunter, Nyeburg era doar reprezentantul celui care trebuia să joace totul pe o singură carte la Seattle.

Descoperirea buncărului, a excavărilor de la Langley Island îi zgândăriseră curiozitatea faţă de conţinutul lăzilor scoase din cala navei *Piraeus Merchant.* Acum avea intenţia să le

examineze.

Îmbrăcat cu un combinezon de luptă negru, doar cu Auto-Mag, singura armă pe care o dorise în această misiune uşoară, la şoldul drept, după ce-şi trase rulota la două sute de metri de acolo, înainta ca o umbră în întunericul ceţos.

Ceaţa pusese stăpânire pe docurile şi pe cheiurile pe care le învăluia ca într-o cuvertură umedă. Câteva lumini slabe luceau firav, înconjurate de o aureolă nebuloasă. Masa întunecată a navei *Piraeus Merchant*, legată la chei, se înălţa ca un munte malefic în mijlocul ceţii, luminile pasarelei clipind în penumbră.

Dar se petrecea ceva lângă hangare, puţin mai departe. Porţile culisante enorme erau deschise şi o lumină albicioasă şi palidă ca un linţoliu se revărsa asupra cheiurilor ude şi lucitoare. Acolo se afla un camion, cu partea din spate pe jumătate intrată în clădire. Motostivuitoare se deplasau, încărcau sau descărcau.

Hunter nu se miră deloc de aceste activităţi deşi aflase că în general nu existau echipe de noapte care să lucreze în acea parte a portului. Cu atât mai mult cu cât dăduse un telefon amicilor săi docherii cu vreo douăsprezece ore înainte, ca să le spună să „găsească” marfa pierdută şi să semnaleze acest lucru destinatarului.

Hunter se apropie de acel *no man’s land* dintre cheiuri şi hangare, cu instinctele la pândă, în mână cu Auto-Mag, gata să tragă.

O siluetă se contură brusc în faţa lui, la vreo cincizeci de metri.

Hunter se opri, îşi drese zgomotos gâtul, tuşi, şi înaintă cu un pas lent.

Tăioasă, răstită, răsună imediat o voce cu accente de Bronx:

— Cine-i acolo?

— Eu sunt, răspunse Hunter cu acelaşi accent dar pe un ton mai liniştit. Cum merge treaba?

— De unde să ştiu! Mie nu mi se spune niciodată nimic!

Oricum, tipul era o santinelă arţăgoasă şi obosită.

Probabil că se afla de pază de prea multă vreme. Asta ar explica vocea încordată, răspunsul enervat.

Veni lent spre Hunter ca să-l vadă mai bine.

— Du-te acolo şi spune-le din partea mea să se mişte mai repede, zise brusc Hunter. Şi bea şi o ceaşcă de cafea dacă tot eşti acolo. Pari pe jumătate adormit.

— Poate că e adevărat. Mulţumesc. Le voi spune.

Omul făcu cale întoarsă şi se îndepărtă cu un pas domol.

Hunter se luă încet după el, stând în spatele lui.

Santinela se supusese instantaneu ordinului, fără să discute, fără să gândească, crezând că are de-a face cu unul dintre şefi. Această supunere implica prezenţa şefilor pe cheiuri, ascunşi în penumbra ceţoasă. Într-o maşină probabil.

Un şef de echipă şi câţiva oameni înarmaţi. Hunter nu-i putea lăsa acolo în spatele lui.

Se întoarse, dădu ocol locului şi se apropie din nou pe un alt drum şi descoperi maşina puţin mai în amonte de *Piraeus Merchant.* În faţă stăteau doi oameni.

Maşina se afla acolo de un anumit timp, căci era acoperită cu picături mici de apă. Ştergătoarele fuseseră pornite pentru curăţirea parbrizului, dar se încerca zadarnic să se dezaburească interiorul. În partea din faţă geamurile erau puţin lăsate. Picături de apă se acumulaseră în exterior, o pânză opacă se întindea pe suprafaţa interioară.

Cei doi indivizi fumau. Hunter se apropie şi auzi radioul pornit. O muzică domoală. Tipii erau relaxaţi, tolăniţi pe banchetă. Se plictiseau. Se apropie de portiera din spate, o deschise brusc şi se aşeză pe banchetă în spatele celor doi bărbaţi.

Cel care se afla la volan se întoarse brusc, cu gura larg deschisă şi ochii rătăciţi.

— Nu, mormăi Hunter arătându-i scurt marele pistol argintiu.

Al doilea nu mişcă, cu ochii ţintă în oglinda retrovizoare. Vorbi primul.

— Ce înseamnă asta? se răsti el.

— Poate că sfârşitul, îi anunţă Hunter.

Aruncă o medalie de trăgător de elită care, după ce ricoşă din parbriz, căzu pe marginea tabloului de bord.

— Ia-o, zise el.

Conducătorul o luă. Cu gesturi lente şi precise, luă medalia între două degete, o întoarse de câteva ori, tăcut şi prostit.

— Ce-i asta? întrebă al doilea.

— O ţintă şi o cruce, şopti tipul de la volan.

— La dracu'! zise suspinând al doilea cu o voce schimbată. Doar n-o fi chiar Bob Hunter în spate.

— Ba da, anunţă cu răceală Hunter. Cine sunteţi?

Tipul se hotărî să adopte un ton amical.

— Eu sunt Danny Trinity. Nu cred că ai auzit de mine. Nici n-aveai cum. În schimb, au am auzit de tine. Iar pe tipul ăsta mare din stânga mea îl cheamă Ontario Charley Flora. E şoferul meu.

Negăsind ce să mai spună, Trinity tăcu.

— Aţi putea să trăiţi ceva mai mult cooperând, zise Hunter.

Cei doi oameni înţeleseră imediat semnificaţia acestei propuneri. Într-adevăr, puţini se puteau lăuda că vorbiseră cu Exterminatorul şi supravieţuiseră acestei experienţe. Dacă Hunter voia să stea de vorbă în loc să masacreze, exista o mică speranţă.

— Dar noi nu avem nimic cu tine, zise Danny Trinity care, în ciuda spaimei, încerca să se arate optimist şi curajos.

— Cu atât mai bine, zise Hunter. Mai ales dacă nu te răzgândeşti. Cu cine sunteţi?

Cei doi bărbaţi schimbară o privire care dură o fracţiune de secundă.

— Atenţie, le spuse Hunter. Aveţi de-a face cu cineva care ştie să recunoască adevărul.

Ontario Charley respiră adânc şi zise:

— Facem parte dintr-un grup trimis de Augie Marinello.

Asta era cu siguranţă adevărat. Deşi schilodit în cursul unei bătălii împotriva lui Hunter în New Jersey, Marinello se agăţase de viaţă şi rămânea unul dintre şefii mafioţi cei mai puternici de la New York.

— Ce mai face Augie? întrebă cu răceală Hunter.

— Foarte „diminuat”, zise cu ironie Trinity cu o voce brusc neamicală. Cam asta se întâmplă când îţi pierzi ambele picioare. Dar n-o duce prea rău.

— Cu atât mai bine pentru el, pentru tine însă e cu totul altceva. S-ar putea să nu scapi la fel de bine ca el. Ce rang ai?

— N-am, răspunse Trinity. Sunt şef de echipă pentru un tip care se numeşte Tony Vale.

— Un pistolar, zise Exterminatorul.

— Da, bineînţeles. Auzi, vrei să asculţi povestea vieţii mele? M-am născut în…

— Opreşte-te, bombăni Hunter.

Omul dădu din umeri şi aruncă o privire spre colegul de lângă el.

— Suntem în vacanţă, mormăi el.

Hunter îi mângâie ceafa cu ţeava revolverului.

— Arma asta seamănă cu Grosse Bertha, zise el. Dacă suspin mai tare, capul tău va exploda ca o coajă de ou. Şi de câte ori vei spune o prostie, Danny, o să suspin.

— OK, OK, zise imediat şeful de echipă a cărui voce redeveni răguşită de teamă. Într-un fel suntem în vacanţă. Am fost împrumutaţi. Am venit aici de trei săptămâni şi e prima noastră misiune.

— Câţi oameni sunt cu tine?

— Am venit cu o echipă de şase, plus eu. Inclusiv Charley.

— Care e misiunea?

— Aici? Pe dracu', nimic! În fine, aşa credeam. Tipii de-aici recuperează o încărcătură pierdută în depozit. Noi facem de pază, atâta tot.

— Unde o duceţi pe urmă?

— În alt depozit.

— Unde, în alt depozit?

— Lângă Everett. Cunoşti? Puţin mai la nord pe coastă.

Hunter ştia unde. Era foarte aproape de Langley Island.

— Daţi-mi armele, zise el. Numai cu două degete. Mai întâi tu, Danny. Scoate-o uşor şi dă-mi-o aici.

Nu protestă nimeni. Cei doi oameni păreau aproape mulţumiţi, ca şi cum acest gest le sporea şansele de supravieţuire. Într-adevăr, Hunter nu avea reputaţia că omoară oameni dezarmaţi. De aceea fiecare se debarasă de revolver cu cea mai mare precauţie ca să-l dea în spate. Hunter aruncă cele două arme afară şi zise celui de la volan:

— OK, Charley, să demarăm.

Omul porni motorul şi întrebă:

— Unde mergem?

— Înaintează pe chei, spre depozit.

Cei doi oameni schimbară o privire, Charley dădu din umeri şi apăsă uşor pe acceleraţie.

— Aprind farurile sau nu? întrebă el.

— Le vei aprinde când am să-ţi spun. Mergi încet.

— Stai, stai o secundă! protestă Danny Trinity. Ştii câţi tipi te aşteaptă acolo înăuntru? Sunt cei patru oameni ai mei şi alţi patru de-aici. Nici unul dintre ei nu e ceea ce-am putea numi un bun cetăţean. Îi distrează să tragă în oameni, şi nu pun întrebări înainte. Bum! Şi asta e tot. Nu poţi…

— Să nu-mi spui că eşti îngrijorat de sănătatea mea, Danny, zise Hunter întrerupându-l.

— Nici pomeneală, dar sunt îngrijorat de a mea. N-am chef să mă pomenesc în mijlocul unui tir încrucişat.

— Atunci fă exact ce-ţi spun, îi sugeră Hunter. Ia-o de-a lungul cheiului, Charley. Haide, uşurel.

Maşina începu să se deplaseze încet pe chei, apoi pe dig, spre luminile difuze ale depozitului de la celălalt capăt. Danny Trinity se ghemui pe banchetă, încordat, cu privirea fixă.

— Există pe lumea asta tipi cu porniri sinucigaşe, bombăni el.

Îi era din nou frică.

— N-aş fi crezut asta despre tine, Hunter, adăugă el cu o voce plină de reproş.

Hunter era de acord, nu avea deloc intenţia să se lase masacrat, dar se limită să răspundă:

— Într-o zi trebuie să murim. Nu? Şi apoi, asta depinde de voi doi dacă se va întâmpla azi sau altădată. Jucaţi cinstit cu mine şi azi va fi ziua celorlalţi. Să nu vă opriţi nici o clipă, că altfel murim toţi trei.

— Nu sunt nebun, zise Ontario Charley clănţănind din dinţi.

— Dovedeşte, îi recomandă Hunter. Şi tu la fel, Danny. Arată-mi că eşti un tip inteligent.

Dar Hunter n-ar fi pariat nici măcar o para chioară pe inteligenţa celor doi pistolari. Nu conta decât pe el.

CAPITOLUL IV

În vremuri normale, Hunter n-ar fi acceptat să dea bătălia în condiţiile care se prezentau. Prefera să pună la punct un plan minuţios şi să-l urmărească cât se poate de exact. Dacă pe chei ar fi izbucnit focuri de arme, totul ar fi durat puţin, atacul ar fi fost rapid şi instinctiv, cu victoria aparţinând celui mai abil.

Dacă oamenii din hangar erau superiori numeric, Hunter dispunea în schimb de elementul surpriză care constituia un atu sigur.

Şi mai avea două atuuri – Danny Trinity şi Charley Flora – „tovarăşii" lui din maşină. Nu avea cum să ştie ce vor face cei doi oameni puşi în libertate. Hunter nu putea decât să încerce să-i influenţeze.

— OK, opreşte-te aici, zise el celui de la volan.

Ajunseră în locul unde Hunter întâlnise prima santinelă.

Omul dispăruse.

Ontario Charley Flora frână lent şi maşina se opri.

Aprinde farurile!

Omul de la volan execută ordinul. Trinity privea drept înainte încordat.

— Încă mai încarcă, zise el cu o voce mohorâtă.

— Câţi tipi ai zis?

— Opt, fir-ar să fie! Opt tipi gata la orice! Ceea ce faci e o adevărată sminteală!

— Nu chiar, răspunse Hunter. Să nu vă prostiţi. Cobor aici, dar n-am să fiu mai departe de trei paşi în spatele maşinii. De la distanţa asta, Danny, pot să rad aripile unei muşte. Voi doi mergeţi în aceeaşi direcţie şi cu aceeaşi viteză. La cea mai mică mişcare greşită vă lichidez. Cum plecaţi de pe loc, aprindeţi toate farurile. Nu le stingeţi. Când ajungeţi lângă camion, opriţi şi nu mai mişcaţi.

— Cât timp? întrebă nervos Charley Flora.

— Până la primele împuşcături. Pe urmă vă sfătuiesc să vă căraţi.

Danny Trinity râse ironic.

— Eşti nebun, n-ai să poţi lichida singur opt oameni înarmaţi.

— O să vezi, zise Hunter coborând din vehicul. Plecaţi!

Închise uşor portiera.

Maşina înaintă lent. Din cauza farurilor aprinse, un ecran alb şi

tulbure se contura în perdeaua de ceaţă, creând o atmosferă ireală, neliniştitoare.

Hunter porni în urma limuzinei, deplasându-se pe lângă zidul depozitului. Când ajunse la jumătatea distanţei până la intrare, doi tipi ieşiră din hangar alergând spre camion. Maşina celor doi mafioţi făcu un salt înainte, cu claxonul blocat, accelerând brusc.

Într-adevăr, existau temperamente sinucigaşe.

Un zâmbet macabru apăru pe buzele lui Hunter. Ridică braţul şi trase în cei doi fugari după cum le promisese că va face. Cele patru gloanţe fură atât de rapid expediate încât i se păru că trăsese doar o dată. Proiectilele trecură prin geamul din spate care se făcu ţăndări, la înălţimea umărului, pecetluind destinul lui Trinity şi al lui Flora.

Maşina se clătină violent, viră la stânga, se lovi cu putere de zidul depozitului şi începu să se rostogolească. Hunter expedie alte trei gloanţe în portiera dreaptă din faţă în timp ce maşina se răsturna. Dădu afară încărcătorul gol pe care îl înlocui cu altul nou, în timp ce dădea ocol vehiculului sinistru, alergând în întâmpinarea celor doi oameni care ieşiseră pe chei.

Cei doi trăgeau şi ei, fără nici un efect de altfel, cele mai multe gloanţe nimerind caroseria limuzinei. La zece metri, cei doi tipi nu mai erau decât nişte siluete neclare, aplecate în faţă, care intrau în hangar trăgându-se înapoi cu spatele, unul lângă altul.

Auto-Mag trase încă de două ori în mai puţin de o jumătate de secundă. Cele două ţinte fură nimerite simultan. Cei doi se prăbuşiră într-o mişcare armonioasă. Nu începea prea rău. Doi mai puţin. Mai rămăseseră şase, doar dacă nu cumva Danny Trinity îl minţise.

Hunter înaintă până la uşa culisantă a depozitului, intră în clădire, şi se expuse ca să atragă focul. Dar nu trase nimeni.

Un cheson de transport din lemn se afla pe pământ în spatele camionului. Marele container fusese deschis. Înăuntru se aflau o mulţime de cutii mai mici, unele puse ici şi colo în zona de încărcare, altele încă rânduite în camion. Un om în salopetă se afla la conducerea unui stivuitor al cărui motor duduia liniştit. Omul ţinea braţele ridicate deasupra capului şi în ochii lui se putea citi panica. Furca stivuitorului, care rămăsese blocată sus, susţinea o ladă similară cu cea care fusese deja pusă în camion.

— Unde sunt? zise Hunter.

Omul înclină uşor capul spre un fel de birou de sticlă din celălalt capăt al clădirii.

— Câţi?

— Doi, şopti distinct omul.

— Să ştii că e viaţa ta în joc.

— Dar n-am nici o treabă cu oamenii ăştia, zise omul repede. Mi-au dat o sută de dolari ca să încarc marfa asta, dar nici măcar nu-i cunosc. Mai sunt doi, şi au luat o femeie ostatic. I-am văzut ascunzându-se în birou de la prima împuşcătură.

S-ar fi putut să fie adevărat. Hunter îl bănuise pe Danny Trinity că exagerase numărul oamenilor de care dispunea. Se adresă tipului în salopetă:

— Coboară de pe stivuitor. Părăseşte depozitul, ia-o pe chei şi nu te opri până nu eşti destul de departe.

— Imediat, imediat! zise omul suspinând cu o mare uşurare.

Îşi aruncă brusc încărcătura. Lada lovi marginea platformei camionului, se rupse şi căzu pe jos împrăştiindu-şi conţinutul.

Ciudat conţinut!

Arme automate, asamblate, unele părţi înfăşurate în hârtie uleioasă.

Omul făcu ochii mari.

— Pleacă! îi comandă Hunter cu o voce tăioasă.

Omul viră, ocoli rămăşiţele lăzii şi trecu pe lângă omul în negru.

— Ai grijă! îi strigă el. Sunt nişte adevăraţi smintiţi!

Sfat inutil, căci Hunter era totdeauna atent. Cât priveşte ostaticul, Hunter avea mare respect pentru viaţa omului, dar mai învăţase că numai într-un singur fel putea trata cu oamenii cu care avea el de-a face.

O porni rapid prin spaţiul descoperit, golind încărcătorul în partea de sus a ferestrelor biroului apoi încărcă imediat fără să încetinească pasul. Sticla se sparse zgomotos şi căzu ca ploaia în birou şi în afara lui.

Femeia ţipă strident, apoi tăcu brusc. O formă destul de impozantă apăru în mijlocul mobilelor răsturnate şi răsunară împuşcături. Tipul era un trăgător bun, dar nu cunoştea agilitatea de care era în stare Hunter. Încetini fuga, se întoarse, apoi se mişcă în zig-zag înainte de a se opri, fără să-i fi dat celuilalt timp să-i urmărească mişcările şi nici să-şi orienteze pistolul. Trimise trei gloanţe spre forma aceea ridicată.

Pistolul valsă, se auzi un strigăt şi nişte mobile trosniră sub greutatea adversarului răsturnat.

Se auzi o voce:

— Hei! Stai, nu mai trage!

Era vocea unui tânăr, aproape cea a unui adolescent.

— Avem cu noi o femeie! Cară-te că altfel îi ciuruiesc creierul!

— Contra-ofertă! strigă Hunter. Ieşi singur, cu braţele în sus, cu mâinile goale. Te voi lăsa să ajungi până pe chei fără să păţeşti nimic.

— Serios? Şi câţi poliţişti mă aşteaptă afară? răcni tânărul.

— Poliţişti? Care poliţişti? Eu sunt Bob Hunter şi-ţi mai dau două secunde ca să te hotărăşti, micuţule. Grăbeşte-te, că altfel te lichidez. Mergi drept şi la capătul docului vreau să aud cum ai sărit în apă.

Urmă un moment de tăcere, apoi:

— Adevărat? Eşti tu, Hunter? Marele lup rău Hunter?

— Da. Acum ieşi sau rămâi.

În ciuda groazei pe care i-o inspira, Hunter avea reputaţia că îşi ţine cuvântul. Ofertele sale de armistiţiu deveniseră legendare.

— Vrei să mă arunc în apă?

— Exact asta vreau. Aruncă arma şi ieşi în fugă.

Luând hotărârea fără să mai ezite, tânărul soldat făcu imediat întocmai. Un pistol de calibru 38 cu ţeavă scurtă zbură pe geamul spart, ricoşă pe sol şi alunecă pe ciment, urmat imediat după aceea de un tânăr ţâşnind în pas alergător. Se uită o clipă la omul în negru apoi îşi feri privirea stingherit. Trecu în fugă şi nu aruncă nici o privire de prisos, încetinind puţin în apropiere de uşă. Dispăru în ecoul paşilor înăbuşiţi de ceaţă. Brusc, alergarea se opri şi Hunter auzi un corp căzând în apă.

O tânără blondă se ridică clătinându-se şi se poticni de un fotoliu distrus. Era foarte frumoasă deşi avea părul răvăşit, rochia sfâşiată şi era înspăimântată. Făcu un pas înapoi la vederea lui Hunter, dar se răzgândi văzându-l zâmbind şi întinzându-i mâna. Aproape că se prăbuşi peste el şi se lăsă dusă afară.

— Am… am… se bâlbâi ea.

— Nu acum, zise cu blândeţe Hunter. Important e să părăsim portul. Situaţia ar putea să ia din nou o întorsătură proastă.

Parcă avusese gura aurită. Când ieşiră pe dig, se văzu ameninţat cu pistolul de Danny Trinity.

Şeful de echipă avea fruntea plină de sânge şi braţul drept inert, dar ţinea un Colt 45 în mâna stângă şi începu să tragă imediat, de la mai puţin de cinci metri. Hunter o împinse pe femeie în spatele lui, şi trase o dată de la şold. Glonţul trecu prin părul lui Danny Trinity care se dădu înapoi. Al doilea glonţ, tras doar din instinct, îi intră pe sub bărbie, traversă capul şi îi făcu să

explodeze creierul.

La vederea norului de sânge şi de creier, fata leşină gemând uşor.

Hunter o săltă pe umăr, trecu peste rămăşiţele lui Danny Trinity şi străbătu digul.

Nu se mai putea acţiona discret.

Acum toată lumea din Seattle, poliţişti şi mafioţi, avea să ştie că sosise Exterminatorul.

Şi totuşi mai erau atâtea enigme de rezolvat, fără a mai pune la socoteală Langley Island! Care era adevărata semnificaţie a buncărului?

De ce importa Mafia lăzi cu arme automate având destinaţia teritoriul de nord-vest?

Hunter nu putea să răspundă la aceste întrebări, dar instinctul său spunea că se pregătea o lovitură importantă.

Era evident că imediat ce se va afla de prezenţa lui, ceea ce nu mai putea să întârzie, lucrurile vor deveni mai uşor de înţeles. Va şti atunci ce se întâmplă sau va muri. În asta consta principala problemă a lui Bob Hunter. Supravieţuise până atunci pentru că totdeauna făcuse în aşa fel încât să cunoască perfect şi în prealabil maşinaţiile Mafiei. Poticneala în întuneric s-ar putea dovedi fatală. Trebuia neapărat să cunoască cât mai repede unele detalii ca să poată supravieţui bătăliei de la Seattle.

Acum se alesese cu o fată leşinată, ceea ce-i sporea vulnerabilitatea. Cine era? Ce căuta acolo? Era o fiinţă nevinovată care trecea pe acolo din întâmplare, şi în acest caz, ce făcea în port la o astfel de oră? Era tânără, probabil că nu avea mai mult de douăzeci-douăzeci şi unu de ani. Elegantă, feminină, blândă. Nu era genul de fată pe care o întâlneşti în cartierele rău famate.

Hunter voia să înţeleagă. Era unul din motivele pentru care o lua cu el. Dar nu era numai asta. N-ar fi putut s-o părăsească leşinată. Chiar presupunând că poliţiştii aveau să vină în curând la faţa locului, se putea foarte bine să fi văzut sau auzit lucruri care o condamnau într-un termen scurt. Cel puţin doi oameni plecaseră teferi. Amândoi cunoşteau existenţa fetei.

Deci nu o putea părăsi acolo.

Mai târziu, Hunter va avea motive să se felicite pentru decizia lui, şi altele ca s-o blesteme.

Dar deocamdată făcea parte din responsabilităţile imediate ale Exterminatorului. Era încă în viaţă. Şi aşa muriseră prea

mulţi!

CAPITOLUL V

Coti după colţul străzii, mergând repede spre rulota special amenajată de care se folosea încă de la bătălia de la New Orleans. Fata, tot inconştientă, nu i se părea prea grea. În schimb, rochia pe care o purta punea probleme. Era o bucată mică de mătase care nu părea să aibă nici o legătură cu corpul pe care ar fi trebuit să-l acopere, un corp pe care Hunter îl găsea foarte seducător, în ciuda situaţiei oarecum încordată în care îl găsise.

Îşi trecuse antebraţul pe sub fundul fetei, crezând că va fi cel mai bun mijloc de a o transporta, dar rochia refuza să-şi facă datoria şi aluneca mereu în sus, expunând astfel pulpele şi partea de jos a spatelui.

Înainte de a părăsi digul, se hotărî să ia taurul de coarne, să sacrifice pudoarea fetei şi să o apuce în mod sigur, lăsând în sfârşit să alunece în sus ţesătura ca să pună mâna acolo unde avea să fie eficace.

După rezolvarea acestei probleme, apăru alta. Fasciculul luminos al unor faruri străpunseră ceaţa, venind pe stradă cu viteză mică. În maşină cineva mânuia un reflector, scrutând trotuarul pe care se afla Hunter. „Poliţişti”, îşi zise Hunter. Era o reacţie naturală şi chiar se mirase că poliţia nu-şi făcuse încă apariţia pe chei, atrasă de numeroasele împuşcături.

Lăsă fata să alunece, o susţinu de parcă ar fi sărutat-o, puse braţele inerte după gâtul lui, şi se opri sprijinit cu spatele de un zid.

Nu era o găselniţă prea grozavă, îşi dădea seama de asta, dar nu exista altă soluţie. În plus, ceaţa era mai destrămată acolo lângă apă. Dacă erau poliţişti, ar fi putut să fie periculos, pentru că Hunter nu trăgea niciodată în ei.

Fasciculul reflectorului nu-i atinsese încă în momentul când vehiculul ajunse în dreptul lor, iar Hunter suspină uşurat când văzu că trece pe lângă ei. Maşina îi făcu o impresie proastă; nu părea o maşină de patrulare.

Maşina se opri brusc la vreo zece metri mai departe, o portieră se deschise şi o voce cu accent tipic de pe coasta de est zise domol:

— Luminează-mi puţin zidul, acolo, în spate.

Se deschise şi a doua portieră şi cineva îşi puse picioarele pe

caldarâm.

Fasciculul reflectorului valsă pe zid, luminând momentan cele două persoane de pe trotuar aflate lângă vehicul.

Nu, nu erau poliţişti. Erau mafioţi, înarmaţi cu pistoale-mitralieră Thompson modificate.

— La dracu’!

Hunter se blestemă că nu reperase mai bine locul înainte de a se lansa în acţiune. Nu avea nici dreptul şi nici mijloacele să se înşele. De data asta însă subestimase net inamicul.

Partea cea mai vexantă era că se lăsase prins în capcana cea mai veche din lume, cea mai folosită de Mafie. Cu ocazia unei operaţiuni sau a unei lovituri, exista totdeauna un dispozitiv eşalonat. O primă linie îndeplinise munca manuală din depozit. O a doua echipă se postase în apropiere pentru susţinere: Trinity şi Flora. În sfârşit, ultima echipă bântuia mai în spate ca să taie retragerea eventualilor adversari.

Tipii cu pistoale-mitralieră constituiau forţa de intervenţie.

Se deplasau în zonă, auziseră împuşcăturile şi se apropiaseră ca să încerce să întoarcă situaţia în favoarea lor dacă cei din depozit se lăsaseră surprinşi.

Tipii aceia probabil că erau cei mai buni din regiune.

Acestea erau gândurile care treceau prin mintea lui Hunter în timp ce lungea fata pe trotuar şi sărea fără zgomot în stradă ca o felină. Ateriză în vârful picioarelor, gata să tragă, să ucidă, cu Auto-Mag întins în faţă.

Era momentul să facă minuni, căci fiecare glonţ trebuia să ia o viaţă. Nu-şi putea permite nici măcar să rănească pe unul dintre acei oameni, căci ultimul reflex al unui om muribund poate să provoace un dezastru, iar o fată fără apărare zăcea la picioarele ucigaşilor.

Fasciculul luminos se oprise asupra fetei prostrate, luminând cu aceeaşi ocazie cele două forme masive de lângă ea. Unul se aplecase peste silueta lungită, altul stătea alături, gata să tragă la cea mai mică alarmă.

Apoi se auzi o voce uimită:

— Hei, Mario! E fata!

— Care fată? întrebă cineva din maşină.

— Webb! Ştii tu…

— E moartă?

— Nu, leşinată. Dar ce caută aici?

— Deci nu erau poliţiştii! Ia-o şi să ne cărăm!

Nu trecuseră nici zece secunde de când Hunter părăsise fata.

Îndreptă ţeava revolverului spre tipul aplecat peste ea şi trase. Proiectilul îl lovi pe om în ureche şi îl ridică de la pământ ca pe o marionetă decapitată. Arma descrise o mică curbă şi trase din nou, atât de rapid încât cele două împuşcături făcură doar un singur zgomot deosebit de puternic. Celălalt mafiot ateriză şi el la pământ şi dispăru în întuneric cu un glonţ în nas.

Al treilea glonţ expediat de Hunter sparse parbrizul şi în acelaşi timp capul omului de la volan. Rămăşiţele ţâşniră în toate direcţiile, plouând peste numitul Mario care se străduia să părăsească maşina.

Al patrulea glonţ îl surprinse în timp ce încerca să se rostogolească şi îl trimise la plimbare pe pavaj. Se opri pe spate, cu faţa spre cerul negru.

Hunter se apropie de maşină cu paşi lenţi. Şoferul îşi pierduse creştetul capului. Nu mai rămăsese nimic din forţa de intervenţie.

Sau aproape nimic.

Mario gemea încetişor şi încerca să se mişte.

Hunter se duse la el pe drumul cel mai direct, sărind pe acoperişul maşinii, lăsându-se să alunece şi aterizând lângă picioarele rănitului. Trimise departe de mafiot cu o lovitură de picior pistolul căzut din mâna lui Mario şi se lăsă în genunchi lângă el.

Ultimul glonţ smulsese o bucată mare din umăr apoi îşi continuase drumul în sus şi ieşise lângă lobul urechii. Sângele ţâşnea în mod regulat din rana de la gât, iar costumul de mătase era plin de dârele de sânge care ieşeau din umăr. Tipul avea ochii deschişi şi era conştient de situaţia în care se afla. Hunter îi apucă mâna, i-o apăsă pe carotidă şi îl sfătui cu blândeţe:

— Ţine bine. Poate că mai sunt speranţe.

În privirea lui Mario era un amestec de ură şi recunoştinţă.

— Mario şi mai cum? întrebă Hunter.

Asasinul încercă să vorbească, dar nu reuşi.

Hunter îi arătă o medalie de trăgător de elită şi o lăsă să cadă pe pieptul rănitului.

— Dacă scapi, Mario, spune-le patronilor tăi că nu vor putea să facă nimic aici. Doar trecând peste cadavrul meu.

Îl lăsă pe Mario în seama destinului său şi se apropie de fată care zăcea în sângele altui mafiot. Din fericire, era tot leşinată.

În depărtare se auzeau sirenele poliţiei. Fata devenea din ce în ce mai periculoasă, pentru că era tot mai mult în pericol. Îi va încetini deplasarea, ceea ce ar fi putut să-i fie fatal, dar nu se

putea resemna s-o părăsească.

Hunter o luă repede din băltoaca de sânge, o săltă din nou pe umăr, o examină să vadă dacă nu păţise ceva şi văzu că sângele care lucea pe spatele ei era al mafiotului. Traversă strada în fugă şi se îndreptă spre rulotă.

După cum se auzeau sirenele, tot cartierul devenea o capcană uriaşă. Pierduse deja prea mult timp, mult prea mult.

Hunter nu înfrunta niciodată poliţia. Dar această decizie îl privea numai pe el, şi nu i se răspundea cu aceeaşi monedă. Poliţia n-ar fi ezitat nici o secundă să deschidă focul asupra celui mai căutat om din Statele Unite. Pentru oamenii în albastru, Bob Hunter era un câine turbat ce trebuia împuşcat pe loc. Fiecare poliţist primise ordin să tragă în el, să-l lichideze. Hunter ştia asta foarte bine.

OK, era datoria lor; o obligaţie faţă de insigna pe care o purtau. Hunter îi înţelegea. Nu ceruse niciodată dreptul de a asasina şi nici nu se aşteptase vreodată să-l primească. Dar avea şi el o obligaţie faţă de sine.

Omul care fusese Bob Hunter murise la Pittsfield în faţa mormintelor tatălui, mamei şi surorii sale, Cindy. Numai Exterminatorul supravieţuise acestei încercări. Nu mai rămăsese decât o maşină de război, o maşină de ucis, un personaj apocaliptic care continua să trăiască doar ca să masacreze.

Obligaţia lui era să supravieţuiască, să continue să dea lovituri inamicului de fiecare dată când se ivea ocazia. Era un război de uzură şi adversarul avea toate avantajele.

Mai era şi a doua obligaţie. Hunter voia să-şi păstreze demnitatea umană, altfel lungul său război n-ar fi avut mai mult sens decât o mică plimbare prin iad.

Poate că era ceva primitiv, dar Hunter vedea cruciada lui ca lupta veşnică dintre bine şi rău.

Uneori binele trebuia să adopte atitudinile răului fără a se lăsa însă înghiţit de angrenajul infernal.

Astfel Hunter nu trăgea niciodată în poliţişti. Erau din aceeaşi tabără, de partea binelui, în ciuda câtorva poliţişti corupţi care nu erau demni de ecusonul lor.

Acum forţele de ordine împânzeau docurile încercuindu-le în mod îngrijorător.

Hunter, care refuza să devină egalul răului, se întreba dacă nu cumva va cădea în capcană ca un criminal vulgar.

CAPITOLUL VI

Cartierul general mobil al lui Hunter era o rulotă lungă de nouă metri, o GMC concepută pentru marii vânători şi sportivi, cu tracţiune pe faţă, echipată cu suspensie hidraulică. Hunter o cumpărase de la New Orleans şi angajase doi electronişti care, datorită fondurilor aproape nelimitate puse la dispoziţia lor, modificaseră serios interiorul.

Apoi Hunter adăugase câteva accesorii care ţineau mai ales de domeniul său. Cei doi savanţi, care se jucau în orele libere departe de NASA, botezaseră rulota *modul terestru.*

Hunter o numea carul său de luptă, ceea ce era mai aproape de realitate, căci dacă rulota îi permitea să repereze locurile, ea îi permitea şi să semene moarte şi distrugere, după cum o dovedise la New Orleans. Dar ea mai cuprindea şi o sală de conferinţe, un atelier de armurărie, un buncăr pentru muniţii, un arsenal şi spaţiu de odihnă pentru războinicul obosit. Era un adevărat cartier general mobil.

O duse pe fată până în partea din spate a rulotei, o puse pe cuşetă, o înfăşură într-o cuvertură, apoi se instală în colţul staţiei radio şi branşă pe frecvenţele folosite de poliţie. Găsi frecvenţa potrivită şi reglă sunetul. Se dezbrăcă de combinezonul negru, îmbrăcă nişte blugi, un tricou alb şi o geacă de vânător, portocalie. Apoi îşi puse nişte ochelari cu lentile groase şi ramă galbenă. Pe cap îşi înfundă o şapcă veche şi pătată.

Se întoarse să vadă ce mai face fata, întrebându-se de ce nu-şi revenise încă, dar se decise să se ocupe mai întâi de situaţia imediata. Se aşeză la volan şi demară.

În mod ciudat, puţine sunete se auzeau pe frecvenţa poliţiei şi sirenele amuţiseră. Hunter ştia că asta nu însemna nimic deosebit, că trebuia să nu aibă încredere în nimic şi să se aştepte la ce era mai rău.

Porni uşor vehiculul, se deplasă lent ca să sondeze terenul care se întindea în faţa lui şi ca să nu trezească bănuielile celor care puteau să-l vadă.

Nu putu să evite contactul cu poliţiştii din prima maşină de patrulare întâlnită.

Maşina se aşeză în drum cu girofarul aprins. Doi poliţişti tineri coborâră din maşină şi se aşezară de o parte şi de alta a rulotei, cu mâna pe mânerul pistolului.

Hunter înaintă până foarte aproape de ei, coborî geamul şi strigă mai înainte ca poliţiştii să fi deschis gura:

— Slavă Domnului! Ajutaţi-mă, am nevoie de ajutor!

Vocea părea perfect isterică. Unul dintre poliţişti se apropie cu prudenţă şi întrebă:

— Ce s-a întâmplat domnule?

Amândoi erau îmbrăcaţi de luptă.

— Ceaţa asta oribilă! M-am rătăcit şi m-am ciocnit de ceva. Am urcat acolo pe trotuar. Soţia mea şi-a pierdut echilibrul şi s-a lovit la cap. Trebuie dusă la spital!

Poliţistul făcu un pas înapoi, cu o faţă serioasă, dar cu vocea plină de compasiune.

— Îmi pare rău, domnule, dar suntem blocaţi aici. Faceţi-o la dreapta la următoarea intersecţie şi mergeţi drept înainte până la autostradă. Veţi vedea panourile care indică spitalul.

— Mulţumesc! răcni Hunter accelerând.

Ocoli maşina de patrulare rămasă pe loc, se depărtă rapid şi, după câteva secunde, zâmbi când auzi pe frecvenţa poliţiei:

— Patrula Alfa Trei, ce se întâmplă?

— Suntem aici, şefule, Nimic deosebit. Doar un vânător care s-a rătăcit cu rulota. Nevasta lui s-a rănit şi caută un spital. Nimic de semnalat.

— Aici e sânge peste tot. Fiţi vigilenţi.

— Am înţeles, şefule.

Hunter îşi scotea pălăria în faţa oamenilor în albastru. Ştia de câtă disciplină, organizare minuţioasă a echipelor şi antrenament era nevoie pentru o desfăşurare de forţe la acele ore ale dimineţii. Nu era nici uimitor şi nici vexant pentru ei că Hunter putuse să treacă prin plasa lor. Fuseseră trimişi la faţa locului în urma unui schimb clasic de focuri. Încă nu ştiau cu cine aveau de-a face.

Aveau să afle.

— Către toate unităţile! Aici postul de comandă. Subiectul căutat este Bob Hunter, repet, Bob Hunter. Aplicaţi buletinul nr. 10 şi aşteptaţi instrucţiunile mele. Terminat.

Hunter opri receptorul. Poliţiştii găsiseră medaliile şi acum probabil că reconstituiau atacul în ansamblul său. După toate aparenţele, era vorba de o echipă specială care reacţiona foarte repede în caz de alarmă. În plus, aveau aerul că au situaţia sub control.

Acum înţelegeau că la Seattle se declanşase războiul.

Dacă prima lui confruntare cu poliţia din Seattle nu pusese

probleme, în viitor lui Hunter avea să-i fie tare greu să evite „aliaţii în albastru”.

Avea la ce să se gândească. Fără să reducă viteza, Hunter traversă oraşul şi intră pe drumul care ducea la Richmond Beach.

Noaptea devenea cenuşie, se lumina. Hunter începea să simtă efectele eforturilor. Opri şi trecu în partea din spate ca să arunce o privire asupra fetei.

Respiraţia redevenise normală, liniştită. Mişcă când puse mâna pe ea, dar nu deschise ochii.

Leşinul se transformase în mod fericit în somn.

După douăzeci de minute, Hunter trase rulota pe locul închiriat într-un mic camping de la Puget Sound, şi când se întoarse iar la fată, aceasta se trezise.

Nu părăsise cuşeta. Ochii mari deschişi exprimau teama şi dinspre ea se degaja un miros cumplit de sânge.

— Ce-i aici? întrebă ea. Unde sunt? Cine eşti?

— Eu sunt, omul cu pistolul, răspunse Hunter. Te afli la mine acasă, într-o rulotă. Suntem aproape de Richmond Beach şi avem vecini în toate părţile. Poţi să pleci când doreşti, dar n-ar fi prudent. Ai înţeles bine ce s-a întâmplat?

Ea îşi aminti brusc. Hunter văzu că acum avea privirea unui animal hăituit. Se înfioră şi se uită în altă parte.

El intră în cabina de toaletă, udă un prosop cu apă călduţă, luă săpunul şi reveni la cuşetă.

— Întinde picioarele, zise el cu o voce blândă dar care nu permitea replică.

— Cu… cum?

— Eşti plină de sânge. Nu simţi? Nu-ţi face griji, nu e sângele tău. Cu cât se va usca mai mult, cu atât mai greu îl voi scoate. Haide, întinde picioarele, grăbeşte-te.

— Pot… pot să fac eu asta.

— Nu, nu cred, ai să leşini iar. Închide ochii şi întinde-te. Te-am dus în cârcă mai mult de un kilometru şi jumătate, aşa că te cunosc mai mult decât suficient. Stai liniştită.

Ea îi dădu ascultare, fără să facă mofturi, dar nu închise ochii. Încercând să înţeleagă, se uită fix la el şi nu protestă când el îi scoase pantofii şi începu să umezească, apoi să cureţe sângele coagulat. Avea ochi mari albaştri, cu nuanţe de violet şi o privire, inteligentă. Începu să-şi pună întrebări despre bărbatul care se achita cu atâta blândeţe de o sarcină atât de puţin atrăgătoare.

În sfârşit, îi zâmbi şi zise:

— Mă deranjează rochia. Doar dacă nu vrei să continui tu

însăţi.

— Nu, cred că am să te las să continui, zise fata cu o voce supusă.

Se ridică pe jumătate, scoase rochia pe cap şi se lungi la loc.

— N-am mai fost frecată aşa de la vârsta de trei ani.

Modul în care se dezbrăcase îl surprinse pe Hunter şi îi fu greu să-şi controleze instinctul de mascul contemplând formele seducătoare pe care nu putea să le ascundă un sutien transparent şi un slip foarte mic. Vrusese să-i ceară doar să-şi ridice puţin mai sus rochia, nu s-o scoată. Dar făcuse asta cât se poate de natural... De parcă ar fi fost vorba de nişte mănuşi, natural, fără falsă pudoare.

— Întoarce-te, murmură Hunter.

Ar fi trebuit oricum să-şi scoată rochia. Mafiotul sângerase ca un porc. Avea spatele plin de sânge.

Fu nevoit să se întoarcă de două ori în cabina de toaletă ca să ude prosopul şi, după ce termină, fata strălucea, pielea îi devenise roz.

Se rostogoli pe spate, îşi desfăcu sutienul şi îi arătă câteva pete pe tors.

Când Hunter termină, nu mai avea cum să ascundă ce se petrecea cu el. Iar fata nu făcea nimic ca să salveze situaţia. Şopti:

— E lucrul cel mai excitant din câte mi s-au întâmplat vreodată.

— Foarte bine, mormăi Hunter. Câţi ani ai? Optsprezece, nouăsprezece?

— Douăzeci, zise ea suspinând. Deci ştiu despre ce vorbesc.

— Acum du-te să faci un duş, mormăi Hunter refuzând invitaţia. Dar rezervorul nu e prea mare, aşa că grăbeşte-te. OK?

Ea nu se mişcă, respirând uşor.

— Arată-mi.

— Opreşte-te cât încă mai e timp.

— Să mă opresc? Dar am impresia că mă cobor pe un munte în fugă, nu pot să reduc viteza. Arată-mi cum merge duşul.

— Nu, zise Hunter.

— Te rog. Mă simt încă foarte slăbită. Nu ştiu dacă pot ajunge acolo singură.

El suspină ca un condamnat, o ridică de pe cuşetă, o duse pe sus în cabina de toaletă şi o puse sub duş.

Ea nu-şi desprinse braţele de după gâtul lui, de parcă i-ar fi fost teamă să nu cadă.

El îi zise:

— Nu eşti chiar atât de slabă.

— Chiar dacă, insistă fata. Mi-e frică să mă aplec... Cum o să-mi scot slipul?

Hunter era pierdut. Nu era momentul să cedeze – mai ales unei puştoaice ca ea. Dar ce putea să facă?

Îi luă braţele de după gât, se aşeză în genunchi la picioarele fetei şi trase încet slipul, eliberând fesele rotunde. Simţi o durere în stomac. Nu se ridică imediat, uitându-se la ea de jos.

— Eşti destul de complicată, micuţo, zise el.

— Ştiu. Şi tu la fel.

— Nu asta voiam să spun.

— Eu, da.

Fata dădu drumul la apă, reglă temperatura şi îi întinse săpunul.

— Dacă ai început, acum trebuie să termini.

Hunter era doar pe jumătate sub duş. Se ridică, închise apa şi începu să-i săpunească pulpele şi pântecele.

Ea se lipi de el, suspinând mulţumită şi îi zise cu o voce răguşită:

— Te pricepi. Nu uita să săpuneşti peste tot.

Se lipise de el cât era de lungă. Hunter profită ca să-i maseze spatele, şalele apoi începu să urce spre omoplaţi. Ea se înfioră.

— Mai jos, mai jos, zise ea.

— Nu se poate, zise Hunter cu o voce sugrumată.

Ieşi de sub duş, îşi smulse hainele pline de spumă şi se întoarse imediat.

Ea râse uşurel, dădu drumul la apă şi îi luă săpunul din mână.

— E rândul tău.

Şi nu se mulţumi să-i ia doar săpunul.

Puţin mai târziu, primele raze ale soarelui îi găsiră lungiţi pe mocheta din sala de conferinţe, uitându-se fix la norii matinali prin geamul transparent al peretelui. Hunter vorbi primul, fiind prima observaţie coerentă de la incidentul de sub duş.

— Eşti diferită.

— Adevărat? Cum?

El suspină.

— Nu ştiu. Dar eşti diferită.

— Explică, zise ea. Am două braţe, două picioare, doi sâni şi restul. Ce e diferit?

— Tu.

— Ah! Deci nu e ceva fizic?

— Fizicul arată şi el bine. Dar e ceva… natural la tine. Înţelegi?

Ea suspină.

— Să zicem c-ar fi un compliment. Fac parte din tineretul natural. Aşa e generaţia mea.

El nu găsi nimic de răspuns. Ea continuă:

— Nici măcar nu ne-am prezentat. Fără nume. Şi asta e natural. Adică pentru generaţia mea.

— Crezi în noile teorii despre libertate.

— Da. Dar mai curând eliberarea în ea însăşi.

— *Ms*[1] Webb, nu?

— Ah! Văd că totuşi mă cunoşti!

— Numai numele de familie. Nu şi prenumele.

— Diana.

— Diana. Diana zeiţa vânătorii. Ţi se potriveşte.

— Cu atât mai bine. Dar tu cine eşti? Marte, zeul războiului?

— Vrei să spui în acest moment, sau tot timpul?

— Eşti foarte autoritar, zise ea râzând. Cu un pistol sau cu…

— Văd că îţi aminteşti totuşi ce s-a întâmplat.

— Oh, da! De fapt… Mulţumesc. Cred că Tommy chiar ar fi folosit revolverul. Ar fi tras în mine. E complet nebun.

Hunter se încruntă.

— Îl cunoşti pe acel băiat? întrebă el.

— Bineînţeles. Tommy Rotten.

— Tommy cum?

— Aşa îi spun ceilalţi tipi. Cred că în realitate îl cheamă Rottino sau cam aşa ceva. Foarte italian.

— Să încercăm alt nume care n-are nimic italian, sugeră Hunter. Allan Nyeburg.

— E uşor, zise ea.

— Serios?

— Da, foarte. Allan Nyeburg e tatăl meu vitreg.

Evident. Bineînţeles. Era foarte natural.

[1] În ţările anglo-saxone, *Ms* este folosit de femeile care nu vor să li se zică *Mrs* (doamnă) şi nici *Miss* (domnişoară). Pentru ele, *Ms* echivalează cu *Mr* al bărbaţilor (n. a.).

CAPITOLUL VII

Mama Dianei Webb se căsătorise cu Allan Nyeburg când fata ei avea paisprezece ani. Fusese o căsătorie din interes pentru doamna Webb, văduva unui sinucigaş, care cunoştea toată elita mondenă dar nu avea nimic, nici măcar o asigurare pe viaţă.

Nyeburg i se păruse amabil, plin de atenţii, demn de respect. El se arătase plin de entuziasm şi avea deja mulţi bani. Diana îl detesta, îl urâse totdeauna.

— În spatele acelei feţe de seducător se ascunde un dement, îi zise ea lui Hunter cu vocea ei calmă şi măsurată, la micul dejun. Îţi voi spune ce fel de om e Allan. E un maniac care aleargă după fuste. Orice fustă. Are totdeauna o duzină de amante în acelaşi timp. Zilnic, fără excepţie, se culcă cu o prostituată la ora dejunului. Nu glumesc. O fată vine fix la douăsprezece şi se distrează cu ea o oră în birou. Allan închide uşa şi până la unu nu e chip să dai ochi cu el. În fiecare zi vine altă fată. Cred că e bolnav. E un impuls căruia nu i se poate împotrivi. Uneori, seara, se vede cu două-trei femei diferite.

— Şi mama ta?

— Suferă în tăcere. A fost o căsătorie din interes, OK, n-a fost marea poveste de dragoste! Dar are şi ea mândria ei, înţelegi. Mai ales faţă de mediul ei. Îţi închipui cum e să fii căsătorită cu un maniac sexual, un... un... Există echivalent masculin la nimfomană?

— Poate un obsedat sexual. Termenul medical e satiriasis.

Ea dădu afirmativ din cap.

— Un satir. Ăsta e cuvântul care îmi vine în minte când mă gândesc la Allan. Biata mama! Pentru că până la urmă totul se află.

Hunter ştia. Zise:

— Viciul iese totdeauna la iveală. Dar Nyeburg mai are şi alte probleme.

— Asta e sigur, răspunse cu calm fata. E bolnav, sunt convinsă de asta. A vrut să mă violeze când aveam cincisprezece ani. Eram terorizată. Nu ştiam cum să mă descurc. M-a atacat ca un nebun, a vrut să-mi smulgă hainele de pe mine... Am înfipt lama în el.

Hunter tresări.

— Ce?

— Evident. Eram o fată care leşina imediat ce cuiva îi intra o aşchie în deget sau i se umfla genunchiul. Tata era… în fine, a fost găsit într-o cadă. Şi-a… Şi-a tăiat venele. De atunci nu mai suport să văd sânge.

Făcu o strâmbătură.

— Nu ştiu, continuă ea. Poate că acum aş suporta, după botezul de ieri seară. Cinstit vorbind, n-am simţit nimic nici când m-am trezit mai devreme, în afară de prezenţa ta.

Hunter dădu din cap. Aprinse o ţigară şi zise:

— Deci, i-ai dat o lovitură de cuţit tatălui tău vitreg?

— O lovitură de foarfecă, zise ea. N-a fost chiar atât de grav. Sigur, cred că l-aş fi putut ucide. Dar nu l-am atins decât la mână. Cred că asta mi-a făcut mai mult rău mie, decât lui. Dar l-a speriat. Şi asta m-a salvat.

— Ai repeta figura? întrebă Hunter.

— Dacă m-ar ataca?

Se gândi un moment apoi răspunse:

— Cred că da, în ultimă instanţă. De fapt, Allan încearcă şi acum să se culce cu mine. Am învăţat cum să-l evit. Dacă mă ia prea tare, îi zic: „Allan, te voi ucide”. Mă crede.

Fata suspină.

— Nu cred că poveştile astea te pot interesa prea mult.

Hunter schiţă un zâmbet.

— Ba da. Ce efect are asupra mamei tale faptul că soţul ei se interesează de fiică-sa?

— Nu ştie nimic. Eu nu i-am spus niciodată aşa ceva. Prima dată, când l-am rănit, Allan a spus tuturor că s-a tăiat la mână deschizând o scrisoare. Dar ştie de toate celelalte. Îl cunoaşte pe Allan, ştie ce fel de om e, ce dorinţă trupească îl împinge de la spate.

— E mai mult decât trupească, zise Hunter.

Şi zâmbi.

— Nu te miră interesul meu pentru el?

Ea îi zâmbi.

— Puţin. Când o să-mi vorbeşti despre asta? De fapt, când ai să-mi vorbeşti de tine?

— Nu ştii cine sunt?

— Să nu-mi spui că eşti un agent federal.

Hunter râse.

— Mai rău decât atât.

— Oh, Dumnezeule, nu! Nu cumva un agent de la *Narcotics?*

Era derutant. Hunter nu ştia niciodată cum să se poarte cu cei

care nu-i cunoşteau existenţa. Indivizii reacţionau diferit când se aflau în faţa lui. Credea că fata ştia cine e de la incidentul petrecut la depozit. După toate aparenţele, nu ştia nimic şi îl acceptase instinctiv ca protector.

— Numele meu e Hunter, zise el cu o voce gravă.

— Hunter şi mai cum?

— Bob Hunter.

— Aha!

Îi zâmbi.

— E un nume care ţi se potriveşte foarte bine. E masculin, destul de dur. Dar care e misterul?

Nutrise speranţa că numele va fi suficient s-o lămurească pe fată. Era cu siguranţă un nume cunoscut de toţi cei care citeau ziarele sau urmăreau actualităţile la televizor.

Fata îi zise:

— Dar am impresia că l-am mai auzit, nu?

Hunter deschise un sertar al biroului, luă nişte medalii şi le întinse în faţa ei.

— Unii mă recunosc după aceste medalii, zise el.

Ea luă una, o examină, o răsuci între degete.

— Hmm! zise ea. Ce fel de medalie mai e şi asta? E ceva militar, nu? Ce-i? Crucea de Fier?

Fata începu să râdă.

— Sper că totuşi nu eşti neonazist?

El scutură din cap şi se uită la ea zâmbind.

— Presupun că această cruce înseamnă devotament şi loialitate. Sau ceva de genul ăsta. Pentru mine însă înseamnă judecată. În centru se află o ţintă. E o medalie de trăgător de elită.

Fata ridică brusc ochii stupefiată. Apoi respiră adânc, umflă obrajii şi făcu un zgomot ca Donald:

— *Wah!*

Apoi îşi puse coatele pe masă, se aplecă în faţă şi, cu bărbia în mâinile încrucişate, se uită ţintă la el.

— Evident, zise ea cu glas scăzut. Te cunosc. Cunosc totul despre tine. Eşti un domn ciudat, Bob Hunter. Ei bine… Doamne, de ce n-ai spus nimic înainte… înainte să… înţelegi ce vreau să spun?

Hunter înţelegea, dar spuse:

— Am crezut că ştii. M-am prezentat când am intrat în depozit. Ai fi putut să auzi.

— Da, dar cred că eram interesată doar de mine. Nu… nu

ştiam.

Hunter o întrebă:

— Ce căutai acolo?

— Am fost târâtă acolo! De-a dreptul. Dar ce sunt eu pentru tine?

Fata aruncă o privire în jurul ei.

— Toate astea sunt... Adică nu reprezintă decât ore suplimentare?

El răspunse brusc:

— Nici vorbă. Dar dacă eşti aici, poţi să-mi fii de folos. Trebuie să ştiu ce făceai în acel depozit.

Ea oftă şi răspunse:

— M-au târât acolo oamenii lui Allan. M-au obligat să le arăt unde sunt chestiile.

— Care chestii?

Ea scutură din cap.

— Nu ştiu. N-am ştiut niciodată. Aduc o mulţime de încărcături cu vaporul. Cred că şi cu avionul. Dar nu ştiu ce fac.

— Atunci de ce voiau să le arăţi unde e încărcătura? De unde ai fi ştiut tu?

Aruncă părul pe spate cu o mişcare a capului şi zâmbi ionic.

— Până de curând n-aş fi ştiut nimic. Dar presupun că sunt agentul lor intern. Allan a pus să mi se dea un post de recepţioneră ataşată consiliului expozanţilor. Nu toate mărfurile care sosesc pentru expoziţie trec prin vamă.

— Şi?

— Şi fac să vină o mulţime de chestii cu permise de expozanţi, şi asta de luni de zile. Probabil contrabandă. Dar nu sunt sigură. Eu trebuie să am grijă ca toată marfa care soseşte în portul Seattle cu destinaţia târg să fie primită şi depozitată. Târgul e enorm. Dacă am pierde expediţiile ar fi un adevărat haos.

Hunter respiră adânc.

— Desigur, zise el. Ce treabă are Nyeburg în povestea asta?

— S-a pus consilier al conducerii târgului. Şi s-a înhăitat cu mai mulţi expozanţi străini. Îi reprezintă în Statele Unite pe durata târgului. Spokane nu e un oraş foarte mare. Oamenii de-aici sunt puţin cam depăşiţi.

— Să ne întoarcem la Nyeburg.

— Bineînţeles. E un ticălos, asta e tot. Am aflat că cel puţin jumătate din lucrurile care ajung aici nu sunt destinate târgului. Oamenii lui vin, iau ce vor din depozit şi duc cu ei în altă parte. Dumnezeu ştie unde. Apoi se aşteptau să falsific actele de

recepţie. Eu cred că face trafic cu stupefiante. În orice caz, i-am spus în faţă lui Allan tot ce ştiam săptămâna trecută. Mi-a râs în nas. Mi-a spus că am tot interesul să fiu o fată amabilă şi să falsific actele aşa cum mi-a ordonat. Altfel o va trage pe mama în noroi, că va fi ruinată la Seattle.

— Cum ar fi putut să facă asta?

— A pus pe picioare o societate cât se poate de legală. Se numeşte *Pacific Northwest Associates.* Mama face parte din consiliul de administraţie.

Hunter dădu din cap şi răspunse:

— Înţeleg. Cunosc PNA-ul. Ar putea într-adevăr s-o murdărească. Dar mi-ai spus că te-au *târât* până la depozit? De-a dreptul?

— Bineînţeles. Eu l-am trimis la naiba pe Allan cu combinaţiile lui. I-am spus că n-am să suflu o vorbă despre trecut, dar că n-am nici o treabă cu combinaţiile lui.

— Cu atât mai bine pentru tine. Bravo.

— Probabil că nu l-am speriat prea tare. Aveau o încărcătură deosebit de importantă. I-au apucat dracii, încărcătura trebuia să vină de mai multe zile. Nimeni nu reuşea s-o găsească. Pe urmă, unul din imbecilii de la depozit a telefonat ca să spună că fusese găsită. Asta s-a întâmplat exact când aveam discuţia cu Allan. Eu trebuia să-i spun unde trebuia s-o pună. Tipii lui Allan s-au dus imediat să recupereze marfa dar totul era încuiat. Au intrat prin efracţie dar n-au reuşit s-o găsească. Deci, ieri seară târziu, tipii au venit după mine şi m-au forţat să-i urmez ca să fac treaba pentru ei. Am făcut-o pe proasta atât cât am putut dar au început să-şi arate colţii. Şeful lor i-a telefonat lui Allan şi i-a spus că nu voiam să cooperez. Allan i-a răspuns să mă caftească puţin – astea ar fi fost exact cuvintele lui. Şeful nu voia să mă lovească, sau cel puţin aşa zicea el. Dar a mai zis că prefera totuşi să mă lovească decât să se întoarcă cu mâinile goale.

Tânăra suspină.

— Am înţeles atunci că nu aveam stofa de eroină. Le-am găsit marfa. Urmarea o cunoşti.

Hunter cunoştea foarte bine urmarea. Zise:

— Viaţa ta nu face doi bani.

În ochii ei apăru emoţia, dar vocea nu o trădă.

— De ce? întrebă ea. Am făcut ce mi-au cerut…

— Dar ai văzut şi ce voiau. Şi mai rău, ştii că fac asta pentru Nyeburg. Poţi să depui mărturie împotriva lui. Cât trăieşti, nu poate să ignore ce s-a petrecut.

— Dar n-am văzut niciodată ce conţineau acele lăzi.

— Asta nu are o importanţă prea mare în situaţia de faţă, zise Hunter. Acum poliţia cunoaşte conţinutul lăzilor iar tu, draga mea, reprezinţi un mare pericol pentru tatăl tău vitreg. Mizele sunt prea importante, Diana. Nyeburg nu va ezita nici măcar o secundă dacă va putea să te elimine. Cu siguranţă că a prevăzut asta din momentul în care te-ai opus lui.

Această veste o zdruncină pe fată.

— În fond, cred că ar fi capabil de asta.

— Fără nici o îndoială. Această operaţiune a fost pusă la cale de Mafie. Nu de cei de-aici. Nyeburg e omul de paie al unui sindicat criminal internaţional. Orice fac aceşti oameni, poţi să fii sigură că sunt în joc milioane de dolari. Vei fi suprimată ca o furnică pe care o striveşti.

— Asta e cam exagerat, zise fata.

Era încă tulburată, dar încerca să-şi revină.

— Allan? În fruntea unei bande precum cele cu care luptă James Bond?

— Nu e în fruntea lor, Diana. El e doar faţada. Şi tipii ăştia probabil că n-au auzit niciodată de James Bond. În filme, după împuşcături, protagoniştii se ridică de jos şi beau împreună un păhărel. Oamenii ăştia trag cu gloanţe adevărate. Pe urmă nimeni nu se mai ridică de jos.

— Ştiu, zise ea înfiorându-se. Îmi amintesc foarte bine de ce s-a petrecut ieri seară… Nu ştiam că… că poate să i se întâmple astfel de lucruri unei persoane în care tragi. E ca o explozie…

— Nu e frumos de văzut, spuse Hunter. Nu e plăcut să suporţi asta pe pielea ta. Ascultă, Diana, nu încerc să te sperii, dar trebuie să te fac să înţelegi pericolul la care te expui. Nu vreau să te duci la Nyeburg cu o foarfecă în mână. Nu mai e ca atunci. Trebuie să înţelegi asta.

— Da. Da, voi anunţa poliţia, şopti ea. Va trebui ca mama… Dumnezeule, ea riscă la fel ca mine!

Hunter scutură din cap.

— Nu, nu încă. Dar nu te poţi duce la poliţie decât pentru un motiv foarte întemeiat.

— Ba da.

— Nu, Diana.

— Nu?

— Ai fi şi mai vulnerabilă. Chiar dacă ai cere să fi închisă pentru propria ta protecţie, tot ai putea să fii ucisă. Mulţi oameni au fost asasinaţi în timp ce erau protejaţi. Oameni pe al căror

cap fusese pusă o recompensă.

Fata se înfioră.

— Şi pe capul meu a fost pusă o recompensă?

Hunter nu putea să-i ascundă adevărul.

— Cu siguranţă. Pun prinsoare pe orice că a şi fost stabilit un contract de lichidare pe numele tău.

— Oh!

— Asta te pune pe gânduri, nu?

— Da. Ce pot să fac?

— Să te ascunzi. Nu te duce nicăieri unde eşti cunoscută. Nu suna pe nimeni. Nici un telefon, nici cărţi poştale. Nu folosi cărţile de credit. Nu completa cecuri. Nu folosi permisul de conducere nici carnetul de asistenţă socială. Nu conduce o maşină care ţi-ar putea dezvălui identitatea. Schimbă-ţi hainele, pantofii, machiajul, pieptănătura. Vopseşte-ţi părul.

— Dar sunt o femeie liberă într-o ţară liberă! exclamă ea furioasă.

— Ceilalţi la fel. Sunt liberi să te omoare, iar tu eşti liberă să mori.

— Nu-mi vine să cred, murmură fata.

— Ar fi bine să faci un efort. Eu cred asta de mult timp, Diana. Pentru asta mai sunt încă în lumea asta. Ai putea să supravieţuieşti dacă ai crede şi tu, cu condiţia să te comporţi ca o femeie în pericol.

— Oh, Dumnezeule! zise ea cu o voce nefericită.

— Poate că n-o să dureze mult. Dacă reuşesc să le stric treaba imediat, nu va mai exista nici un contract pe numele nimănui.

— Şi asta ai de gând, nu?

— Da.

Fata înţelese în sfârşit gravitatea situaţiei în care se afla.

— Dar unde să mă duc? zise ea. Habar n-am. Mi-am pierdut şi geanta… N-am un ban! Cum o să…

Hunter suspină şi-şi feri privirea.

— OK, zise el cu o voce ostenită. Mai ai o ultimă soluţie. Dar poate că asta va fi şi mai periculoasă.

— O altă posibilitate? întrebă ea. Accept imediat. Şi, mă rog, ce-ar putea să fie mai periculos?

— Eu, zise el încetişor.

— Ce?

— Poţi sta aici o vreme. Un timp nu vei fi în pericol. Dar toţi cei care au o armă vor veni să mă caute. E posibil să te trezeşti în mijlocul unui tir încrucişat. Condiţiile sunt aceleaşi. Nu trebuie să

te arăţi şi să te faci cunoscută nimănui. Vei fi prizonieră în această rulotă.

Ochii fetei începeau să strălucească.

— Prizonieră, ai?

— În libertate supravegheată, zise Hunter zâmbind.

— Prizoniera dragostei? E posibil asta?

— Nu-ţi face iluzii, zise Hunter brusc. Vei fi foarte ocupată.

— Dar voi intra totuşi şi eu în calcul, zise ea râzând încetişor. Ce-am de pierdut? Nimic, domnule Hunter. Îmi place mult această a doua soluţie. Dar nu e nevoie să mă terorizezi şi…

Îşi dădu seama de privirea exasperată a lui Hunter şi tăcu strâmbându-se.

— Zău, îmi pare rău. Nu e o situaţie prea amuzantă. Adică situaţia ta. Şi tu eşti prizonier. Prizonierul propriului tău război. Nu?

— Nu e totdeauna uşor, ai dreptate, mărturisi Hunter. E vina mea. Să nu începi să-ţi faci idei despre bietul meu suflet pierdut. Ştiu ce fac, şi voi continua. Asta e treaba mea.

Fata îi întinse braţele tremurând.

— Acum e şi treaba mea, zise ea.

CAPITOLUL VIII

Ploua aşa cum nu putea să plouă decât la Seattle. Un strat gros de nori se întindea deasupra întregii coaste, udând-o cu un torent diluvian de mai bine de două ore. Hunter ar fi putut să închidă ochii şi să-şi imagineze întoarcerea în Vietnam în timpul sezonului ploilor, mai puţin frigul.

Impermeabilul pe care îl îmbrăcase, îl protejase de la umeri până la glezne, iar ploaia, care umplea atmosfera şi te împiedica să vezi clar la mai mult de douăzeci de metri, îi furnizase o acoperire, îl camuflase în timpul misiunii de supraveghere. Dar era singurul lucru pozitiv. Era ud la picioare iar ploaia găsise până la urmă un drum de acces şi îi picura pe gât.

Erau orele paisprezece. Stătea în faţa unei mici clădiri cu birouri de la periferie, cartierul general al societăţii *Pacific Northwest Associates,* afacerea lui Nyeburg.

Hunter se afla acolo de la prânz. Se postase astfel încât să poată supraveghea simultan cele două intrări ale imobilului. PNA ocupa singură acea clădire. Diana Webb îi desenase planul. Hunter cunoştea clădirea la fel de bine ca toate persoanele care intrau acolo. Era o construcţie, pătrată, fără etaj, destinată iniţial pentru a servi drept agenţie bancară.

Construcţia se înălţa în mijlocul unei parcări mari, care deservea un centru comercial. Un ghişeu era la dispoziţia automobiliştilor iar Diana îi explicase lui Hunter că Nyeburg se folosea de el deseori pentru afacerile lui, pentru că era comod şi putea să stea la volan.

Dar nici o afacere nu mai fusese tratată de mai bine de două ore. Hunter îşi părăsise maşina – un Ford Fairlane închiriat – după primele zece minute de supraveghere, preferând să fie udat ca să-şi ducă misiunea la bun sfârşit. Acum începea să aibă îndoieli.

Intră într-o cabină telefonică şi sună la poliţie.

Îi răspunse centralista. Hunter îi zise:

— Aşa vrea să vorbesc cu ofiţerul care se ocupă de relaţiile cu presa.

Ea îl întrebă:

— Cine sunteţi?

— Peterson. *United News.*

— Un moment, vă rog.

Hunter aprinse o ţigară umedă, se uită la ceas, văzu cum trec

secundele, apoi centralista zise:

— Vă mulţumesc că aţi avut răbdare, domnule. Vă voi da legătura cu ofiţerul care se ocupă de legătura cu presa, căpitanul Parris. O clipă, vă rog.

Urmară două declicuri apoi vocea lui Parris.

Hunter îi zise direct:

— Bună ziua, căpitane. Am sosit adineauri cu avionul de la Los Angeles. Spune-mi dacă e adevărat că Noe a plecat de la Seattle?

Căpitanul râse uşurel.

— Sunteţi sigur, domnule Peterson, că n-aţi adus cu dumneavoastră ploaia de la Los Angeles?

— Nici vorbă, răspunse Hunter cu o voce cordială. Când plouă la Los Angeles, păstrăm cu mare grijă fiecare picătură ca să combatem poluarea. Dar aş vrea să vă pun câteva întrebări. Am aflat, adică s-a răspândit zvonul, că Exterminatorul a sosit la Seattle. Am fost trimis în calitate de corespondent de război.

— Ah! Ar fi trebuit să mă sunaţi înainte de a veni, zise căpitanul, cu o voce agreabilă. Aţi fi evitat o deplasare inutilă. Ăăă! Îmi cer scuze, ar trebui să vă cunosc numele întreg, căci vorbesc cu atâţia cores…

— Harry. Harry Peterson. *United News Service.*

— Bineînţeles, bineînţeles. Am auzit de dumneavoastră.

Lucru foarte ciudat, căci Hunter pur şi simplu îl inventase pe Peterson şi pe *United News.*

Îi zise căpitanului:

— Acum părăsesc aeroportul, sosesc în Seattle. Dacă nu se petrece nimic foarte interesant la ora actuală, voi profita ca să găsesc un hotel.

— Foarte interesant, nu. După cum v-am spus, dacă mi-aţi fi telefonat înainte, aţi fi evitat o deplasare inutilă. La fel ca cei o sută de colegi ai dumitale care se plimbă pe culoare în faţa biroului meu chiar în acest moment.

— Pretindeţi deci că nu e nici un război?

— N-aş pretinde asta, Harry. Asta spunem oficial.

— Pentru ce? Am aflat în dimineaţa asta foarte devreme că…

— Mai întâi, Harry, nu a fost decât un singur atac. Nu seamănă cu acţiunile lui Hunter. De atunci au trecut douăsprezece ore. În mod normal, Hunter ar fi atacat de o sută de ori. Am dreptate? Ei bine, nu se mai întâmplă nimic, Harry. Dar trebuie să mai spunem că Seattle este un oraş curat.

Hunter nu se putu abţine să nu râdă.

— Ba da, serios. Am lămurit toate micile necazuri pe care le-am avut în trecut. Oricum, nu erau chestii foarte importante. La noi nu există crimă organizată. Cel puţin nu în aşa măsură încât să-l atragă pe Bob Hunter.

Hunter râse din nou.

— Sunteţi sigur?

— Cât se poate de sigur.

— Mă interesez de Hunter în contextul târgului.

Căpitanul Parris suspină.

— E clar că toţi din presă cred acelaşi lucru. Să ştii, Harry, că ţi-am fi recunoscători dacă n-ai sublinia o eventuală legătură. Avem şi aşa greutăţi cu funcţionarea târgului. O avalanşă de zvonuri n-ar…

— Bineînţeles, înţeleg. Atunci înseamnă că există un motiv să se creadă într-o legătură între aceste două lucruri? Dacă nu e vorba de Mafie, atunci cine? Cine importă arme?

— Ancheta este în plină desfăşurare. Agenţii federali se ocupă de asta, căci e mai degrabă domeniul lor decât al nostru. Pe noi ne interesează mai mult…

— Şi Nyeburg?

— E regretabil, foarte regretabil.

— Ce? Ce e regretabil?

Hunter ţinea în mod sincer să cunoască răspunsul.

— Nyeburg e un om de afaceri foarte respectat în statul nostru. Azi dimineaţă am fost târâţi în noroi din cauza declaraţiilor comunicate presei. Nyeburg nu este deloc compromis în această afacere. După toate aparenţele, cineva a aflat că este unul dintre consilierii directorilor târgului şi că obţinuse autorizaţia să importe mărfuri străine. Acest articol a făcut să se vândă multe ziare, dar informaţia este inexactă. Peste puţin timp vom face o declaraţie care îl va dezvinovăţi complet.

— Sunteţi absolut siguri de asta?

— Bineînţeles că suntem absolut siguri.

— Eu aş mai aştepta puţin.

— Auzi, Harry. Poate că m-am cam întins la vorbă cu voi reporterii, dar cred cu adevărat că e în interesul publicului. Biroul meu cooperează la maximum cu presa, dar nu puteţi pretinde să faceţi voi treaba în locul nostru.

— Pot să încerc, zise Hunter. Cred că…

— Vino la biroul meu. Vom bea cafeaua împreună. Şi nu vei fi singur, e plin de jurnalişti…

Vocea lui Hunter deveni brusc plină de răceală.

— Nu pot, îi zise el căpitanului. Trebuie să-l lichidez pe Nyeburg.

— Ce?

— Dacă voi n-o faceţi, n-am mai rămas decât eu.

— Cum? Ce spui? Hei, cine e la telefon?

— Sunt Hunter. Îmi vei scuza mica farsă, dar aveam nevoie de informaţii. Nu faceţi declaraţii în legătură cu Nyeburg. E orice, numai nevinovat nu. Îl voi suprima. Salut, căpitane.

Hunter închise, se uită gânditor la unghii câteva secunde şi ieşi în ploaie.

Chiar dacă căpitanul îşi informa şefii despre telefonul lui Hunter, ar fi avut nevoie de timp ca să organizeze o contraofensivă.

Traversă parcarea, se opri la mijloc şi constată că aproape nu se vedea nici o maşină, lucru destul de rar. Făcu repede un plan, dar ştia că avea nevoie de mult noroc ca să-l ducă la bun sfârşit. Se îndreptă spre birourile PNA şi intră. Nu mai semăna cu o agenţie bancară. Un decorator regândise arhitectura interioară. Recepţia era despărţită de sala de aşteptare de un grilaj din fier forjat. Acolo se aflau o canapea de piele şi câteva fotolii. Dincolo de grilaj erau două birouri moderne şi fişete. Puţin mai departe, încă două birouri private, iar la capătul sălii o uşă de ieşire.

Două femei tinere, o blondă şi o brunetă, stăteau la birouri şi râdeau discret, bând cafea. Între două scrisori, probabil că potoleau dorinţele patronului. Amândouă ridicară capul când intră Hunter, dar nu ziseră nimic. Blonda abordă un aer superior, se uită la picăturile care cădeau de pe impermeabilul său şi întoarse capul.

El încuie uşa, fixă tăbliţa pe care scria ÎNCHIS, trecu de cealaltă parte a grilajului şi se adresă tinerelor femei:

— Biroul s-a închis. Grăbiţi-vă!

Cele două femei încremeniră, complet năucite.

Deschise larg poarta grilajului.

— Haide, grăbiţi-vă. N-aţi auzit informaţiile de la radio? Aveţi treizeci de secunde ca să evacuaţi localul.

Blonda se ridică brusc şi strigă:

— Cum?

— O scurgere de gaze, explică Hunter. Veniţi, evacuăm tot cartierul. Mai e cineva aici?

Blonda se duse la geantă, bufnind şi arătând spre uşa închisă din spatele ei. Cealaltă femeie se îndrepta deja spre această uşă.

Hunter îi tăie calea şi o expedie în sensul opus.

— Plecaţi, le zise el. Mă duc după ei. Ieşiţi prin spate. Luaţi-vă maşinile şi depărtaţi-vă. Duceţi-vă spre sud.

Cele două femei se repeziră spre ieşire.

Hunter încercă să deschidă uşa biroului. Era încuiată. O deschise cu o lovitură puternică de picior şi intră în birou cu Beretta în mână.

Tommy Rotten stătea la un birou mic pe care se afla un exemplar din *Penthouse,* deschis la mijloc. Făcu ochii mari şi se uită uluit la tipul înalt cu impermeabilul şiroind de apă. Zise:

— Ce…

Dar amuţi brusc, recunoscu privirea plină de răceală şi rămase cu ochii ţintă la moartea care se uita la el.

— La naiba! exclamă el.

— Unde e Nyeburg?

— Păi, de unde să ştiu eu?!

Hunter trase o dată de sub impermeabil. Glonţul trecu prin revistă şi smulse câteva aşchii de lemn.

Tânărul sări din fotoliu şi ridică imediat braţele deasupra capului.

— Zău, nu ştiu! răcni el. Nu sunt înarmat!

— Nyeburg! se răsti Hunter.

— N-a venit! Nici măcar n-a telefonat!

Toate aceste strigăte atraseră pe cineva care ştia mai multe decât tânărul. Era o femeie, o femeie frumoasă care arăta exact cum avea să arate Diana douăzeci de ani mai târziu. Ea intră liniştită, venind din biroul vecin. Avea aceeaşi voce ca Diana.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea.

— Îl caut pe soţul dumitale, răspunse Hunter cu o voce la fel de calmă ca a ei.

— E plecat în călătorie. Tommy, stai jos.

— Rămâne în picioare! zise Hunter. Deschide bine uşa aceea, doamnă Nyeburg şi înaintează puţin.

Ochii ei frumoşi se tulburară.

— Ah, înţeleg!

Făcu câţiva paşi înainte.

Hunter trecu în spatele ei şi examină biroul din care ieşise. Tot peretele din fund era ocupat de un seif uriaş.

Hunter se adresă femeii:

— Deschide seiful.

— Şi dacă refuz? întrebă el. Mă omori?

— Nu, dar poate că voi trage din nou în puşti.

— Îl voi deschide, dar n-ai să-l găseşti pe domnul Nyeburg înăuntru.

— Poate că-i voi găsi urma, replică Hunter care nu se putu împiedica să zâmbească.

Era o femeie curajoasă.

— Deschide seiful, te rog, insistă el zâmbind.

Tommy Rotten imploră:

— Deschideţi-l, doamnă Nyeburg, deschideţi-l! Tipul ăsta e Bob Hunter! Exterminatorul! Ştiţi ce vreau să spun. Deschideţi-l, vă rog.

Doamna Nyeburg înţelesese deja cu cine are de-a face. După ce intră în biroul unde se afla seiful, îi zise lui Hunter:

— Portretele pe care le-au arătat la televizor nu-ţi seamănă, domnule Hunter. În carne şi oase pari de două ori mai plin de cruzime.

Hunter răspunse:

— Nu poţi să fii pe placul tuturor.

Se uită la Tommy Rotten şi înclină capul. Tânărul se repezi ca s-o urmeze pe doamna Nyeburg. Hunter intră în urma lor şi închise uşa.

Doamna Nyeburg începu să rotească roţile cifrului. Hunter i se adresă lui Rotten:

— Eşti mafiot, Tommy?

— Nu, domnule. Nu încă.

— Cine e naşul tău?

— Cum?

— Naşul tău. Cel care te-a băgat în Organizaţie, care răspunde de tine.

— Danny Trinity.

— Păcat. A murit. Ţi-ai pierdut naşul.

— Da, domnule. Am pierdut totul, în fine, toată lumea.

— Era rudă cu tine?

— Poftim?

— Erai rudă cu Danny Trinity?

— Suntem veri.

— *Eraţi* veri.

— Da, domnule. Eram.

— Câţi ani ai?

— Optsprezece ani.

— Lucrezi de mult timp cu ei?

— Ăăă... Numai de când am sosit.

— Eşti din Bronx?

— Da, domnule. Din Bronx şi din Staten Island. Să ştiţi că n-am făcut niciodată chestii din astea înainte.

— Ce făceai?

— Cum? Nimic! Nu făceam nimic! Tocmai am părăsit şcoala.

— Ai fi făcut mult mai bine să-ţi continui studiile, Tommy.

— Da, domnule.

— Îl cunoşti pe Tony Vale?

— Puţin. E patronul lui Danny.

— Era. A murit. Îţi aminteşti?

— Da, domnule.

— Îţi plăcea?

— Tony? Nu, domnule.

— Ţi-ar fi plăcut să lucrezi pentru el?

— Nu, domnule.

— Ai o maşină aici?

— Da, domnule. Vega care e parcată afară.

— OK. Urcă în Vega ta şi şterge-o. Nu te mai întoarce şi nu mai veni aici. Data viitoare când mai dau ochii cu tine, te voi lichida. Nu te prosti.

— Da, domnule. Nu, domnule. Sunteţi foarte… Vă sunt foarte recunoscător, domnule. Vă promit, n-o să mă mai vedeţi niciodată.

— Înainte de a pleca, spune-i doamnei tot ce ştii.

— Domnule…

— Spune-i doamnei pentru ce te afli aici.

Uşa seifului era deschisă. Doamna Nyeburg se uita la Tommy Rotten cu un aer uimit, încruntată. El se uită la ea şi lăsă ochii în jos. Se uită fix la mochetă şi zise:

— Doamnă Nyeburg, lucrez pentru Organizaţie, pentru sindicat, pentru Mafie. Am venit în grup ca să-l ajutăm pe soţul dumneavoastră. Şi el face parte din Mafie.

— Înţeleg, zise ea cu o voce plină de răceală.

Hunter i se adresă lui Tommy Rotten:

— OK, Tommy, pleacă. Ieşi prin spate.

Tânărul ieşi, cu un aer plouat.

După ce auzi uşa de la ieşire închizându-se, Hunter se întoarse spre doamna Nyeburg.

— Aţi luat de bărbat un ticălos, doamnă Nyeburg.

Ea se limită să ofteze.

— Băiatul care tocmai a plecat, preciză Hunter, ţinea un revolver la tâmpla fiicei dumneavoastră în urmă cu câteva ore. Era gata s-o omoare. Cred că primise acest ordin de la soţul

dumneavoastră.

Femeia se tulbură. În privirea ei se putea citi furia.

— Ştii unde se află? Sunt moartă de îngrijorare!

Hunter îi răspunse:

— V-aş putea propune un schimb: fiica în schimbul soţului. Dar ar fi necinstit. E bine, e în siguranţă. În ciuda eforturilor lui Allan. Am toate motivele să cred că a condamnat-o la moarte.

Femeia primi această veste ca pe o lovitură de pumn în stomac. Genunchii i se îndoiră şi fii nevoită să se prindă de birou.

— Ce proastă am fost! zise ea. Proastă!

— Îl bănuiaţi, nu?

— Îmi puneam tot felul de întrebări.

— Nu mai e nevoie, doamnă Nyeburg.

Hunter intră în sala seifului şi începu să caute. Nu era mare lucru. Câteva contracte, diferite dosare, o cutie de metal, un fel de ladă încuiată. Puse totul grămadă şi îi zise femeii:

— Vrei să vii cu mine?

— Unde?

— Te voi duce la Diana.

Femeia îşi îndreptă spatele şi încercă să-şi controleze emoţiile. Hunter îşi trecu un braţ după mijlocul ei şi o ajută să iasă. Când îi puse impermeabilul pe umeri, femeia avea lacrimi în ochi.

— Ţi-am spus că ai un aer plin de cruzime, nu-i aşa, domnule Hunter? Nu-i adevărat. Nici vorbă. Eşti extraordinar.

Bineînţeles. Extraordinar. Ca de obicei, urmărise o pistă şi la capătul ei o descoperise pe doamna Nyeburg. Hotărât lucru, în războiul ăsta nu era nimic logic şi nici moral.

— Fiţi tare, doamnă Nyeburg, zise el.

CAPITOLUL IX

Hunter credea că doamna Nyeburg îi spusese adevărul. Părea că nu ştie unde se afla Allan Nyeburg după ce părăsise domiciliul conjugal pe la orele şase dimineaţa. Nu-i spusese unde se duce şi nici când credea că se va întoarce.

Dăduse câteva telefoane din dormitorul lor, după ce primise unul care îl trezise şi care nu durase mai mult de treizeci de secunde.

Soţul ei i se păruse extrem de nervos şi agasat. Dăduse un telefon interurban, direct. Îşi dăduse seama de asta văzându-l formând un număr interminabil. Vocea lui, în timpul acestei convorbiri, fusese circumspectă, neliniştită, prudentă. Nu înţelesese nimic. Totul durase cinci minute. Apoi dăduse alte telefoane, toate foarte scurte. Se sculase, se îmbrăcase repede şi plecase, fără să ia micul dejun, fără să bea nici măcar o ceaşcă de cafea.

Acele telefoane o neliniştiseră foarte tare.

Diana se lăsase prinsă într-o afacere destul de dubioasă, pusă la cale de Allan. Toate astea erau extrem de tulburătoare pentru o mamă. Telefonase acasă la Diana la şase şi jumătate, apoi repetase apelul din sfert în sfert de oră fără să obţină răspuns. La opt venise la birou şi aşteptase să i se telefoneze. Tommy Rotten venise la zece, cu un aer timid şi uşor ruşinat, îi spusese că nu ştia nimic, că nu-i văzuse din ajun pe Nyeburg şi pe Diana.

Până atunci îl considerase pe Tommy Rotten un fel de comisionar al soţului său. Dar când îi pusese întrebări, băiatul mărturisise că „unele lucruri luaseră o întorsătură proastă”. Totuşi refuzase să spună mai mult.

La unsprezece şi jumătate deschisese televizorul ca să vadă ştirile. Se aştepta la veşti proaste în legătură cu soţul ei. La televizor era difuzat un documentar despre Bob Hunter, un montaj cu toate documentele care se putuseră strânge despre Exterminator, la care se adăugase tot ce se filmase la Seattle, după atacul de la depozit.

Din acel moment începuse să se îngrijoreze în mod serios.

Încercase să-l prindă la telefon pe Nyeburg şi pe fata ei telefonând în toate locurile posibile. Degeaba.

În momentul în care Bob Hunter intrase la *Pacific Northwest Associates,* tocmai voia să sune la poliţie ca să anunţe dispariţia

soţului şi fiicei sale.

Hunter se opri în faţa unui magazin la câţiva kilometri de Richmond Beach şi făcu câteva cumpărături. Exact înainte de a ajunge la rulotă, îi dădu lui Margaret Nyeburg o pereche de ochelari negri, explicându-i că nu voia să ştie exact unde o ducea, ceea ce ar fi fost mult mai prudent pentru ea. Doamna Nyeburg se supuse fără comentarii.

Hunter îi scoase ochelarii imediat ce puse piciorul în rulotă. Mama şi fiica se aruncară una în braţele celeilalte plângând, şi Hunter ieşi ca să ataşeze maşina închiriată în spatele rulotei.

Apoi urcă în cartierul său general mobil şi le dădu femeilor o parte din cumpărături: blugi, cămăşi de flanelă, tenişi, baticuri ca să-şi ascundă părul. Le spuse să se îmbrace.

În timp ce amândouă se schimbau, Hunter porni cu caravana pe drumul de coastă, îndreptându-se spre o mică vilă de pe plajă. Închiriase acea casă când sosise în regiune şi de atunci, nu se folosise de ea. Casa era izolată, plină de alimente pentru o săptămână, sigură. Hunter şi-ar fi instalat acolo propria familie.

Le spuse:

— Nu există telefon. E bine, căci asta vă va tăia elanul de a vorbi cu cineva. Dar e un tranzistor la care veţi putea asculta ştirile. Vreau să staţi aici. Nu ieşiţi mai înainte să vă spun eu. E vorba de viaţa voastră: Nu faceţi prostii, nu comiteţi imprudenţe.

Ieşi. Fata îl urmă şi se opri în prag.

— În felul ăsta, mama devine paznicul meu, zise ea zâmbind. E mai puţin excitant. Nu mai aveai curaj să mă înfrunţi?

— Vorbim despre asta mai târziu, zise Hunter zâmbind şi el. Dragostea şi moartea nu se împacă una cu alta, Diana. Vei repeta ce mi-ai spus mai târziu.

Ea răspunse mijind ochii:

— Bineînţeles.

— Ai grijă de ea, zise Hunter vorbind despre doamna Nyeburg. Ea n-a văzut ce-ai văzut tu. Fă-o să înţeleagă că gloanţele fac mult mai mult rău decât la cinema.

Fata se strâmbă stingherită. Îl întrebă:

— Ce-ai să-i faci lui Allan?

Hunter dădu din umeri.

— E condamnat.

— Bineînţeles, dar…

Aruncă o privire spre interiorul casei.

— E exclus să-l mai iubească, Bob, dar… sunt căsătoriţi de şase ani. Nu… în fine, nu-l judeca prea aspru.

Hunter se încruntă.

— Eu nu judec pe nimeni, Diana. Nu condamn pe nimeni. Eu sunt doar călăul. Citesc sentinţa şi apoi o execut. Aceşti oameni sunt propriul lor judecător, nu eu.

— Eşti dur, eşti foarte dur, zise ea. Aş vrea tare mult să fiu detaşată, dar nu reuşesc. Nici mama. Te rog… nu face *asta.*

— Nu promit nimic, zise Hunter. Dar vom vedea. Poate că se va întâmpla ceva care să-mi dea motive să-l cruţ pe Nyeburg, dar poate nu…

Ea îi zise încetişor pe tonul confidenţei:

— Să ştii că, în mod ciudat, nu sunt deloc îngrijorată pentru tine. Eşti atât de… solid, de sigur de tine. Cine eşti tu Hunter? Ce te împinge să ucizi aşa cum o faci?

În acel moment, doamna Nyeburg veni şi ea în prag şi îi răspunse fiicei sale:

— Dacă ai fi văzut filmul de la televizor din dimineaţa asta, n-ai mai fi pus întrebări, Diana. Ai fi ştiut de ce. Du-te, domnule Hunter şi fă ce ai de făcut. Da, sunt tristă. Am auzit ce spuneai, dar nu risca ca să-l cruţi pe Allan Nyeburg.

Hunter o privi cu căldură şi plecă fără să mai spună nimic. Urcă în rulotă, demară şi o luă pe drumul ce ducea spre Seattle.

Era clar că doamna Nyeburg avea curaj. Cu puţin noroc, fiica ei va fi la fel de curajoasă şi de faimoasă. Într-o zi…

Probabil că Nyeburg era într-adevăr bolnav dacă se comporta atât de rău cu aceste două femei.

Hunter se strădui să se gândească la altceva. Nu era medic, nu vindeca pe nimeni. Suprima răul.

În acel moment răul se numea Allan Nyeburg şi Hunter avea de gând să-l suprime. Cu atât mai mult cu cât primise binecuvântarea viitoarei văduve. Tot ea îi dăduse o listă cu adrese şi numere de telefon. Această listă avea o legătură foarte precisă cu maladia de care suferea Nyeburg.

Dacă cauţi un drogat, îi supraveghezi pe cei care vând.

Dacă cauţi un satir, îi supraveghezi pe proxeneţi.

*

* *

La cealaltă extremitate a Statelor Unite, un bărbat cu o pălărie al cărui bor îi ascundea ochii, urcă rapid într-o limuzină oficială care îl aştepta la aeroportul Washington DC.

Acest bărbat, încă tânăr, se afla în centrul celui mai păzit secret de către guvernul american, după celebrul proiect Manhattan. Numele lui era Leo Turrin şi era şeful uneia dintre

Familiile din Pittsfield. Era în vogă, era în cărţi; avea în faţă un frumos viitor de mafiot. Se bucura de încrederea marilor *capi* şi beneficia de prietenia tuturor celor care serviseră sub ordinele lui.

În realitate, Leo Turrin era un agent federal care se infiltrase în Mafia cu mai mulţi nai înainte. Numele său de cod era *Striker* şi punea în execuţie proiectele guvernului american referitoare la Mafie.

Un singur om la Washington cunoştea adevărata identitate a lui Striker. Se numea Harold Brognola şi era directorul programului anti-crimă. Printr-o întâmplare ciudată, tot el conducea şi toate operaţiunile organizate împotriva lui Bob Hunter.

Întâmplare ciudată, pentru că cei doi erau cei mai buni prieteni ai lui Bob Hunter. Fapt şi mai ciudat, ascensiunea lui Turrin în cadrul Mafiei se petrecuse când Bob Hunter începuse să facă ravagii în rândurile mafioţilor. Şi tot datorită lui Hunter devenise Brognola un personaj atât de important în ierarhia conducerii Statelor Unite. Cei doi recunoşteau, în particular, ce-i datorau lui Hunter, dar nu se exprimau public.

Foarte rar se întâmpla ca Turrin şi Brognola să se întâlnească, era prea periculos.

Când Turrin se aşează pe banchetă alături de el, Brognola vru să fie ironic:

— A venit panica peste noi? mormăi el.

Dădură mâna apoi Turrin mormăi şi el:

— Nu intru în panică, fii liniştit. Am un alibi beton. Băieţii cred că am o amantă în zonă. Să spun drept, dacă mă uit bine la tine, nu arăţi rău deloc.

Brognola înjură uşurel printre dinţi.

— Tu poate că ai un alibi beton, eu, nu. E o adevărată nebunie, Leo, aici la Washington. Nebunie furioasă. Nimeni nu mai are încredere în nimeni. Verific maşina asta de două ori pe zi ca să găsesc microfoane ascunse. Nu mai am curaj să fac dragoste cu nevasta la mine acasă. Trebuie să vorbesc numai în şoaptă. Toţi au devenit paranoici.

— La Casa Albă, zise ironic Turrin. Cine ar fi crezut?

Zâmbi.

— Ce tot spui! Eu trăiesc cu teama asta de două secole. A venit timpul ca şi voi, cei de la Washington, să vă daţi seama ce înseamnă asta.

Brognola începu să râdă.

— Acum chestia asta a depăşit orice limită. E nevoie de un catastif ca să-ţi aminteşti cine pentru cine lucrează. Dar, serios vorbind, Leo, sunt foarte îngrijorat. Ţara ar putea să sară în aer ca un butoi de praf de puşcă.

— E chiar atât de grav?

— Da. Aş vrea să-ţi pot spune... Nu, ar fi nedrept, ai şi aşa destule probleme. Spune-mi acum ce e atât de urgent.

— Vin de la o conferinţă cu bătrânii, care a avut loc la New York. Am gonit până la La Guardia şi am sărit în primul avion care pleca. Ce minunat lucru şi modernismul ăsta!

— Un mare consiliu?

— Cum nu se poate mai mare.

— De când iei parte şi tu la ele?

— De azi. Invitaţie excepţională. Nu uita că sunt expert în Hunter.

— Să nu-mi spui că vor să repete figura! La Seattle, nu?

— Da. Organizează o echipă specială ca să-l lichideze pe prietenul nostru.

Brognola se strâmbă.

— De mult timp nu-mi mai făceam griji pentru Bob Hunter. Au mai trimis echipe de ucigaşi. Apoi, biroul nostru de la Seattle a spus că ar exista o îndoială asupra prezenţei reale a lui Hunter la Seattle. Tu nu ştii nimic de el?

— Nimic de la New Orleans, răspunse Turrin. Dar e la Seattle.

— Ce caută acolo? Nu e nimic care să merite. Câteva afaceri mici, câţiva gangsteri mărunţi! Hunter nu s-ar deranja pentru atât de puţin.

— Asta cred şi eu, răspunse Turrin. Dar...

— Dar ce?

— În fine, ştii foarte bine ce crede Mafia despre Hunter. Tipii ăştia ar oferi pe capul lui Hunter mai mult decât tot teritoriul canadian. Îl visează noaptea şi imaginează toate ororile la care l-ar supune dacă l-ar prinde viu. Ar da oricât să aibă şansa să tragă în el. Dar, Hal... De data asta e altfel. Bătrânii sunt turbaţi. Pe Augie e gata să-l lovească damblaua, atât de enervat e de ce se petrece. Fac spume la gură. Le e frică. Nu e vorba de ura normală care îi macină, e ceva mult mai important.

— Dar ce i-a apucat?

— Asta n-am putut să aflu! Ştiu doar că se pregăteşte ceva mare de tot. Totul trebuie să aibă loc la Seattle. Pentru asta au intrat în panică din cauza prezenţei lui Hunter.

— Pentru asta ai vrut să ne întâlnim?

— Da. Mi s-a dat ordin să mă duc acolo.

Brognola suspină.

— Câţi tipi iei cu tine?

— Numai echipa mea normală. Echipa specială – vânătorii de scalp – vine din mai multe oraşe. Saint Louis, Denver, Phoenix şi San Francisco. Sunt mai mulţi de două sute de oameni. *Două sute.* Cei mai înrăiţi din tot vestul american. În principiu, nu voi avea nimic de făcut, nu mă deplasez decât în calitate de strateg şi consilier. Operaţiunea e condusă de un anume Franciscus. Ai auzit de el?

Brognola scutură din cap.

— Nici eu, continuă Turrin. Nu e un tip din Organizaţie, nu are nici o legătură cu Mafia. E un ucigaş independent. Un fost soldat, un mercenar, participant la multe lupte. Bătrânii se strâmbau de râs. Îşi frecau mâinile şi se felicitau dinainte. Par să creadă că tipul ăsta e la fel de tare ca Hunter. Dar altceva mă îngrijorează în privinţa lui...

— Da, ce? Spune!

— Se află deja la Seattle.

— Şi?

— Adică se afla deja acolo, mai înainte ca Bob să fi ajuns la faţa locului. E o coincidenţă cam ciudată, nu? Cred... Am impresia că Franciscus se afla acolo pentru acea mare lovitură care se pregăteşte şi că, într-un fel sau altul, are o legătură cu ea...

— Dar ce?

— Nu ştiu. Cum să traduci nişte impresii? Acest Franciscus e militar, căpitan de infanterie. Nu e un mafiot. Deci ce pregăteşte Mafia împreună cu acest tip? Şi de ce la Seattle? Îţi închipui, Seattle!

Faţa lui Brognola se înăspri.

— *Justice Department* a făcut o anchetă la Seattle, bineînţeles, zise el lent. În dimineaţa asta au fost descoperite două sute de arme automate într-un depozit. Deocamdată, cazul a fost tratat ca un trafic de arme oarecare. Dar... acum când îmi spui că au fost adunaţi două sute de ucigaşi...

— O coincidenţă?

— Aş prefera să nu contez pe asta, răspunse Brognola zâmbind. Tu ce crezi că fac?

— Nu ştiu, Hal. Dar mă gândesc la o mie de chestii, unele mai nebuneşti decât altele. Şi mai ştiu că e al naibii de greu să strângi două sute de ucigaşi în câteva zile, dar dacă armele sunt

deja acolo, dacă tipii au ajuns deja, aşteptând doar un semn ca să treacă la acţiune, atunci n-am cum să cred în coincidenţe.

— Ai dreptate. Şi toţi ăştia să stea în stare de alarmă aşteptând apariţia lui Hunter! Ar fi ridicol!

— Bineînţeles. Şi ţi-am spus că bătrânii fac ca toţi dracii din cauza venirii lui Hunter la Seattle.

— Ai impresia că bătrânii adună o forţă paramilitară, că Hunter a descoperit secretul şi că pentru asta s-a dus acolo?

Turrin suspină trosnindu-şi degetele. Se gândi un moment în tăcere apoi zise:

— Nu ştiu. După cum ţi-am spus, n-am mai vorbit cu Bob de la incidentul petrecut la New Orleans. Nu ştiu ce face, dar sunt gata să pun prinsoare că se pregăteşte să facă ceva. A descoperit nu ştiu ce şi va acţiona. Bătrânii simt asta şi le e frică.

— Ei bine, ar fi bine să mă duc şi eu să dau o raită pe-acolo, zise Brognola.

— Plec cu avionul peste o oră.

— Voi lua şi eu altul în acelaşi timp, spuse Hal. Voi lua cu mine cincizeci de agenţi şi voi mobiliza alţi cincizeci la faţa locului. Unde vei sta?

— La cel mai bun hotel din oraş. Dacă vrei să-mi laşi un mesaj, foloseşte numele Joseph Petrillo.

— OK. Tu ştii cum să mă găseşti.

Turrin începu să râdă cinic.

— Eşti sigur că poţi părăsi Washingtonul câteva zile? întrebă el.

— Părăsesc oraşul Washington pentru statul Washington, mă duc de pe o coastă pe alta.

— Mda, zise Turrin. Dar acolo aerul ar putea să fie mai bun.

— O să vedem.

— Da, o să vedem.

Într-adevăr, aveau să vadă.

CAPITOLUL X

Hunter părăsi primul camping şi se instală într-un camping comercial la periferia de est a oraşului. Îşi schimbă hainele şi mâncă ceva examinând ce găsise în seiful lui Nyeburg. Nu găsi interesant decât un registru de socoteli cu adnotări hieroglifice şi lada de metal care conţinea douăzeci de mii de dolari în bancnote de o sută noi.

Puse jumătate din sumă în seiful său personal, iar cealaltă în buzunarul hainei. Îşi puse în ordine lucrurile, luă Fordul şi se îndreptă spre Seattle.

Ajunse la orele optsprezece. Ploaia se oprise, dar cerul era noros şi se făcea noapte mai devreme ca de obicei.

La primul loc unde se duse, loc pe care îl alesese cu minuţiozitate dintre cele notate pe listă, făcu o descoperire. Era o mică agenţie de manechine care se afla într-un cartier plin de hoteluri ieftine. Mirosea a Nyeburg!

Tipul de la biroul de recepţie avea vreo cincizeci de ani. Era gras şi-i cădea părul, dar avea un fel de zâmbet permanent care îi răsfrângea buzele. Părea că face parte din fotoliul în care se afla.

Hunter puse o bancnotă nouă în faţa lui şi zise:

— Salut.

— Salut, răspunse omul cu un zâmbet încremenit. Pentru ce e asta?

— Pentru tine, răspunse Hunter zâmbind şi el.

— Serios?

— Mai am încă nouă bancnote exact ca asta care îmi spun că eşti omul de care am nevoie.

— Ce vrei, să spargi un seminar? întrebă omul chicotind. Sau să mori călărit?

— Ar fi plăcut, într-adevăr, zise Hunter.

Continuă să zâmbească, scoase teancul de bani, numără încă nouă bancnote, le puse pe birou şi zise:

— Ce se poate obţine cu ăştia?

— Tot ce vrei, replică grăsanul.

— Vreau un tip care cheltuieşte cam două sute de dolari pe zi.

— Ce?

— Are cam patruzeci de ani. Le cheamă la ora dejunului, iar uneori noaptea pentru supeu. Plin de lovele. Cred că i-ai trimis

deja fete. Eu încerc să dau de el.

Omul îşi păstră zâmbetul dar îşi pierduse buna dispoziţie.

— Să ştii că nu înţeleg ce vrei să spui şi nici nu ţin să înţeleg. Eu nu mă bag în orice, domnule. Nu mă amestec unde nu e treaba mea.

— De data asta ar fi bine să te amesteci, zise Hunter. Poate să fie uşor sau poate să fie neplăcut.

Ochii grăsanului, care văzuseră multe la viaţa lor, îl priveau ţintă pe Exterminator.

— Nu eşti poliţist?

— Evident că nu. Dar îl caut pe tipul ăsta, vreau să-l găsesc în seara asta.

Hunter zâmbi cu toată gura.

— Poţi să ne scuteşti pe amândoi de necazuri şi poţi să te faci cu o mie de dolari fără bătaie de cap.

Obezul luă încet bancnotele.

— Cred că ştiu despre ce vorbiţi.

— I-ai trimis o fată azi?

— Da. Şi ieri şi alaltăieri. Cu tipul ăsta e un adevărat carusel, l-am trimis una acum o oră.

Hunter deschise carnetul, căută o pagină albă şi puse carnetul pe birou.

— Scrie aici adresa, zise el.

Grăsanul scrise apoi îl întrebă:

— Ştii unde e asta?

Hunter aruncă o privire pe carnet şi răspunse:

— Nu prea.

— Eram convins că nu eşti din regiune. Ca să zic aşa, aproape că nu mai există indigeni.

Suspină.

— Asta l-a costat pe client încă douăzeci de dolari pentru taxi. E de cealaltă parte a lui Lake Washington. Pe drumul 1-90, direcţia est. Opreşte la o staţie de benzină, şi cere informaţii. E o regiune foarte bogată în păduri, te rătăceşti uşor.

— Cheamă deseori fete acolo? întrebă Hunter.

— Acolo? Nu. Poate o dată sau de două ori. Dar când tipul ăsta are o poftă, trebuie să i-o satisfaci. Nu-i pasă de locul unde se află. Dar ai dreptate cu chestia cu dejunul. De fapt, nu e chiar atât de rar. Toţi oamenii de afaceri visează să aibă o gagică sub birou.

— Dar nu toţi au posibilitatea să-şi realizeze visul.

— Ăsta poate. Spui că cheltuieşte două sute de dolari pe zi?

Uneori chiar trei sau patru sute. În fiecare dintre noi se ascunde un orator, căci totdeauna ne place să vorbim de alţii.

Hunter îi zise:

— E mai rău decât drogurile.

— Sigur. Dar dacă s-ar fi drogat aşa cum se regulează, ar fi murit de mult timp de o supradoză. Eu să-ţi spun drept că nu înţeleg nimic. Chiar le-am întrebat pe fete ce le face. Le regulează, atât. Uneori călăreşte şase pe zi. Nu-mi vine să cred. Mi-ar plăcea să povestesc ce ştiu unuia dintre tipii ăia care fac sondaje. Câte aş putea să-i spun!

— Plăteşti ca să fii „protejat”?

— Eu? Nu. Sunt discret, nimeni nu vine după mine. Nu se întrebuinţează şi fetele nu fac trotuarul, sunt fete bune, curate.

— Nimeni n-a încercat să te „supere”?

— Nu. E un orăşel liniştit. De unde vii?

— De pe coasta de est, răspunse Hunter. Oameni ca tine n-au nici cea mai mică şansă să lucreze la noi. Mafia controlează totul.

— Aici nu avem Mafie! zise grăsanul care începea să devină nervos. În fine, nu cred, amice. Adică, dacă crezi că poţi să sustragi nişte lovele de la noi, nu rezişti nici măcar o zi. Nu plătesc pe nimeni. Dar asta nu înseamnă că nu sunt protejat.

— Relaxează-te, zise Hunter. Voiam doar să ştiu dacă „călăreţul” tău plăteşte sau dacă…

— Bineînţeles că plăteşte. Totdeauna cu bani gheaţă.

Hunter îi mulţumi proxenetului gras şi ieşi.

Situaţia avea ceva neplăcut. Se întrebă dacă nu cumva era ceva pus la cale, dar îşi zise că era puţin probabil.

Ceea ce aflase despre ascunzătoarea de lângă lacul Sammamish părea verosimil. Era foarte credibil ca Nyeburg să fi închiriat o vilă izolată ca să aibă unde fugi când simţea nevoia. Doamna Nyeburg, care cu siguranţă că nu era amestecată în afacerile soţului ei, nu pomenise despre acest loc; probabil că nu ştia de el. Se potrivea.

Hunter părăsise de mult timp ideea că Nyeburg ar putea să se refugieze pe insulă. Probabil că nu avea habar. Era doar o faţadă, nu un creier.

De fapt, Hunter era convins că Nyeburg nu era un mafiot. Era doar o verigă din lanţul care avea să-l ducă la ceva mai important. Dar Nyeburg era veriga care avea să cedeze.

Ştiuse să dispară rapid. Margaret Nyeburg spusese că telefoanele nu duraseră mai mult de treizeci de secunde.

Nu Tommy Rotten îi telefonase. Băiatul n-ar fi putut să

debiteze destule cuvinte ca să vorbească neîntrerupt treizeci de secunde, şi cu siguranţă că n-ar fi putut să-i spună lui Nyeburg lucruri destul de îngrijorătoare pentru ca acesta să sune imediat la marele consiliu de la New York. Convorbirea telefonică care durase cinci minute.

După câteva minute, Nyeburg părăsise domiciliul vizibil cuprins de panică. Cine îi telefonase prima dată? Ce îl anunţase? Numai Hunter supravieţuise atacului de la depozit.

Cineva important. Cineva cu destulă putere ca să influenţeze ancheta poliţiei, cu destulă putere ca să stopeze o alarmă anti-Hunter care ar fi pus pe jăratic tot oraşul.

Evident.

Mafia nu pornea niciodată la cucerirea unui teritoriu virgin fără să-şi ia câteva măsuri de precauţie legale. Cineva la Seattle aranjase lucrurile, ungea angrenajele maşinăriei. Allan Nyeburg cunoştea cu siguranţă această persoană, sau cunoştea cel puţin superiorul imediat, care l-ar fi dus pe Hunter la veriga următoare.

Hunter trebuia să afle neapărat cine era acest personaj.

Asupra oraşului Seattle avea să se abată un adevărat uragan. Ceva a cărei importanţă ar depăşi de departe fortul de pe Langley Island. Fortificaţia nu e niciodată *cauza,* ci consecinţa. Se pregătea ceva, care cerea un loc fortificat fantastic… ca să reziste.

Cosa di tutti cosi. OK, dar ce?

Pentru prima dată de la Los Angeles, Hunter simţi că nu era în întregime stăpân pe situaţie. Iar Los Angeles fusese un dezastru. Seattle ar fi putut să fie şi mai rău, dacă Hunter nu intra repede în scenă. Cât mai repede. Îl îndemna la asta instinctul lui de războinic, şi în astfel de cazuri se lăsa în voia lui.

Uraganul urla şi în fiinţa lui.

*

* *

Da, o regiune cu păduri. Mici cărări şerpuitoare, coline, văi, copaci, apă, animale sălbatice. Un paradis. O noapte ceţoasă fără lună şi fără stele, un aer umed care pătrundea până la oase, o beznă absolută care poate că i-ar fi provocat ameţeală dacă n-ar fi ştiut că exista o realitate plină de cruzime ascunsă în spatele acelui farmec idilic.

Nu, până la urmă nu era paradisul.

Hunter era conştient de picioarele ude, de iarba umedă, de ţârâitul insectelor nocturne, de penumbra cu care se confunda.

Da, noaptea era. Complicea, aliata lui. Hunter ar fi trebuit să

fie un indian, să trăiască cu câteva secole mai înainte. S-ar fi lungit în iarbă, ar fi aşteptat ursul, fratele său, să treacă pe cărarea care ducea la apă, apoi Hunter s-ar fi ridicat în picioare, cu un cuţit de os în mână, ar fi urmărit animalul şi s-ar fi scuzat că înapoiase un suflet universului, mai înainte de soroc. Tribul ar fi fost hrănit, nevasta lui ar fi avut o cuvertură caldă de blană pentru nopţile de iarnă iar el oase ca să fabrice unelte şi arme. Ar fi avut loc un dans al victoriei şi cei bătrâni l-ar fi onorat.

Dar Hunter nu era un indian. Nu aştepta ca un urs să treacă pe cărare.

Actul său nu i-ar fi adus nici un profit iar tribul nu l-ar fi lăudat. Nu l-ar fi aşteptat onoruri.

Hunter era un soldat rătăcit pe care nimeni nu voia să-l cunoască. Îşi vâna aproapele, omul. Ultima victorie va fi propria lui moarte şi va fi îngropat fără onoruri.

Asta era realitatea lui Hunter.

Lăsase maşina destul de departe, din cauza prudenţei sale instinctive şi pentru că învăţase ceva pe cheiurile din Seattle.

Avusese dreptate.

Rafale de pistol-mitralieră Thompson răsunară în noapte la trei sute de metri de el. Două PM-uri trăgeau simultan, violând pacea profundă a pădurii. Lumina difuză a cabanei lui Nyeburg abia străpungea printre copaci.

Hunter nici măcar nu se apropiase. Făcu un ocol mare, cu Beretta în mână. Nu era sigur de nimic şi nu ştia la ce să se aştepte. Apoi văzu aprinzându-se farurile unei maşini, auzi zgomotul unui motor ambalat, scrâşnetul cauciucurilor pe pietriş.

Brusc totul deveni clar. Se repezi printre crengi alergând în întuneric, blestemându-se că nu înţelesese de la început. Ezitase cinci minute în plus.

Ajunse la marginea drumului exact înaintea maşinii şi trase în timp ce încă mai alerga, golind tot conţinutul pistolului, apoi se aruncă într-o parte, ca să-şi reîncarce arma, în timp ce maşina descria o curbă ciudată, se lovea de un copac şi se cabra, ca să se izbească apoi în al doilea trunchi.

Prada lui nu era ursul, ci maşina.

Imediat ţâşniră flăcări învăluind în întregime vehiculul pe care nu-l mai putea vedea.

La zece metri de foc, Hunter descoperi un cadavru căruia îi lipsea un picior. Îl recunoscu pe mort: îl adormise cu câteva ore mai înainte la Langley Island.

„Fii calm, fii calm”, îşi zise el.

Nu avea cum să fie complet sigur, dar estima că echipa fusese formată din trei oameni. O echipă mică, şi Hunter era convins că nu erau întăriri în urmă. Lovitură uşoară.

Străbătu drumul în fugă şi intră în cabană.

Era frumos, luxos. Hunter şi-ar fi petrecut acolo un weekend. Erau acolo o încăpere mare şi o loggia. Într-o parte, un cămin mare în care ardeau buşteni pe jumătate mistuiţi de flăcări, în cealaltă parte o cămăruţă, un colţ-sufragerie. Restul era format dintr-o sală mare de zi cu mobile rustice împrăştiate pe ici, pe colo. Pereţii erau acoperiţi cu lambriuri de brad.

În faţa căminului se afla un covor alb gros. Covorul nu avea să mai fie niciodată de un alb pur. Pe el, ghemuite, se aflau corpurile unui bărbat şi al unei femei.

Bărbatul, bineînţeles, era Allan Nyeburg.

Cadavrul celălalt era al unei femei frumoase care îşi alesese cel mai rău moment să se distreze cu Nyeburg. Dar faţa ei era acum lipsită de orice farmec. Ca şi faţa lui Nyeburg, faţa ei fusese ciopârţită de rafale succesive.

Hunter se aplecă şi luă un obiect mic dintre cele două cadavre.

O medalie de trăgător de elită. Bine jucat, dar lovitura fusese ratată. Hunter n-ar fi acceptat în nici un caz să i se pună în cârcă cele două asasinate.

O lucrătură foarte vicleană. Mult prea vicleană.

„Chiar ai făcut pe nebunul, nu-i aşa, Allan? îşi zise Hunter. Aveai totul ca să fii fericit. Totul. Spirit, o educaţie bună, o afacere aproape solidă, pe care ai fi putut să clădeşti un mic imperiu industrial. Aveai o soţie deosebită şi o fată de care ar fi trebuit să fii mândru. Dar ai distrus totul. De ce? Pentru asta?”

Hunter se uită la fata ghemuită vrând parcă să se protejeze, ciuruită ca o sită. Nyeburg doar privise toate aceste fete?

Nyeburg satirul!

Hunter cunoscuse alcoolici, drogaţi, jucători şi maniaci ai autodistrugerii, dar era pentru prima dată când avea de-a face cu un tip care făcuse amor până la moarte.

Dădu din cap şi ieşi din cabană.

Veriga se pierduse. Nu mai avea verigă, nu mai avea lanţ. Dar ce se pregătea? Dacă măcar ar fi ştiut…

În timp ce se depărta cu maşina, Hunter începu să se gândească la Margaret Nyeburg. De ce la Margaret? De ce nu la Diana, cu care chiar uitase un moment realitatea?

Ce contrast între aceste două femei! Erau atât de

asemănătoare şi totuşi atât de diferite una de alta. De vină nu era diferenţa de generaţie, ci ceva care nu se potrivea.

Hunter nu reuşea să izoleze acest detaliu.

Dar instinctul îi spunea că ceva nu se potrivea. Trebuia să vorbească cu Margaret. Simţi brusc chiar o nevoie imperioasă să facă acest lucru, aşa cum un animal are nevoie de apă. „Haide să dăm ochii cu doamna”, îşi zise el.

CAPITOLUL XI

Părăsi maşina la capătul drumului şi merse mai departe pe jos. Ceaţa învăluia din nou malul apei – o pânză mişcătoare şi imprevizibilă care urca şi apoi cobora deasupra plajei.

Prin această umiditate aeriană, luminile micii vile abia se zăreau, dar asta fu de ajuns ca să-l ghideze pe Hunter. Înainta ca un fluture atras de flacără. În curând avea să se afle în faţa... De fapt a cui?

Sentimentul înspăimântător al necunoscutului îl obligă să se apropie încet şi prudent, întorcându-se brusc cu ani în urmă. Se revăzu dintr-odată în Vietnam, pe teritoriu inamic, apropiindu-se de o colibă situată pe malul unei orezării. Nu ştia ce avea să găsească acolo, dar ştia că inamicul îl pândea în spate şi îi luase urma prin orezărie.

Moartea îl hăituia de la spate, incertitudinea îl aştepta puţin mai departe. Coliba putea să fie o ascunzătoare sau o capcană, fericirea sau suferinţa, moartea sau supravieţuirea. Dar ea era acolo, în faţa lui – tangibilă – şi îl atrăgea irezistibil.

Din astfel de lucruri este format destinul unor oameni, din care făcea parte şi Bob Hunter.

Casa de pe plajă, pe care o închiriase ca bază de refugiu, era o construcţie lungă formată dintr-un dormitor, o baie, o cameră de zi fără perete despărţitor care servea ca salon, bucătărie şi sufragerie. În spate era o uşă mică, iar alta mai mare era cu faţa spre mare.

Făcu turul casei, nu percepu nici o mişcare în interior şi nici în exterior, apoi se apropie prin spate şi intră. În camera de zi erau două lămpi aprinse. Uşa dormitorului era închisă. O lumină slabă lucea în baie, vizibilă de pe micul culoar care o despărţea de dormitor.

Nu se auzea nici un zgomot.

Nu era târziu, dar cele două femei, care avuseseră o zi neobişnuită, ar fi putut să se culce devreme.

Hunter înaintă lent în camera de zi şi scoase Beretta. Sentimentul de nesiguranţă creştea cu fiecare pas.

În acel moment Margaret Nyeburg ieşi din baie, goală ca Venus ieşind din ape, pe cap cu un prosop pe care şi-l înfăşurase ca pe un turban.

Îl văzu imediat pe Hunter, se opri locului, şi scoase un mic

ţipăt de surpriză.

Avea un corp superb care i-ar fi făcut pe bătrâni să caute cu disperare fântâna tinereţii. Din corpul ei emana o căldură blândă de femeie matură care îşi păstrase corpul şi ţinuta unei fete tinere.

Hunter înţelese fulgerător diferenţa dintre mamă şi fiică. Diana era o fată drăguţă, proaspătă şi naturală, dar era încă în stare brută.

Femeia care stătea în faţa lui, goală şi uşor stingherită, era chintesenţa feminităţii, rafinată şi înfrumuseţată de trecerea timpului.

Hunter zise:

— Bun, n-am să mă scuz pentru ochii mei holbaţi, zise el.

Ea răspunse pe un ton în care se amesteca stinghereala şi umorul:

— Asta e mai curând flatant.

Apoi se întoarse în baie.

Scena durase doar o clipă, dar Hunter nu avea s-o uite prea repede.

Margaret se întorsese peste câteva momente. Un prosop mare o acoperea până la pulpe, prins sub braţe. Ea începu să râdă nervos apoi mărturisi:

— M-ai speriat rău de tot. Asta înseamnă un fir de păr alb în plus.

Hunter se scuză, apoi o împiedică să se lanseze într-o explicaţie vagă despre nuditatea ei la sosirea lui Hunter. La urma urmelor, o constrânsese să-şi petreacă noaptea la el.

El o puse să stea jos la masa din sufragerie apoi luă şi el un scaun, se aşeză lângă ea şi zise:

— Am veşti proaste.

— Mă aşteptam, spuse ea ferindu-şi privirea.

— Allan a murit.

— Înţeleg.

— Dar nu eu l-am omorât. Cineva a fost mai iute decât mine. I s-a închis gura.

Ea avea ochii umezi când ridică capul să se uite la el.

— Asta înseamnă de două ori, şopti ea cu o voce care începea să cedeze.

Hunter înţelese că era de două ori văduvă.

— Îmi pare rău, murmură el.

— Unde e?

— Într-o cabană, lângă lacul Sammamish. O ştii?

Ea scutură din cap.

— Allan avea mai multe locuri pe care eu nu le cunoşteam. Cum a murit?

— Fără să sufere. Rapid.

Înţelese.

— Ai cumva o ţigară, domnule Hunter?

El aprinse una şi i-o întinse.

— Îmi închipui ce simţi, Margaret, zise el cu o voce blândă. Dacă simţi nevoia să ţipi, poţi s-o faci.

Ea îi zâmbi stoic şi trase din ţigară.

— Ar fi trebuit să ţip de mult timp, răspunse ea. Acum a trecut momentul. Luasem hotărârea să divorţez de Allan. Aşteptam momentul potrivit. Au fosta atâtea… atâtea intrigi în ultima vreme. Dar… totuşi doare. N-am ce face.

— E foarte natural, zise Hunter. Putem să stăm de vorbă?

— Bineînţeles.

— După părerea ta, de când e amestecat Allan în povestea asta?

— Cred că… cam de un an. Totul a început cu ocazia unei călătorii de afaceri destul de misterioasă la New York. Allan a fost brusc interesat de afaceri imobiliare, de terenuri, de achiziţii prin persoane interpuse. Apoi a devenit consilierul târgului. A început să importe mărfuri şi să se întâlnească cu oameni ciudaţi. Dar viaţa continua ca şi înainte, până luna trecută. Apoi au urmat telefoanele misterioase la orice oră şi oameni înarmaţi în casă. Copilul acela nefericit, Tommy Rotten, era tot timpul lângă Allan. Era garda lui de corp.

Hunter dădu din umeri.

— Dacă aşa ar fi stat lucrurile, n-ar fi trebuit să se vadă că soţul tău era în pericol. Tommy nu era deloc un om dur.

Margaret Nyeburg suspină.

— Bietul Tommy. Era îndrăgostit la nebunie de Diana. Era o situaţie stupidă şi fără ieşire.

Aruncă o privire spre Hunter.

— După cum ştii, Diana preferă bărbaţii mai maturi.

— Apropo, ce face? A avut o zi grea şi…

— Am trimis-o de-aici.

Hunter se uită fix la ea. Gânduri teribile îi trecură prin minte.

— Ce-ai făcut?

— Nu mai ştia ce-i cu ea, domnule Hunter. Am făcut-o să aleagă, apoi să acţioneze în consecinţă.

Hunter bombăni:

— Ar trebui să fii mai clară, Margaret.

— Are un amant, zise Margaret Nyeburg suspinând.

Şi? De ce nu? Diana îi spusese: „Nu mai suntem în 1940!” Aproape toate fetele tinere aveau un amant. Dar de ce trebuia ca Hunter să se gândească la asta?

Îi zise mamei:

— Tot nu înţeleg. Doar dacă nu cumva insinuezi că o corupeam. Afară, fata ta e pândită de un pericol mult mai mare, şi dacă…

Ea îl făcu să tacă, ridicând încet mâna şi punând-o apoi pe umărul lui.

— Nu, n-am vrut să spun asta. Vreau să spun că are o problemă de conştiinţă, un conflict interior. Diana s-a plimbat de colo-colo mai bine de o oră. Plângea în hohote. Pare adultă dar e doar un copil. Încă n-a învăţat să-şi controleze emoţiile.

— Despre ce conflict e vorba?

— Tu şi John Franciscus.

— Cine e ăsta?

Margaret Nyeburg dădu cu tristeţe din cap.

— Diana l-a întâlnit pentru că era asociat cu Allan. Dar, evident, n-am ştiut nimic de legătura lor până în seara asta. Diana mi-a spus din cauza crizei sale de conştiinţă. Dar după câte am putut să înţeleg, face parte din tabăra adversă.

Ce familie nebună! Femeia îl trimisese pe Exterminator să-i asasineze soţul, în principiu pentru că era un criminal şi pentru că nu-l mai suporta. Fata, care îşi detesta tatăl vitreg, face amor cu eventualul ei asasin, implorându-l să-i cruţe tatăl vitreg care o condamnase la moarte pentru că ştia prea multe.

Acum mama mărturisea că-şi trimisese fata în gura lupului pentru că micuţa suferea de un conflict interior şi avea o pasiune pentru unul din inamici.

Hunter dădu din cap cu disperare.

— Stai puţin, zise el cu precauţie.

— Diana crede că trebuie cel puţin să încerce.

— Dar ce să încerce?

— Să încerce să oprească măcelul.

— Şi cum are de gând să procedeze?

— N-am nici cea mai mică idee. Dar a insistat atât de mult…

— M-ai minţit, Margaret, zise Hunter. Nu ai trimis-o acolo, n-ai fi sfătuit-o să se ducă acolo.

Femeia lăsă ochii în jos. Suspină.

— Nu ştiu să mint. Ai dreptate, bineînţeles. Am făcut tot

posibilul s-o fac să se răzgândească, dar Diana poate să fie extrem de încăpăţânată.

Dădu din umeri cu fatalism şi continuă:

— A plecat la o oră după tine. I-am promis că voi sta aici cel puţin până dimineaţă pentru cazul în care te vei întoarce.

— Dar nu credea c-am să mă mai întorc, nu?

Margaret Nyeburg ridică ochii, îl privi îndelung şi zise:

— Nu.

— Se ducea să mă toarne.

— Cred că asta intenţiona să facă.

— Cum voia să facă?

— Nu trebuie să-i porţi pică, domnule Hunter. E încă foarte tânără, nu ştie ce e dragostea.

— Aha! Deci cum voia să facă?

— Cred că-ţi cunoştea foarte bine domiciliul mobil…

Capcană! Fluturele atras de lumina lumânării. Hunter se ridică brusc şi stinse toate luminile din camera de zi.

— Îmbracă-te, ordonă el.

— Nu înţeleg.

— N-are importanţă. Fă ce-ţi spun. Nu vreau să mori aici, Margaret. Haide, repede. Te îmbraci sau pleci aşa?

— Mă îmbrac, şopti Margaret Nyeburg.

Hunter avea stomacul crispat. Instinctul de luptător striga: „Fugi!”

— Las-o baltă! mormăi el brusc.

O apucă de braţ, o împinse spre uşa care dădea spre plajă, o scoase din casă, o apucă de mână şi îi şopti:

— Fugi!

Săriră pe nisip, intrară în ceaţă şi coborâră plaja spre apă. Nu făcuseră mai mult de douăzeci de metri când auziră izbucnind rafalele a două pistoale-mitralieră Thompson.

Margaret Nyeburg se împiedică, fu gata să cadă. Hunter o trase de braţ, obligând-o să alerge mai departe.

Încă două-trei pistoale-mitralieră se alăturaseră primelor şi distrugeau casa. Femeia înţelese ce însemna asta.

— Oh, Diana, Diana! zise ea gemând.

— Nu putea să ghicească, zise Hunter cu glas scăzut. Dădură ocol casei şi, când să ajungă la drum, flăcările ţâşniră din vilă şi o explozie făcu să se cutremure pământul luminând cerul.

O echipă venise ca să pună capăt măcelului. Oamenii aflaseră că Hunter se afla în vilă şi nu voiau să rişte nimic. Voiau să-l lichideze cu orice preţ.

De aceea distruseseră casa.

Un singur om stătea lângă Fordul lui Hunter. Exterminatorul îl atacă pe la spate trecându-i o sfoară după gât.

Hunter şi Margaret Nyeburg se îndepărtară de focul care ar fi putut să le fie fatal.

Moartea trecuse foarte aproape de ei. Prea aproape.

CAPITOLUL XII

Leo Turrin îşi trimise garda de corp personală cu ceilalţi oameni ai săi ca să semneze registrul hotelului, iar el se îndreptă spre centralistă să întrebe dacă avea vreun mesaj.

Nu era nici un mesaj pentru „Joe Petrillo”.

Intră apoi într-o cabină telefonică din cealaltă parte a holului, puse destule fise în aparat şi formă numărul persoanei sale de contact din Pittsfield, care nu era de fapt decât un fel de robot telefonic.

Când i se răspunse, Turrin spuse fraza cheie care pornea maşina şi ascultă mesajele care îi fuseseră lăsate de la plecare.

Era unul singur, dar important. Turrin îl aşteptase cu nerăbdare.

— Aici e Striker, zise o voce familiară. Contactează modulul la Seattle, două mii două sute.

Asta era tot.

Turrin închise şi se uită la ceas. Două mii două sute însemna orele douăzeci şi două. Dar ceea ce i se spusese cu adevărat, era că trebuia să telefoneze la douăzeci şi două şi zece minute. Corespondentul său n-ar fi răspuns decât la douăzeci şi două şi zece minute fix. Modulul era evident rulota.

Nu putea să-l sune pur şi simplu pe Hunter la telefon, chiar dacă era singurul său contact cu lumea reală. Suna la douăzeci şi două şi zece minute sau, dacă nu răspundea nimeni, la douăzeci şi trei şi zece minute, sau la zero şi zece minute.

Acum era zece fără zece.

Turrin intră în micul magazin de tutun al hotelului şi cumpără câteva trabucuri, apoi reveni în hol exact la timp ca să se întâlnească cu garda sa de corp, Jocko Frensi, un om nu prea inteligent dar de o mare lealitate.

— Urcă în cameră, zise Turrin. Şi ia asta cu tine. Eu voi rămâne jos să dau câteva telefoane de la cabină. N-am încredere în centraliste. Care e numărul camerei?

— O mie, răspunse Frensi încruntându-se mâhnit. Tipul mi-a spus că e cea mai bună cameră, dar nu ştiu ce să zic. E doar un singur televizor. Auzi? Nu crezi c-ar trebui să rămân jos cu tine?

— Nu. Urcă. Pari foarte obosit. Băieţii sunt la acelaşi etaj cu noi?

— Mda. Dacă deschidem uşile comunicante, putem trece dintr-

o cameră în alta. Eu aş prefera să le lăsăm închise.

Pe vremuri, Frensi fusese unul dintre cei mai buni jockey din Statele Unite. Dar trecuse mult timp de atunci. Calul său murise în plină cursă şi Jacko Frensi fusese gata să moară şi el. De la acel accident nu-şi mai recăpătase niciodată pe deplin capacităţile mintale. Dar trăgea repede şi ochea bine, iar lealitatea lui era legendară. Părea epuizat.

Turrin se apropie de şeful său de echipă şi îi zise:

— Fii amabil şi pune-l pe Jacko să se culce imediat. Lasă-l să doarmă şi rămâneţi în camerele voastre.

— OK, mormăi „Torpila”. O să ne găsim nişte coarde. Tu ce faci?

— Arunc o privire. Nu te depărta de camere.

— Vrei o fată?

Turrin se prefăcu că se gândeşte apoi răspunse:

— Nu, nu cred. Sunt încă năucit de diferenţa de fus orar. Îţi dai seama că la noi e unu dimineaţa!

Torpilă începu să râdă.

— Îmbătrâneşti, Leo.

Turrin permitea oamenilor săi acest fel de familiaritate. Puţini şefi erau atât de relaxaţi. În consecinţă, avea o echipă bună. Oamenii săi ştiau ce puteau să-şi permită, şi ce n-ar fi trebuit să facă. Lui Turrin nu-i făcea nici o plăcere să le impună voinţa lui în mod gratuit.

Rânji, dădu un bacşiş gras hamalului care îngrămădea valizele în ascensor, apoi se depărtă, încercând să-şi ocupe cele cincisprezece minute pe care le avea de aşteptat.

Ieşi din hotel. Afară domnea o atmosferă ciudată. Ceva urma să se petreacă la Seattle, se simţea de la o poştă. Aerul era încărcat cu un fel de electricitate.

Se întoarse la hotel, intră în bar, la restaurant, la frizer, în sala de mese, apoi se întoarse la cabinele telefonice, punct la douăzeci şi două şi nouă minute.

Formă numărul centralei automate, îi dădu numărul caravanei şi se aşeză uitându-se la ceas.

La douăzeci şi două şi zece i se răspunse:

— Mda? Cu cine doriţi?

— Cu un tip pe nume Striker, Tony Striker.

„Tony” însemna că Turrin nu era în pericol, că nimeni nu-l ameninţa cu arma.

— Ai acţionat rapid, zise Hunter. Am lăsat mesajul abia acum o jumătate de oră. Mă pregăteam să aştept.

— Am sosit în urmă cu douăzeci de minute. Sunt la Seattle. Ce se întâmplă?

— Tare mult aş vrea să ştiu şi eu, răspunse cu seriozitate Hunter. Speram să-mi poţi spune tu.

— Ştiu doar că au sosit două sute de tipi ca să-ţi taie gâtul. Nu te lăsa.

Hunter râse cu subînţeles.

— N-am intenţia asta. Două sute, ai? E foarte flatant. Sunt buni?

— Cei mai buni din vest. Ce faci aici?

— Trebuie să ne întâlnim. Nu-mi place să vorbesc la telefon.

— Te înţeleg. OK. Când şi unde?

— Te poţi deplasa fără escortă?

— Nu prea uşor. Mă aflu cu un grup. Dar spune-mi unde şi o să aranjez.

— Bine. Să zicem peste două ore. Sau mai bine trei. Te voi lua din faţa clădirii ştiinţelor din parcul expoziţiei, lângă fântânile arteziene. La unu?

— OK. S-ar putea să vrea să vină şi Hal. Nu te superi?

Vocea lui Hunter deveni brusc bănuitoare.

— Şi el a venit?

— Da, în principiu. Încă n-am vorbit, dar cu siguranţă că va fi aici în înainte de unu dimineaţa.

— Vine cu oamenii lui?

— Cu cincizeci. Şi mai ia alţi cincizeci de la faţa locului.

— A venit să se uite sau să se amestece?

— Cred că vine ca să se amestece. E foarte îngrijorat.

— OK. Adu-l şi pe el dacă vrea.

— OK. Ai grijă!

— Şi tu.

Turrin închise şi se îndreptă din nou spre centralistă. De data asta primise un mesaj de la Brognola.

Se întoarse în cabină întrebându-se, de ce ducea o existenţă atât de periculoasă şi de complicată.

Era ca un echilibrist pe sârmă deasupra unei prăpăstii, într-o parte era Mafia iar în cealaltă erau poliţiştii. Pericolul era peste tot.

Atunci de ce?

Ca şi cum ai întreba un jucător de pocher de ce joacă. Leo Turrin nu era deloc un filosof.

Totuşi era destul de simplu. Un om trebuie să facă ceea ce ştie să facă mai bine.

*

* *

Hunter puse jos receptorul şi se uită la Margaret Nyeburg care se afla în faţa lui.

— Te simţi mai bine? întrebă el.

Era o întrebare inutilă, căci era evident că-şi revenea.

Stătea în spaţiul de lucru şi abia ieşise de sub duş. Stătea turceşte şi purta haina de luptă a lui Hunter care era foarte mare pentru ea, ceea ce o făcea să pară mică. Haina îi sublinia mai mult decât ar fi vrut nuditatea. Era frumoasă, vulnerabilă, îşi dorea foarte mult să o ia în braţe, în ciuda celor întâmplate între el şi fiica ei. Există uneori situaţii fără sens. Faptul că era mama amantei sale îl agasa peste măsură.

Ea îşi pusese o ceaşcă de cafea între pulpe şi aburul se ridica alene în faţa pântecelui ei. Hunter luă ceaşca. Ea nu zise nimic.

— Cred că da, zise Hunter. Te simţi mai bine.

Ea îşi trase puţin nasul.

— Sper că n-am răcit. Eşti un tânăr extrem de viguros, Bob. Mulţumesc. E o tâmpenie, nu? Cum aş putea să-ţi mulţumesc?

Înţelese expresia „tânăr” de care se folosise. Şi ea voia să păstreze distanţa.

— N-am murit. E deja foarte mult.

— Poate pentru tine. Pentru mine e o slabă consolare.

— De ce?

— Nu am ce face. Sunt la capătul puterilor. Situaţia asta odioasă…

— Ascultă, Margaret, Diana nu ştia ce face. Crede-mă.

— Bine, poate! spuse ea suspinând. Trebuie să te cred, nu? La urma urmelor, nu o am decât pe Diana pe lume.

Hunter îşi feri privirea.

— Asta e mai curând trist.

— De ce? Există femei mai puţin norocoase decât mine.

— Câţi ani ai? Treizeci şi opt? Patruzeci?

Ea ridică capul şi se încruntă uşor.

— Între ele. Nu eşti foarte diplomat.

— Nu, nu sunt. Ai treizeci şi nouă de ani, Margaret, iar sigurul lucru la care ţii e fiica ta!

Ea lăsă capul în jos.

— Ei bine, cred că nu am nimic mai mult. Trebuie să fii cinstit cu tine însuţi, Bob. Ce-mi rămâne?

El ridică mâna şi enumeră:

— Un sentiment de frustrare, milă pentru tine însăţi, o lipsă

totală de direcţie în viaţă, o impresie de singurătate şi o dorinţă de a muri. Asta e latura negativă.

Ridică cealaltă mână.

— Acum voi enumera ce e pozitiv.

— Da?

— Eşti frumoasă, eşti inteligentă, ai suflet şi simţul binelui. În plus, vrei să fii fericită. Aş putea să-ţi găsesc şi alte calităţi. Ştii ce ai, Margaret? Ai totul.

Ea tresări.

— Nu sunt chiar atât de sigură.

— Şi nu eşti demnă de milă, bombăni Hunter.

— Ştii ce-a spus Diana? Că eşti un dur. E adevărat. Eşti răutăcios şi dur ca un taur bătrân. Şi vrei ca toţi ceilalţi să fie exact ca tine!

— Exact, zise el domol. E adevărat. Când e vorba de a trăi sau de a supravieţui nu există alt mijloc.

— Mă pregăteşti ca să aud o veste proastă, zise ea făcând ochii mari. Despre ce e vorba?

— Nu trebuie să contezi pe fiica ta ca singura raţiune de a trăi, murmură Hunter. Asta e tot. Viaţa continuă, Margaret. Trebuie să contezi numai pe tine şi să lupţi.

Pe faţa ei se zugrăvi groaza.

— Ce tot spui? Diana?

El nu putu suporta angoasa din privirea ei şi îşi feri privirea.

Nu, Hunter nu era diplomat, ci realist. Înţelesese de mult timp că erau momente în care jumătăţile de adevăr şi micile minciuni făceau mai mult rău decât orice altceva.

Îi spuse mamei Dianei:

— Fata ta are tot atâtea şanse să supravieţuiască ca un bulgăre de zăpadă în iad.

— Dar…

— E o certitudine! spuse Hunter. Şi am să-ţi mai spun ceva. Frecventează nişte brute, va fi deci tratată cu brutalitate.

— John nu e o brută! John e…

Ochii ei aruncau fulgere. Deodată păru gata să leşine.

— La ce bun? zise ea.

— John? Bravul John? Bine! Acum trebuie să-mi spui totul despre John, Margaret, şi n-ai să-mi ascunzi nimic. Mă auzi? Îmi vei spune totul. Nu e un joc! De ăsta depinde viaţa fiicei tale! Ai văzut cu ochii tăi cum acţionează aceşti ticăloşi. Eu îi văd făcând asta de o eternitate. Ajută-mă să înţeleg, Margaret! Ajută-mă!

— O vei ajuta? După tot ce-a…

— Dar e un copil! O fetiţă, Dumnezeule mare! Vorbim de o fetiţă. De fetiţa ta!

— Da, da! zise Margaret Nyeburg izbucnind în plâns. Îţi voi spune totul. Totul!

În sinea lui Hunter înţelese că găsise în sfârşit veriga care lipsea, că avea să găsească fisura din lanţ. Dar mai mult ca orice, voia s-o salveze pe Diana Webb. Chiar dacă ar trebui s-o omoare pe jumătate ca să reuşească.

CAPITOLUL XIII

Oraşul Seattle trecuse prin perioade bune şi perioade rele. Acum situaţia era intermediară, dar existau speranţe că se apropia un nou avânt. Mică aşezare de ateliere de cherestea, construită pe la mijlocul secolului al XIX-lea şi numită Seattle din cauza unui şef indian celebru, oraşul s-a mărit considerabil după Războiul de Secesiune, apoi a devenit un centru de confluenţă pentru minerii în drum spre Alaska la începutul secolului XX. A servit ca port şi ca punct de alimentare.

Apoi s-a dezvoltat, având câteva perioade de declin, trecătoare. În cursul celui de al doilea război mondial, a devenit un oraş important, capitală a teritoriului nord-vestic, şantier naval principal şi port de război. Apoi instalaţiile militare fuseseră recuperate de programul spaţial.

Începutul cercetărilor spaţiale fusese resimţită cu duritate la Seattle, unde o societate mare, care folosea peste o sută de mii de tehnicieni, fusese nevoită să concedieze şaptezeci de mii. Acest şoc încă se mai simţea. Avuseseră de suferit şi alte meserii iar regiunea trecuse printr-o criză economică.

Dar locuitorii oraşului, care aveau multă cutezanţă, erau mândri de trecutul lor glorios. Feţele lor erau optimiste şi nu se vedea nici un semn vădit al micii crize. Hunter ţinea la Seattle. Oraşul avea o frumuseţe naturală puţin obişnuită. Se ridica pe şapte coline şi cuprindea patru lacuri şi patruzeci şi cinci de parcuri sau spaţii verzi. Era delimitat de Cascade la est şi de Olimpici la vest. Oraşul de pe Puget Sound oferea tot felul de oportunităţi pentru tot felul de persoane. Un nou „Eldorado”.

Asta îl şi speria pe Bob Hunter.

Din cauza unor dificultăţi financiare trecătoare, administraţia avea mai curând tendinţa să încurajeze noi iniţiative în sectorul economic şi nu se străduia să examineze temeinic motivaţiile profunde ale finanţatorilor.

După cele spuse de Margaret Nyeburg, acesta era şi cazul de care se ocupa.

John Franciscus era un om fără cazier, asupra trecutului său nu plana nici o umbră. Fireşte, momentul prezent era mai mult decât tulbure. Nyeburg fusese faţada, faţa afişată de Mafie. Franciscus fusese mâna, muşchiul şi pumnul.

Totuşi nu era prea clar într-o primă abordare. Avea aproape

vârsta lui Hunter şi, ca şi el, petrecuse o bună parte din viaţă în armată. Fusese cadet la West Point, academia militară americană. Era un militar care luase parte la lupte. Avea totuşi legături politice importante, legături mondene şi o avere deloc neglijabilă. Nu exercita nici o meserie, nu fusese beneficiarul nici unei moşteniri şi nu făcea parte din nici o întreprindere sau societate profesională.

Margaret spunea că e un *play-boy.*

Lui Allan îi fusese frică de asta, în timp ce Diana se îndrăgostise de el, iar mai mulţi înalţi funcţionari îl considerau un semizeu printre diferiţii promotori de afaceri.

De ce? Ce putea să ofere el oraşului Seattle? Margaret Nyeburg nu putuse să răspundă. Hunter ştia că va reuşi, cu condiţia să dispună de câteva informaţii suplimentare.

Dar era mai puţin preocupat de John Franciscus decât de misiunea imediată care consta în a o scoate pe Diana Webb din gura lupului. Hunter nu exagerase cu nimic când îi vorbise mamei sale de gravitatea situaţiei. Avea sentimentul profund că fata doamnei Nyeburg avea să-şi ardă aripile.

Hunter îşi cunoştea foarte bine inamicii.

Le cunoştea foarte bine tendinţele, valorile pe care le respectau, preţul pe care acceptau să-l plătească ca să obţină ce doreau. Ar fi sacrificat orice viaţă, mai puţin a lor.

Exterminatorul spera ca viaţa Dianei Webb să nu fie încă pierdută, că nu va plăti cu acest preţ succesul mafioţilor.

Hunter o instală pe Margaret Nyeburg la Holiday Inn., plăti pe loc, o duse pe încântătoarea femeie înfăşurată într-o cuvertură în cameră şi o făcu să-i promită că va sta liniştită, că nu va lua nici o iniţiativă.

Apoi se întoarse la rulotă, schimbă panourile exterioare ca să modifice aspectul cartierului general mobil, schimbă plăcile de înmatriculare şi fixă câteva accesorii false.

Era aproape unsprezece seara când rulota transformată reduse viteza în faţa unui nou imobil dintr-un cartier din estul oraşului. Clădirea făcea parte dintr-un ansamblu care se ridica în mijlocul unui mare spaţiu verde lângă lacul Washington. Era cartierul rezidenţial elegant. Fuseseră luate diferite măsuri de precauţie pentru protejarea locuitorilor: uşile erau echipate cu încuietori electrice, paznici particulari în uniformă patrulau prin parc şi parcarea era la subsol.

Imobilul spre care se îndrepta Hunter beneficia de o protecţie suplimentară. O maşină era oprită lângă trotuar în faţa intrării şi

în partea din faţă stăteau doi oameni. Alţi patru, îmbrăcaţi la fel, stăteau lângă uşa de la intrare şi flecăreau destinşi.

Nu erau soldaţi obişnuiţi, totuşi erau soldaţi. Fiecare dintre ei s-ar fi simţit mai în largul lui în uniformă. Cel puţin aşa credea Hunter.

Îşi puse nişte ochelari galbeni împotriva ceţii, opri rulota lângă trotuarul opus şi coborî geamul.

Mai bine să se informeze despre natura trădării Dianei Webb…

Patru perechi de ochi se îndreptară imediat spre rulotă, dar nici un om nu mişcă.

Hunter strigă:

— Scuzaţi-mă! Ce imobil e patruzeci şi doi?

Un tip se depărtă uşor de ceilalţi şi înaintă puţin.

— Aici e patruzeci, răspunse el cu o voce amabilă, întoarce şi fă la dreapta. Aşa ar trebui să ajungi la patruzeci şi doi.

— Mulţumesc, spuse Hunter.

Un al doilea om profită ca să se apropie, apoi se lăsă în jos ca să examineze şasiul rulotei. Când se ridică, zise zâmbind:

— E o maşină superbă. Cum merge pe munte?

— Voi afla mâine, spuse Hunter zâmbind şi el. Voi face o plimbare pe muntele Olimpus.

— Mi-ar plăcea să ştiu cum merge, zise tipul. Locuiţi aici?

— Nu, nu încă. Unul din prietenii mei locuieşte la patruzeci şi doi. Voi petrece noaptea aici, iar mâine vom pleca dimineaţa devreme.

— Cum îl cheamă?

— Thompson. Îl cunoaşteţi?

— Nu, păcat.

— Urcaţi dacă vreţi să aruncaţi o privire înăuntru, îi propuse cu generozitate Hunter.

O expresie de regret apăru pe faţa omului care aruncă o privire spre prietenii săi.

— Altădată o să-mi facă plăcere. Cât a costat?

— O adevărată avere, răspunse Hunter zâmbind. Mi-e frică să mă uit la factură. Treizeci de mii de dolari pentru început, după care am pus să fie ajustate accesoriile. Am închis ochii când am semnat bonul de comandă. Voi studia toate astea în detaliu după ce voi vedea ce poate să facă pe munte.

Omul râse şi zise:

— Voi încerca să ne revedem la întoarcere.

— OK, spuse Hunter demarând fără grabă.

Nu, nu erau soldaţi ca ceilalţi. Tipii ăştia aveau clasă, şi îşi

vedeau clar de treaba lor, fără să dea impresie. O bună parte a discuţiei fusese dirijată. Fireşte, rulota îi plăcuse tipului, dar prima lui motivaţie fusese să se informeze. După toate aparenţele, Hunter se descurcase bine, se părea că Diana Webb îl trădase pe toată linia.

Făcu turul imobilului, se apropie de cel de alături şi trase în spaţiul de parcare, de unde putea să supravegheze toată zona.

Auzi, treizeci de mii de dolari! Mai curând o sută de mii! Plus accesoriile electronice de ascultare şi televiziune instalate de cei doi ingineri de la NASA. Datorită acestor instalaţii, Hunter putea să „vadă" la peste doi kilometri şi să „audă" o muscă zburând la peste un kilometru. Dacă Hunter reuşea să pună un microfon într-un loc pe care îl supraveghea, putea să înregistreze tot ce se vorbea. Şi chiar mai mult.

Dar cum nu instalase un micro-emiţător, Hunter branşă un microfon direcţional şi se puse pe treabă.

Îndreptă microfonul spre vârful lui 40 Washington Towers, apoi branşă telescopul cu intensificare de luminozitate, care se servea de o combinaţie de infraroşii şi lasere.

După câteva minute, Hunter înţelese puţin mai bine problemele la care trebuia să găsească o soluţie.

Apartamentul lui Franciscus ocupa ultimul etaj în întregime. Nu te puteai apropia de el trecând de la un alt vecin. Datorită unei mici fisuri în cadrul unei ferestre – cu siguranţă cea a sălii de baie – reuşi să capteze sunetele unui televizor, zgomote provocate de uşi şi câteva cuvinte schimbate între bărbaţi. În special două cuvinte: „Johnny spune…"

Hunter desenă rapid planul imobilului, concepu şi apoi respinse câteva planuri de pătrundere, ridică receptorul radio-telefonului şi ceru numărul prietenului său Jack Grimaldi.

Acesta probabil că era lângă telefon, căci răspunse imediat.

— Aici serviciul de zbor! spuse el cu o voce uşor gâfâită.

Hunter izbucni în râs şi îl întrebă:

— Jack, cât timp ţi-ar trebui ca să faci rost de un elicopter?

— Am unul în faţa uşii de azi dimineaţă. Credeam că n-ai să mai suni. De ce?

— Îţi aminteşti de Dallas?

— Oh, la naiba! Iar asta? Dar la Dallas era în plină zi!

— Asta înseamnă că trebuie să te străduieşti ceva mai mult, răspunse Hunter. Dar nu vom mai fi chiar atât de sus. Meteo ce spune?

— Depinde unde te afli. Lângă coastă e vizibilitate zero. Munţii

au blocat ceaţa în celelalte zone, dar a început să se risipească în valea Juan de Fuca, apoi să acopere trecătoarea. Dacă…

— Pe coasta vestică a lacului Washington, Jack.

— Asta schimbă totul. Stai o clipă.

Grimaldi absentă un minut. Hunter petrecu timpul studiind schiţele pe care le făcuse. Pilotul vorbi din nou:

— OK, ar putea să meargă dacă ne mişcăm rapid. E un strat jos cu o altitudine maximă de şaptezeci de metri. *Naval Air Station* de la Sand Point îmi spune că situaţia e acceptabilă dar că s-ar putea schimba de la un minut la altul. Apoi mai e un strat superior la trei sute de metri care coboară cu rapiditate. Nu poţi să ştii când te prinde. Înţelegi situaţia, nu? Dacă cele două straturi se unesc, nu mai vedem nimic de la trei sute de metri şi până jos.

— N-am de ales, Jack. Trebuie cel puţin să urc ca să fac o încercare.

— Bine. Unde vin să te iau?

— Vino la Union Bay Bridge. Virează la sud şi caută cu ochelarii în infraroşu. Voi fi jos.

— Şi dacă nu se vede fasciculul?

— Îl vei vedea, e un laser. Dar în cazul în care… dă-mi o frecvenţă.

— OK. 126,7 megahertzi. E bine?

— Da, foarte bine. E o frecvenţă standard, nu?

— Evident. Avioanele nu sunt făcute pentru frecvenţe pirat. Dar ai grijă ce spui. Sunt Cerul şi tu eşti Pământul.

— OK. Dar nu vorbim decât dacă te rătăceşti.

— OK.

— De cât timp ai nevoie, Jack?

— Ce trebuie să iau?

— Talentul şi curajul tău.

Grimaldi râse.

— Şi mai ce? Ceva tangibil…

— Să vedem. O scară de frânghie şi un coş, dacă poţi găsi unul.

Pilotul se tângui.

— Vrei să scoţi pe cineva în coş?

— Nu se ştie niciodată. Sper că nu. Mai bine să fim prevăzători.

— OK. Am nevoie de cinci minute ca să mă pregătesc şi cinci minute ca să ajung până la tine. În total zece minute. Sper…

Da, totdeauna trebuie să speri.

Altfel nu se poate.

CAPITOLUL XIV

Vârfurile imobilelor străpungeau stratul de ceaţă, provocând un efect ciudat. Câteva lumini păreau că clipesc prin acea umiditate. A zbura pe un astfel de timp părea foarte riscant.

Hunter îi dădu lui Grimaldi schiţa cu ansamblul imobilelor, arătându-i o clădire înconjurată cu roşu.

— Asta. La două ore, Jack. Treci pe deasupra ca să aruncăm o privire. Îmi vei spune dacă poţi ateriza.

Grimaldi fluieră uşurel printre dinţi.

— Dacă nu putem, sergente, te sfătuiesc să abandonezi misiunea. Avem numai o sută douăzeci de metri de manevră iar stratul de sus coboară cu fiecare minut. Dacă ne aflăm pe acoperiş când cele două straturi se întâlnesc, nu e foarte grav. Decolăm, pe urmă va fi destul să găsim unde să aterizăm. Dar dacă tu cobori din elicopter şi vin straturile, atunci… Cred că ai priceput. N-am să pot coborî din nou ca să te iau.

— Înţeleg, bombăni Hunter. Haide să vedem.

Făcură o trecere lentă peste suprafaţa plană a acoperişului care era plin de adăposturi de întreţinere, coşuri, coloane de luminat şi care era înconjurat de un parapet din oţel de aproximativ un metru înălţime.

Grimaldi văzu primul un loc liber.

— Uite la colţul sud-estic, zise el vesel. Acolo e loc.

Dar privirea lui Hunter se oprise în altă parte. Doi oameni, purtând capă, stăteau lângă un mic adăpost în partea parapetului nordic. Remarcaseră imediat elicopterul şi îl urmăreau cu interes.

— Mai fă un tur, Jack. Doi tipi la douăsprezece ore.

— Unde?

— Lângă micul adăpost. Cu siguranţă ascensorul sau casa scărilor. Bagă spaimă-n ei.

Pilotul zâmbi răutăcios, împinse brusc manşa în sus şi veni în picaj spre acoperiş trecând foarte aproape de el.

Cei doi oameni se repeziră spre centrul acoperişului terorizaţi.

Hunter fixă surdina la ţeava pistolului Beretta. Purta ţinuta neagră de luptă, avea Auto-Mag la şoldul drept şi îşi pusese o centură cu muniţii şi un mic sac utilitar.

— Coboară peste capul lor ca un vultur, zise pilotului. Mă voi ocupa de ei când ajung, apoi voi continua. Redecolezi în trei

minute, cu sau fără mine. Rămâi în zonă cinci minute, dacă poţi, dar asta e tot. Nu mă mai aştepta. Şterge-o repede.

— Am înţeles, zise Grimaldi. Ca un vultur, ai? Aşa?

Elicopterul urcă brusc, viră, se lăsă în jos şi reveni spre acoperiş în picaj. Tipii de pe acoperiş alergau spre centru, cu revolverul în mână, dar se aruncară pe burtă la apropierea aparatului.

Grimaldi era un as. Opri elicopterul cu o mică ascensiune bruscă urmată de o mică cădere controlată. Tălpicele aparatului se opriră la câţiva centimetri de suprafaţa acoperişului. Hunter deschise şi strigă:

— Atacă!

Beretta trase de două ori. Cei doi oameni fură luaţi prin surprindere. Nu avură timp să se ridice, se prăbuşiră ca nişte saci goi, nimeriţi de tirul lui Hunter. Exterminatorul zăbovi o clipă lângă ei, apoi alergă până la adăpostul unde îi văzuse prima dată.

Era într-adevăr un ascensor. Cu uz limitat. Deservea numai două etaje. Cel al apartamentului lui Franciscus şi cel de dedesubt. Ideal.

Hunter apăsă pe buton, urcă în ascensor imediat ce uşile se deschiseră, şi apăsă imediat pe butonul ce corespundea ultimului etaj. La oprire, ţâşni din ascensor în căutarea ţintelor.

Aşezat pe un taburet, cu spatele sprijinit de peretele opus, un paznic deschise gura ca să nu o mai închidă niciodată. Un glonţ de 9 mm Parabellum intră în gura lui, îi străpunse cerul gurii şi se lovi în perete cu o bună parte din creierul omului.

Alt tip, în faţa unei uşi de la capătul culoarului, abia avu timp să ducă mâna în interiorul hainei şi se prăbuşi.

Hunter băgă mâna în ascensor şi apăsă pe butonul pe care scria *întreţinere,* blocând cabina la etaj, cu uşile deschise. Apoi puse taburetul primului paznic pe şina uşilor pentru mai multă siguranţă. Nu mai era alt ascensor care să deservească apartamentul la acest nivel. După toate aparenţele, invitaţii erau obligaţi să schimbe ascensorul la etajul de jos înainte de a urca. O uşă dădea spre o scară de serviciu, a doua ieşire.

Trecu peste omul prăbuşit la capătul culoarului şi deschise uşa cu o lovitură puternică de picior.

Un tip de genul poliţie-militară făcu ochii mari apoi gâlgâi vag sub impactul unui glonţ. Hunter îşi continuă drumul, găsi alt om în bucătărie şi altul care ieşea din baie. Îi suprimă acolo unde se aflau.

Dormitorul era destul de mare, iar doi pereţi erau numai ferestre. Încăperea era pustie. Şi mai era o a doua încăpere, mică, fără ferestre, cu un pat pe care se afla o fată aproape goală. Avea picioarele şi mâinile legate la cele patru colţuri şi un prosop vârât în gură.

Înspăimântată, ea făcu ochii mari când îl zări pe Hunter. Exterminatorul se opri lângă ea, îi scoase încet prosopul din gură şi întrebă:

— E un joc nesănătos, sau aveţi necazuri, domnişoară?

Era furios pe Diana şi nu se putuse abţine să nu fie ironic. Dar era mai mult uşurat decât supărat.

Era pe jumătate îmbrăcată cu rochia diafană pe care o purta atunci când o văzuse prima dată şi cu un mic slip. Rochia se strânsese sub spatele ei în dreptul umerilor.

Întoarse capul şi închise ochii în timp ce Hunter se uita la ea.

— Vrei să mergi cu mine acum? întrebă el cu o voce mai amabilă.

— Oh, Dumnezeule mare, da! şopti ea.

Hunter îi tăie sfoara care îi lega mâinile şi puse cuţitul pe burta ei.

— Aşteaptă-mă la ascensor, zise el. Unde e amicul tău, John?

— Nu ştiu. Nu-mi pasă! A plecat de mai multe ore. Cred că a zis ceva de aeroportul Seattle-Tacoma.

— Grăbeşte-te, zise Hunter ieşind repede din cameră.

Puse câteva micro-emiţătoare peste tot în apartament, ascunzându-le cât de bine putea, chiar în baie, apoi dădu fuga la intrare.

Diana îl aştepta acolo. Trecuse peste taburetul care bloca uşile ascensorului şi se uita îngrozită la ce mai rămăsese din omul de care se servise.

— Îl cunoşti? întrebă Hunter.

— Da… E David Turner.

— *A fost* David Turner, replică el împingând-o pe Diana în fundul cabinei şi lovind cu piciorul taburetul.

În momentul în care debloca ascensorul, Diana făcu un salt înainte, cu ochii holbaţi, uitându-se la ceva peste umărul lui.

Se întoarse brusc, văzu uşa de la casa scărilor deschizându-se şi apărând un om urmat de alţi câţiva.

Tipul purta încălţări de pânză cu tocuri din crep, nişte pantaloni sport şi o geacă de nylon. Era un bărbat frumos, al cărui păr blond şi buclat îi acoperea urechile. Avea o expresie agasată, dar ea se transformă în spaimă când întâlni privirea lui

Hunter. Omul din urma lui era, fizic, un fel de Aristotel Onasis, un tip mic de statură şi grăsuţ care purta un costum gri cu o garoafă la butonieră, ochelari cu lentile fumurii şi o pălărie elegantă.

Hunter văzu toate astea în mai puţin de o secundă, apoi reacţionă cu o agilitate extraordinară. Se aruncă cu picioarele înainte şi lovi cu o mare violenţă uşa, izbindu-i în nas pe cei care voiau să intre în apartament şi expediindu-i cu brutalitate în jos pe scară.

Diana nu pierdu timpul, apăsă pe butonul care controla închiderea uşilor şi le ţinu cu mâna ca să-l aştepte pe Hunter care se ridică de jos şi alergă spre ea.

— Acoperişul! strigă el sărind în ascensor.

Hunter apăsă din nou pe butonul *întreţinere* ieşind din ascensor, o apucă pe fată de mână şi o trase spre elicopterul care aştepta. În timp ce fata urca la bord, Hunter profită ca să agaţe un obiect de parapet.

— Mai aveai zece secunde, zise calm Grimaldi decolând.

— Nu chiar, răspunse Hunter zâmbind.

Dar nimeni nu-l auzi din cauza zgomotului paletelor. Era inutil. Văzură oamenii ţâşnind din ascensor şi alergând pe acoperiş.

Unul dintre ei ochi şi trase asupra vulturului care dispărea. Degeaba. Erau deja ascunşi de nori şi de ceaţă.

Tânăra se uită la Hunter, apoi zâmbi şi se lipi de el liniştită. Grimaldi îi făcu semn să pună căştile. Hunter le puse.

— Da? zise el.

— Cam la ţanc, zise Grimaldi. Vizibilitate zero. Chiar ai ajuns în ultima secundă, bătrâne. Slavă Domnului!

— Da.

Într-adevăr, în ultima secundă.

CAPITOLUL XV

Grimaldi zări un loc gol, coborî prin pânza de ceaţă şi ateriză la câteva sute de metri de rulota lui Hunter.

Apoi îi zise serios Exterminatorului:

— Nu liniştiţi, dar teferi şi nevătămaţi. Deocamdată... Ai ajuns, sergente. Iar cursa a fost plătită dinainte.

Hunter strânse cu căldură mâna prietenului său şi îi zise:

— Eşti un as, Jack. Îţi mulţumesc. Acum aş prefera să pleci. N-ai nevoie de nimic?

Pilotul scutură din cap.

— Eu, nu. Tu, da. Voi mai zăbovi un timp prin împrejurimi.

Hunter zâmbi, îl bătu uşor pe umăr şi o trase pe fată după el.

Imediat ce urcară în rulotă, ea se lăsă să alunece jos şi murmură:

— Nu vreau să mai părăsesc locul ăsta.

— Hai în faţă, zise el.

Demară. Fata se instală în fotoliul de lângă el. Ochii îi străluceau. Hunter se depărtă cu rapiditate de cartier, îndreptându-se spre motelul unde îi aştepta Margaret Nyeburg.

— OK! zise Diana Webb. Haide, ocărăşte-mă!

Hunter îi aruncă o privire severă.

— Toţi facem prostii. Dacă supravieţuim, ele se transformă în experienţă.

— Asta e tot? Nu mă pălmuieşti, nimic?

— Meriţi?

— Cred că da.

— Poate puţin, dar sunt prea mulţumit că eşti în viaţă ca să mă supăr cu adevărat. În schimb, ai putea să-i ceri iertare lui Margaret. Mie nu-mi datorezi nimic.

— Datorită ţie mama e în viaţă.

— Asta e adevărat.

— Îţi datorez mult. Auzi, ce pot să fac? Ce vrei să-ţi spun?

El îi aruncă o privire rapidă şi dădu din umeri.

— Ce-ai putea să-mi spui?

— Nu ştiu. Pune-mi întrebări.

— Tipul blond era Franciscus?

— Da. Ce ticălos! Înainte am crezut că eraţi la fel, dar greşeam. Nu semănaţi deloc. A fost gata să-mi omoare mama, nu?

— Pe mine mă voia, zise Hunter dând din cap.

Ea lăsă ochii în jos.

— Johnny era furios că te-au ratat. Dar nu le-a reproşat nimic despre felul în care au procedat. Deşi era vorba de mama.

— Acestor oameni nu le pasă pe cine rănesc sau omoară, Diana.

— Da… Mi-ai spus asta, dar… nu te-am crezut, zise ea cu jumătate de glas. A trebuit să văd cu ochii mei. Îmi pare rău, Bob. Îmi pare tare rău. Dar nu foloseşte la nimic să-ţi regreţi greşelile.

Hunter schimbă subiectul.

— Ai avut timp să îl vezi pe tipul mic şi grăsan care urca pe scări? Cel care se afla exact în urma lui Franciscus?

— Când am plecat? zise ea.

El dădu afirmativ din cap.

— Nu, totul s-a petrecut prea repede.

— Un bărbat de vreo şaizeci de ani. Înalt de un metru şi şaizeci şi cinci, burtos, cu ochelari fumurii. Îmbrăcat de parcă s-ar fi dus la înmormântare. Nu-ţi aminteşte de nimeni?

— Nu. Nu cunosc pe nimeni care arată aşa. Poate că el era personajul important pe care trebuia să-l întâlnească la aeroport. Venea de la Roma.

— De la Roma?

— Da. Un tip foarte important. Erau agitaţi rău de tot. Pentru asta m-au legat şi mi-au pus căluş în gură. Nu voiau să…

— Nu ăsta e singurul motiv, zise Hunter întrerupând-o.

— Nu, evident. În seara asta am încercat de două ori să fug, mai înainte să mă lege. Îmi amintesc că am alergat în toate direcţiile şi că am ţipat mult. Urma să fiu ucisă, Bob. Sunt sigură de asta.

— Cu siguranţă, răspunse Hunter. Deci, „pălărie gri” vine de la Roma?

— Poftim?

— Nimic. Spui tot timpul „ei”. E un fel de a vorbi sau…

— Nu, sunt mai mulţi. Johnny e şeful. Toţi îi spun „căpitan” şi aproape că îi fac plecăciuni. Asta mă dezgustă. Dar toţi acei tipi din apartament erau mai mult sau mai puţin şefi. Adică… în fine, nu David Turner sau cei care stau de pază cu mâna pe revolver. Dar au venit vreo zece tipi importanţi. Ştii la ce m-am gândit când m-am uitat la ei în seara asta? La Hitler şi la banda lui, sau cam aşa ceva. Toţi sunt nebuni, Bob. Dar Johnny e şeful nebunilor. Îţi aminteşti când te-am întrebat dacă crucea aceea

mică înseamnă că eşti neonazist? Să ştii că nu eram departe de adevăr. De al lor!

— La asta te-ai gândit? întrebă Hunter.

— Bineînţeles. *Heil,* Johnny. Puţin mai lipseşte şi îmbracă toţi uniforme negre ca să bată pas de defilare.

— Ce crezi că pun la cale?

— Oh, nu ştiu, Bob. Dar sunt tare entuziasmaţi de ceva. De asta sunt sigură. Foarte, foarte entuziasmaţi.

— Bine. Să ne întoarcem. Să vorbim de Allan. Nu mi-ai spus tot adevărul despre el. Am dreptate?

Ea răspunse cu o voce timidă:

— Nu. Eu l-am cunoscut prima pe John Franciscus. Am început să lucrez pentru el. Apoi m-am culcat cu el. Am crezut că cerul mi l-a trimis. Era…

Clipi şi respiră profund.

— Am remarcat, continuă ea, că mulţi oameni îl plăceau… la început. În realitate e un ticălos.

— Allan?

— Cum? Oh, da! Am folosit pe post de intermediar ca să reuşească să-l cunoască pe Allan. N-a trebuit să-l ameninţe ca să-l facă să colaboreze, nu. Dar mă consider vinovată pentru ce i s-a întâmplat lui Allan.

— Nu e cazul. Ştiau perfect cu cine au de-a face. La fel şi Allan. L-au cumpărat cu ce aprecia el cel mai mult.

— Ce?

— Viciul lui. Acel obicei care îl costa cât ochii din cap.

— Eu nu m-am gândit aşa, Bob. Am ştiut ce se petrece de la început. Nu în detaliu, dar ştiam în linii mari ce se petrece. Nu cunosc nici acum detaliile. Dar… ei bine, ieri seară, când ai venit ca o furtună în depozit, eu am găsit soluţia. Am crezut că a venit poliţia. Nimeni nu mă ameninţa cu arma.

Hunter dădu încet din cap.

— Dar chiar am leşinat. Asta nu a fost trucaj.

— Ce altceva ai mai trucat?

— Nimic. Nu mă mai prefăceam după aceea, în rulotă, Bob. Nu pentru ceea ce s-a petrecut între noi.

— OK, zise el. Totul începe să mi se pară logic acum. Spune adevărul şi mamei tale, Diana.

Ea suspină.

— I-l voi spune.

— Învaţă tot ce poţi de la ea. Să ştii că e o femeie formidabilă.

— Da, cu siguranţă. Voi încerca.

Intră în parcarea motelului şi opri.

— E în camera 104. Îşi zice Hammond. Tu eşti domnişoara Hammond până la sfârşitul ostilităţilor. Ai grijă, Diana. Nu face imprudenţe.

— Nu intri?

El scutură din cap.

— Am treabă. De data asta să nu te mai mişti de-aici.

— Te... Te voi mai revedea?

— Nu. Îţi spun acum la revedere. Am văzut destule împreună, nu? Să nu uiţi asta niciodată.

— Nu cred că pot. Mă săruţi?

Buzele lor se întâlniră o fracţiune de secundă.

Ea îi zise:

— Să ştii că eşti într-adevăr cineva!

Apoi sări din rulotă. Hunter se uită după ea, viră, porni în sens invers şi se întoarse de unde venise. Era încă prea tânără, dar se străduia să înţeleagă, să devină mai bună. Şi asta era deja ceva.

Hunter suspină cu regret. Regreta multe lucruri, pentru el şi pentru ceilalţi. Apoi îşi goli mintea şi se concentră asupra lucrurilor care urmau să se întâmple în noaptea aceea.

Într-adevăr, avea multe de făcut.

Mai întâi trebuia să treacă pe lângă 40 Washington Towers ca să ridice ce fusese înregistrat. Era interesant să afle cum vor reacţiona oamenii lui Franciscus şi chiar „căpitanul” după atacul din seara aceea.

Apoi trebuia să se întâlnească cu Leo Turrin.

Era şi ceva bun printre atâtea rele.

CAPITOLUL XVI

Leo Turrin stătea la câţiva paşi de rigolă, era singur, îmbrăcat cu un pardesiu lung căruia îi ridicase gulerul, iar pe cap avea o pălărie care îi ascundea ochii. Între dinţi avea un trabuc.

Hunter l-ar fi recunoscut dintr-o mie, l-ar fi descoperit fără greutate în mijlocul mulţimii.

Se încruntă amintindu-şi că într-o vreme fusese gata să-l ucidă. Ba chiar fusese gata să-l omoare de mai multe ori. Asta se petrecuse *înainte*, fireşte. Înainte ca Hunter să afle cine era în realitate Turrin. Nici un om nu dobândise respectul pe care îl avea Hunter pentru Turrin. Exterminatorul avea puţine compensaţii în viaţa lui, iar Leo Turrin era una dintre ele.

Reduse viteza până lângă trotuar, deschise portiera hidraulică şi Turrin urcă la bord.

— Sergente?

— Bun venit la bord, Leo. Vino în faţă.

— Întâi dă ocol cvartalului. Hal ne aşteaptă de cealaltă parte a imobilului.

Hal Brognola era alt om pe care Hunter îl admira şi respecta. Era un înalt funcţionar din Departamentul Justiţiei, dar nu semăna deloc cu conţopiştii sedentari. Nu semăna cu o „maşină legală”, avea o inimă şi un suflet.

Turrin se minună examinând rulota.

— Ticălosule! exclamă el. Chestia asta a ta e un palat pe roţi!

Hunter râse şi replică:

— Se poate transforma şi în fortăreaţă rulantă.

Opri de partea cealaltă a imobilului, în colţul străzii şi deschise portiera hidraulică. Turrin fu nevoit să-l strige pe agentul federal pentru ca acesta să iasă din umbră şi să urce repede în rulotă.

— Ce mai e şi chestia asta? bombăni Brognola.

— E formidabil, nu? zise Turrin de parcă rulota ar fi fost a lui.

— Da, e nemaipomenită, zise ironic Brognola. E la fel de bătătoare la ochi ca o patroană de bordel într-o mănăstire! Ce faci cu o chestie ca asta?

— Întreabă-l mai bine pe proprietar, îi sugeră Turrin vexat.

Cei doi oameni veniră în faţă şi se instalară pe bancheta laterală, din dreapta volanului. Hunter le zâmbi, dădu mâna cu ei şi conduse lent pe străzile din centrul oraşului.

Brognola zise:

— Arăţi bine. Un om ca tine n-are dreptul să arate atât de bine.

— Clima e de vină, replică Hunter. E ceva în aer.

Turrin adulmecă şi zise:

— Ai dreptate. Am patruzeci de kilograme de poluare în nas.

Hunter se uită la Brognola şi întrebă:

— Cum mai merg treburile la capitală, Hal?

Hal Brognola zâmbi cu amărăciune.

— Delicat.

— Un rahat mare, zise Turrin.

— Ai citit cartea lui George Orwell? întrebă Brognola cu o voce ostenită. E pură fantezie. Dar la noi e mai rău!

— Lucrurile stau chiar atât de rău? întrebă Hunter.

— Din păcate, da.

— Leo îmi spunea nu demult că voiau să-ţi dea un grad ca să te priponească în birou. Presupun că asta încă nu s-a întâmplat.

— Le-am spus că-mi dau demisia dacă mă vor forţa să stau pe scaun toată ziua. Dar să vorbim mai bine de statul Washington, nu de capitală, oraşul meu prea iubit. Ce se întâmplă aici, Striker?

Brognola nu reuşea să-i spună niciodată pe nume. Asta pentru că probabil nu voia să recunoască în subconştient că îl cunoştea. Viaţa nu era uşoară. Hunter zâmbi şi răspunse:

— Speram ca tu să mă lămureşti puţin, Hal. Totul a început la Washington DC, în capitală. Aici e doar o extensie. E o afacere internaţională. N-ar putea să funcţioneze fără o anumită aprobare de la Washington.

— Despre ce e vorba exact? Poate că aş putea să te ajut dacă aş şti exact despre ce e vorba.

Hunter le povesti ce se întâmplase, omiţând doar detaliile referitoare la Langley Island. Apoi adăugă:

— Deci acest tip, Franciscus, pare să fie şeful operaţiunii locale, recunoscut de puterile de pe coasta de est.

— Aş putea să-ţi spun multe despre acest personaj, zise Turrin. Dar nu e nici o grabă. Continuă, e fascinant.

— Ei bine, nu e un mafiot, sunt convins de asta. Dar a făcut să vină aici o mulţime de oameni care sunt asociaţi cu Mafia. De trei-patru luni, face pe gazda şi îi conduce peste tot. Dar asta nu are nici o legătură cu târgul anual.

— Târgul încă nu şi-a deschis porţile, spuse Turrin.

— Le va deschide curând, replică Brognola. Există vreo legătură?

— E posibil, răspunse Hunter. Se folosesc de el ca să facă contrabandă. Asta e valabil şi ca să ascundă adevăratul motiv al prezenţei cutărui sau cutărui ins. Însă n-am descoperit nimic care să mă facă să cred că directorii târgului sunt compromişi.

— Bandă de paraziţi! exclamă Turrin. Dar ce-i aici, la Seattle, ca să merite deplasarea? Ce rost are toată această activitate?

— *Cosa di tutti cosi,* zise încetişor Hunter.

— Bineînţeles, spuse Brognola. E o posibilitate la care ne-am gândit deja, dar nu există nici o dovadă.

— Există dovezi peste tot în jurul tău, mormăi Hunter. Îţi voi pune să asculţi o bandă pe care am înregistrat-o în urmă cu o jumătate de oră.

Apăsă pe un buton şi apăru o mică consolă.

— Ai văzut chestia asta! exclamă Turrin.

Hunter explică:

— Am pus micro-emiţătoare în apartamentul lui Franciscus. Înregistrarea începe imediat după atac şi se termină după patruzeci de minute. Veţi auzi mai ales vocea lui Franciscus şi a unui anume Hellman. După părerea mea, Hellman e un fel de Aristotel Onasis al Săracilor. Trebuie însă să spun că orice miliardar pare sărac când îl compari cu acest Onasis. A sosit în seara asta la Seattle venind de la Roma. Dar veţi avea şi voi impresia pe care am avut-o eu, adică aceea că trăieşte mai curând la Zürich.

— Înţeleg, spuse Brognola.

— Pune banda, zise Turrin. Mor de curiozitate.

Hunter porni magnetofonul apoi se ocupă de condusul rulotei.

Deasupra capetelor lor intră în funcţiune un difuzor. Un zgomot de paşi apoi strigăte pline de panică.

O voce strigă:

— Era Hunter, fir-ar dracu-al dracului! Ticălosul, uite ce-a făcut!

Mai slab, o altă voce strigă:

— A luat fata cu el, căpitane!

— Las-o baltă, las-o baltă! Nu vor ajunge departe! Hei, voi ceilalţi! Daţi o mână de ajutor domnului Hellman. Doamne, îmi pare rău, Max. Ce mod cumplit de a începe lucrurile! Ce face umărul tău? Hei, voi ceilalţi! Aduceţi o lampă şi un masor! Pe domnul Hellman îl doare rău umărul. Zău că-mi pare tare rău, Max. Ticălosul ăla mi-a dat o lovitură de picior care m-a făcut să cad peste tine.

— Nu-i nimic, căpitane, răspunse o voce cu un accent

puternic. Am scăpat eu şi din altele mai rele. N-o să mor nici acum.

Urmă zgomot de uşi trântite, voci care strigau în acelaşi timp. Apoi o declaraţie stingherită:

— I-am pierdut, căpitane.

— Ce-aţi făcut?

— Pe acoperiş îi aştepta un elicopter. Au reuşit să fugă.

Urmă o tăcere lungă apoi omul cu accent zise:

— Un sigur om? Un singur om a făcut toate astea? Îl face pe Max Hellman să cadă pe scară? Răpeşte o fată şi-ţi omoară oamenii? Pleacă cu elicopterul lăsând în urma lui o ceată de oameni neputincioşi care nu pot decât să agite cu furie pumnul? Aici vor fi în siguranţă comorile mele, căpitane?

Hunter apăsă pe butonul de control, oprind banda.

— Începând de aici e mai puţin clar. Am un aparat special care înlătură tăcerile şi sunetele indistincte. Cele treizeci de minute de înregistrare sunt rezumate în mai puţin de zece. Ascultaţi cu atenţie, e interesant.

Leo Turrin aprinse o ţigară. Brognola strânse din dinţi şi se aplecă înainte încordat.

Hunter porni iar magnetofonul şi se auzi din nou activitatea din apartament. Hunter se îndrepta spre lac, conducând încet, ascultând cu atenţie pentru a doua oară detaliile complotului secolului.

Zece minute mai târziu, Leo Turrin se lăsă pe spetează şi zâmbi cu amărăciune.

— Ei bine, aduc dolarii… zise el ironic.

— Aduc dolari, franci, mărci, lire… dar de ce să-i aducă aici la Seattle? De ce să facă din acest oraş o nouă Elveţie?

— Din prudenţă, sugeră Hunter. Ai impresia că aceşti tipi se aşteaptă la un fel de holocaust economic. Sau poate că au intenţia să creeze unul. O criză mondială ar fi profitabilă pentru cineva, nu? Eu nu sunt economist, dar am impresia că atunci când cineva pierde, altcineva câştigă.

Brognola se încruntă.

— Nici eu, zise el. Vreau să spun că nu mă pricep la economie. Ba chiar am impresia că nici economiştii nu înţeleg mare lucru. Nu reuşesc să pricep cum au de gând să dea o lovitură aducând aici bancnote, hârtie? Tu, Leo?

— Mafioţii au un dicton, răspunse Hunter. Nu bea din râu, ci din izvor.

— Şi?

— Nu vorbesc de bancnote.

— Langley Island! exclamă Hunter.

Acum înţelese.

— Ce? zise Turrin.

Bineînţeles, Langley Island! Nu era un buncăr, era un seif monstruos săpat în stâncă. O ascunzătoare extraordinară. Paznici înarmaţi, o disciplină hitleristă. La adăpost de foc, de bombe, de hoţi. Ca Fort Knox.

— Aur, zise Turrin. Sau argint. Poate şi una şi alta. De ce nu? Am auzit zilele trecute că vechile monede de douăzeci şi cinci de cenţi fac acum doi dolari de hârtie. N-am mai făcut monede de argint de o eternitate.

— Ce procentaj ar trebui, mă întreb, ca să controlezi cea mai mare partea din economia mondială? întrebă Hunter.

— Asta e o idee amuzantă, zise Brognola. Cred dă ar trebui foarte puţin. Ca în cazul acţiunilor unei societăţi. Poţi să controlezi societatea uneori cu cincisprezece sau chiar cu zece la sută din acţiuni.

— La cât se estimează avutul actual al Mafiei în lume? întrebă Hunter.

— Cât vezi cu ochii, răspunse Brognola făcând un gest larg cu mâna.

— Te-ai exprimat foarte bine, spuse Turrin.

— V-ar plăcea să faceţi o mică plimbare cu mine? întrebă Hunter.

— Unde?

— Lângă Evrett, la câţiva kilometri de-aici, pe coastă. E un depozit de care trebuie să mă ocup.

— Dă-mi timp să anunţ pe câţiva din oamenii mei, zise Brognola.

— Nu, nu încă, Hal. Nu vei fi lăsat să treci. Cred că nici măcar nu vei obţine un mandat. Washingtonul se va opune. Şi, dacă nu mă înşel, cererea se va pierde. Trebuie mai întâi să declanşez operaţiunea. Pe urmă te vei putea impune, cu sau fără mandat. E bine?

— Trebuie măcar să le spun să stea în stare de alarmă.

Hunter îi întinse telefonul şi îi explică:

— E un depozit mare din tablă pe Sound. Pe pereţi sunt literele PNA. E pe Drumul 525, la sud de Paine Air Force Base. Ai putea să le spui să vă întâlniţi lângă baza aeriană.

— Ar fi foarte bine, zise Brognola. Cum merge aparatul tău?

Hunter îi arătă, apoi îndreptă rulota spre nord.

Venise momentul să transforme palatul pe roate în fortăreaţă.

CAPITOLUL XVII

Evident să iei partea leului din economia mondială şi să strângi cu uşa lumea întreagă... Mafia încerca de ani de zile să dea o mare lovitură, şi poate că acum găsise mijlocul de a o face. *Cosa di tutti cosi*, puterea supremă, strangularea financiară a lumii civilizate.

Era posibil. Hunter avea această convingere. Nu ştia cum se putea face, dar nu se îndoia nici o secundă că nu se putea face. În lumea afacerilor legale, exista o administraţie care trebuie să împiedice marile societăţi să le distrugă pe cele mici, traficând preţurile şi constrângând consumatorul să cumpere peste posibilităţile lui.

Dacă aceşti oameni de afaceri începeau să acţioneze ca nişte mafioţi, asta ar fi însemnat sfârşitul. Dacă mafioţii se infiltrau în toate afacerile importante din lume, şi luau controlul acestor afaceri datorită unor manipulări financiare la scară naţională şi internaţională, asta însemna puterea absolută, dominarea economiei ţărilor afectate. Ce era puterea absolută? Asta era *cosa di tutti cosi!*

Mafia visa la asta din epoca lui Capone şi Lanski. Acum, pentru că conjunctura financiară din lume le permitea, era gata să tranşeze afacerea. Exista deci un mijloc. Inflaţia? Crizele politice? Sau combinarea tuturor acestor elemente?

Hunter îşi puse tot felul de întrebări în timp ce traversa oraşul. În cele din urmă Brognola zise:

— Numai când mă gândesc şi mă ia durerea de cap. Nu mai pot.

— Eşti frânt după eforturile făcute la Washington, răspunse Turrin. Dar nu foloseşte la nimic să închizi ochii şi să te declari neutru. Celor din Organizaţie le place asta la nebunie.

— OK, zise Brognola. E adevărat, devin paranoic. Trebuie să recunosc că n-am dormit ca lumea de câteva luni. Striker, tu ce crezi? În ce stadiu e afacerea asta? Cât timp mai avem la dispoziţie ca s-o facem să eşueze?

— E uşor pentru mine, zise Hunter. Eu n-am aceleaşi probleme ca voi.

— Cum aşa?

— Nu sunt obligat să reflectez. Îmi zici Striker, nu? Atacantul. Nu-mi zici Gânditorul.

— Simplifici.

— Pentru că pentru mine e simplu. Există două feluri de logică. Logica inductivă şi logica deductivă. Prima generalizează pornind de la unele detalii, a doua deduce unele fapte după o generalitate. Pentru mine, asta e diferenţa dintre strategie şi tactici. Voi sunteţi cu strategia iar eu mă ocup de tactici.

Brognola se uită la Turrin. Turrin zâmbi în colţul gurii.

Brognola zise ca şi cum Hunter n-ar fi fost acolo:

— Uneori îl detest pe ticălosul ăsta.

— Nu, eşti gelos, replică Turrin.

— E acelaşi lucru, răspunse Brognola oftând. Uneori şi mie îmi vine să mă duc să căsăpesc pe cineva.

— Dar. Să ştii că are dreptate, zise Turrin. Noi stăm aici şi punem ţara la cale, dar singurul lucru pe care îl putem remedia se află aici. Nu-i aşa, sergente?

Hunter mârâi şi răspunse:

— Chiar şi aici, tot ce putem face este să încercăm.

Brognola îl întrebă:

— Ce crezi că vei găsi în acel depozit? Aur sau argint?

Hunter zâmbi.

— Nu ştiu. Orice poate să se afle depozitat. Logistică.

— Acum e şi logistician! bombăni Brognola.

Hunter începu să râdă.

— Nu v-am spus tot. Mai sunt încă lucruri interesante, dar mai întâi aş vrea să aruncaţi o privire în acest depozit.

Turrin zise:

— Acolo au pus toate mărfurile de contrabandă, nu?

Hunter dădu afirmativ din cap.

— Acolo e centrul de triere. Marfa vine destul de regulat. Vreau să văd asta mai de aproape, deoarece cred că documentele erau mai mult sau mai puţin cinstite. Cred că e vorba într-adevăr de maşini. Dar proprietarii lor vor să le ascundă ultima destinaţie. Cred că ar fi putut să achiziţioneze cea mai mare parte a acestor maşini de aici, din Statele Unite, chiar din statul Washington. Puştile-mitraliere de exemplu. Din nou logistică. Aceste arme au fost făcute în Statele Unite dar au fost expediate în Europa, după care au fost revândute de cel puţin trei ori înainte de a-şi face apariţia la Puget Sound. În mod legal exportate în Europa, ele sunt reimportate pentru târgul anual.

— Norocul lor, zise Turrin. Ar fi trebuit să dispară complet.

— Da. O afacere supersecretă. Aceşti tipi fac totul ca să-şi păstreze anonimatul. O să vedeţi de ce, dacă o să reuşesc să

dezleg firele.

— Nu e, domnule, deloc un gânditor! zise ironic Brognola.

— Care e marele mister, sergente? întrebă Turrin. O mină de aur în Alaska?

Hunter râse.

— N-ar fi rău. Dacă se va începe vreodată să se exploateze şi apoi să se transporte petrolul care a fost descoperit în Alaska, cei care se vor afla la Puget Sound vor fi bine plasaţi ca să profite de tot felul de afaceri. Pentru asta a fost construit Seattle la început.

— Pentru comerţ, nu? zise Brognola.

— Bineînţeles, sau pentru protecţie, zise Turrin.

— Dar cine ar scoate bani din protecţie aici? întrebă Brognola cu un aer dezgustat.

— Nu mai judeci? replică Turrin. Asta e ocupaţia favorită a micilor gangsteri.

— Nu vorbeam de micii gangsteri.

— Cum crezi că a ajuns să comploteze *Cosa di tutti cosii* întrebă Turrin. Jocuri de noroc, loterie, protecţie, droguri, alcool, furt etc.

— OK. Eu zic doar că nu s-au atins niciodată de o afacere de o anvergură atât de mare cum ar fi exploatarea unor câmpuri petroliere care produc milioane de barili pe zi.

Era o discuţie sterilă. Îşi dădeau seama dar continuau.

— Glumeşti, Hal. Ei fac cererea şi oferta. Unul se ocupă de comerţ şi altul de capcană. Ca exemplu aş cita ceea ce a făcut Luciano…

— Las-o moartă cu Luciano. Asta e de domeniul trecutului. Acum contează prezentul.

— Dar de prezent vorbesc. Imperiul lui Luciano nu s-a prăbuşit la moartea lui. Uită-te…

Hunter nu-i mai ascultă. Ştia că cei doi prieteni ai săi discutau ca să se descarce psihic.

Amândoi duceau o viaţă secretă şi luptau tot timpul ca să-şi menţină un echilibru precar. Era probabil prima dată de luni de zile când puteau să vorbească deschis despre lucrurile care îi preocupau.

Tensiunile lui Hunter se risipeau în focul luptei. Prietenii săi trebuia să şi le controleze pe ale lor, să trăiască cu o otravă interioară care îi măcina.

Tocmai din acest motiv refuzase Hunter portofoliul care îi fusese propus, precum şi amnistia pentru crimele precedente.

Prefera să acţioneze în stilul său atâta vreme cât putea. Avea

să moară aşa cum trăise, cu mâinile pline de sânge, cu sufletul rănit dar senin.

Un scriitor american, Elbert Hubbard, spusese: „Dumnezeu nu ţine cont de medalii, de diplome sau de doctorate. El se uită la răni”.

Hunter se va ocupa de judecata din urmă când va veni momentul, cu sau fără răni.

Deocamdată, singurul lucru care îl preocupa era să ajungă în viitoarea zonă de luptă.

Înaintarea devenea mai dificilă, căci părăsise drumul de stat şi pentru că ceaţa începea să se risipească.

Brognola şi Turrin îşi dădură brusc seama de dificultăţile şi de concentrarea lui Hunter. Tăcură. Turrin îşi molfăi trabucul iar Brognola se aplecă înainte şi îşi masă articulaţiile degetelor privind ţintă la ceaţa nocturnă care acoperea statul Washington.

Va fi o noapte de care îşi vor aduce aminte mult timp.

CAPITOLUL XVIII

Nici o lumină nu lucea la bordul rulotei. Motorul funcţiona la relanti. Era oprită în întuneric, pe marginea drumului, la vreo cincizeci de metri de depozit.

Depozitul nu era prea mare. În cele patru colţuri erau instalate reflectoare, agăţate de acoperiş. Aproape că nu puteai să le zăreşti prin ceaţă.

— Nu văd nimic, zise Leo Turrin.

— Şi ce dacă? răspunse Brognola.

— E două şi jumătate. A plecat de zece minute.

— Ştie el ce face.

— Bineînţeles.

Cei doi bărbaţi încercau zadarnic să vadă ceva dincolo de parbrizul aburit. Brognola pusese un pistol de calibru 38 pe scaun alături de el. Turrin nu era înarmat. Zise:

— Să ştii că are dreptate. E în elementul lui. Dumnezeu mi-e martor că nu e şi al meu. Eu mă pierd complet imediat ce mă pomenesc în întuneric în propria mea cameră.

— Relaxează-te, Leo. Prietenul nostru e un tip ciudat. Ştie ce face.

— Da, bineînţeles, dar tare aş vrea să ştiu cu ce se ocupă acum.

— Iar eu aş vrea să ştiu de ce, zise Brognola. Ce crezi că a descoperit, Leo?

— Ar putea să fie orice. Are un instinct de animal când e vorba de astfel de lucruri. Imediat ce adulmecă o pistă, se avântă. Am impresia că de data asta a mirosit ceva tare de tot.

— Da.

— Aşa s-ar zice. Chiar crezi că…

Brognola oftă şi-şi întoarse privirea de la parbriz.

— Nu ştiu, Leo. Am ajuns în punctul în care nu mai am încredere în nimic. Mai ales în mine. Am tot timpul stomacul crispat şi uneori mă întreb dacă nu cumva am devenit complet paranoic şi dacă nu cumva lumea e ceea ce a fost totdeauna, roz şi încântătoare.

— Evident, asta face parte din meserie. Dar nu cred că e vorba de paranoia, Hal.

— Un nebun linişteşte alt nebun! Dar nu pot să zic că nu-mi face plăcere.

Turrin începu să râdă.

Un curent de aer umed străbătu rulota. Brognola apucă pistolul, se întoarse brusc, întinse arma spre partea centrală a rulotei şi suspină uşurat când văzu silueta neagră. Uşa hidraulică se închise.

— S-a întors cercetaşul, zise Turrin. Cum e?

Agentul de la Departamentul Justiţiei puse la loc pistolul şi se dădu înapoi ca să-l lase pe Hunter să se instaleze lângă ei.

Cercetaşul se trânti pe scaunul şoferului şi mânui diferite instrumente pe consolă.

— Afară e ceaţă rău de tot, zise el. Abia vezi la doi metri. Uite cum se prezintă. E ca un mic fort. N-are nici o fereastră. Nu e nici o uşă normală. Numai un panou mare culisant pe unde să intre marfa. Destul de mare ca să poată intra un camion. Mai există o deschizătură de aceeaşi mărime spre apă. Şi un dig pentru ambarcaţiuni de tonaj mic. Totul e foarte calm.

— Ai intrat? întrebă Brognola.

— Nu. Nu încă.

Hunter trase de câteva manete şi apăsă pe două-trei butoane. Apăru un ecran de mărimea unui televizor mic. Era roşiatic.

— Un adăpost pentru paznic exact în faţa porţii culisante, zise Hunter. Înăuntru era un paznic, unul din oamenii lui Franciscus.

— *Era?* întrebă Turrin cu un aer absent.

Se concentra asupra micului ecran roşu.

— Da, l-am suprimat. Mai era şi un vehicul oprit la capătul clădirii, spre nord. Era ceva lume înăuntru dar n-am avut timp să-i număr. E o echipă.

Brognola puse un deget pe ecranul roşu.

— Ce e chestia asta? întrebă el.

— Un monitor pentru un sondaj optic, îi explică Hunter. O să-ţi arăt adăpostul gardianului.

Apăsă pe un buton şi trase uşor de o manetă. În centrul ecranului apăru un punct mic şi roşu. Încă o mică reglare şi deveni vizibilă şi faţada depozitului în centrul unui cerc roşu, apoi adăpostul apăru foarte clar.

— Incredibil, murmură Turrin. Infraroşu.

— Un laser, zise Hunter.

— Până la ce distanţă poţi să vezi cu şmecheria ta? întrebă Brognola.

— Depinde de vreme. În seara asta nu bate mai departe decât vezi. Pe vreme obişnuită sau foarte frumoasă, bate până la un kilometru şi trei sute de metri.

— Am auzit de aparatele astea, zise înaltul funcţionar. Unele birouri federale dispun de ele. Dar cred că sunt mai puţin elaborate.

Turrin întrebă:

— Nici măcar nu ştiu că îi vezi?

— Nu, pentru asta ar trebui să dispună de un receptor, răspunse Hunter.

Mânui apoi alte instrumente.

— E bine să poţi vedea astfel, zise el, dar nu e destul totdeauna. Voi... ăăă... Hal, poate că nu vei vrea să vezi ce voi face. Poţi să te duci în cabina de toaletă.

— Aiurea! bombăni Brognola. Rămân.

Omul de la Departamentul Justiţiei avea să asiste la o demonstraţie care dovedea eficacitatea de luptă a rulotei.

Era echipată cu un lansator de rachete instalat pe acoperiş, ascuns în cea mai mare parte a timpului sub panourile culisante. La comandă, platforma urca, panourile se retrăgeau şi un mecanism special bloca ansamblul.

Ochirea se făcea de pe scaunul omului de la volan, cu ajutorul unui circuit electronic şi al unui sistem optic pe ecran. O pedală instalată pe podea servea la reglarea tirului şi la amorsarea rachetelor.

Hunter le explică că acest lansator de rachete nu se putea reîncărca în plină luptă. Dar cum avea patru rachete, asta îi ajungea ca să câştige înfruntarea.

Hunter apăsă pe alt buton, înlătură siguranţa şi armă rachetele. O luminiţă verde semnaliză blocarea platformei. În centrul ecranului apăru imediat un sistem de ochire. Sistemul era operaţional.

Hunter explică pe scurt ce făcea în timp ce se străduia să găsească azimutul şi să corecteze distanţa tirului. Îndreptă ţinta spre uşa depozitului.

— Uitaţi-vă la ea pentru ultima dată, zise el ironic.

— Ce porcărie, murmură Turrin cu o voce admirativă. Cum tragi?

— Aşa!

Hunter îşi dădu o palmă puternică peste genunchiul piciorului drept care se afla deasupra pedalei de tragere. Se auzi un şuierat şi un fulger alb apăru în faţa parbrizului. Racheta apăru imediat pe ecran, se deplasă de-a lungul unui fascicul orizontal, lăsând în urmă o dâră roşie, atinse ţinta şi explodă imediat, provocând o bubuitură înspăimântătoare şi o lumină enormă.

Ceaţa groasă se risipi pe moment, se lumină brusc, în timp ce resturi incandescente străpungeau noaptea opacă.

— Foarte impresionant, murmură Brognola.

Se uita ţintă la ecran, privind norii mari de fum şi flăcările care luaseră locul uşii.

Dar imagina se transforma în timp ce Hunter realinia lansatorul de rachete. Se deplasă pe lângă depozit şi se opri brusc în colţul depozitului unde apăru brusc partea din faţă a unei maşini care venea cu mare viteză.

Hunter se lovi iar peste genunchi. O rachetă parcurse linia roşie. Strălucirea proiectilului lumină un moment feţele îngrozite ale celor din maşină. Apoi racheta explodă şi vehiculul dispăru într-un vârtej de flăcări.

Turrin îşi îndreptă spatele instinctiv şi zise:

— Dumnezeule!

— Aiurea! exclamă Hunter. Tipii ăştia n-au nici un Dumnezeu!

Ieşiră imediat din rulotă şi o luară la fugă spre depozit.

Era cu siguranţă un punct de stocare şi un fel de atelier de ambalare.

Într-o parte a depozitului erau lăzi şi cutii de carton îngrămădite care se ridicau până la tavan. De cealaltă parte se aflau mese de lucru, unelte împrăştiate cam peste tot, macarale şi motostivuitoare. Erau lăzi bine închise, stivuite cu grijă în diferite părţi ale clădirii. Lăzile se deosebeau unele de altele după etichetele mari scrise de mână.

Brognola se apucă de treabă în sectorul lăzilor închise, în mână cu un blocnotes.

Turrin îl însoţi pe Hunter spre ambalajele goale ca să vadă ce, conţinuseră.

Hunter zise:

— Cel mai mult mă interesează mărfurile care au trecut pe-aici.

Turrin dădu afirmativ din cap şi arătă spre o ladă mare ascunsă pe jumătate sub celelalte.

— Un compresor cu aer, zise el. Ce voiau să facă cu un compresor atât de mare?

Hunter dădu din umeri.

— Poate că aveau intenţia să facă lucrări sub apă.

Îşi continuă cercetarea minuţioasă. Nu identificase toate containerele, dar începea să înţeleagă mai bine. Îl prinse pe Turrin de braţ şi zise:

— Am văzut destul. Să plecăm.

Se apropiară de Brognola, care dădu cu piciorul într-o ladă şi zise:

— Uite banca. Sau măcar o parte importantă. Asta cântăreşte probabil mai mult de o tonă. E uşa blindată a unui seif.

— Bingo! zise Turrin.

Toţi trei gâfâiau puţin. Stăteau lângă un dulap rudimentar pe care scria: *Componente de siguranţă.*

Brognola zise:

— Ai avut dreptate, Striker. Construiesc undeva, asta e sigur.

— Construiesc pe Langley Island, zise Hunter.

— Unde e asta?

— La câteva sute de metri de-aici. Să ne întoarcem la rulotă. Vreau să vă arăt ceva.

Îi puse să se aşeze la masă şi desfăcu o hartă cu Puget Sound. Apoi le arătă schiţa pe care o făcuse în buncăr şi fotografiile făcute la bordul avionului lui Grimaldi.

În mod normal, Hunter nu lucra niciodată în colaborare directă cu forţele de ordine. Mai făcuse excepţii de la această regulă şi îşi zise că venise momentul să repete figura. Miza era mult prea importantă ca să rişte.

— Sapă în continuare aici, zise el. Locul unde am coborât era un fel de buncăr de lux. Ar fi trebuit să merg mai departe pe tunele dacă tot eram acolo. E posibil să existe zeci de camere pregătite să fie folosite. Tunelele pornesc de la buncărul central ca spiţele unei roţi. Dacă vă uitaţi la colţuri, veţi vedea amplasamentele pentru alte seifuri. Poate că sunt deja instalate. Au importat mult material submarin şi acel compresor pe care l-am văzut adineauri. Poate că au săpat tunele direct sub golful Sound.

— Mă întreb, zise Brognola, mă întreb… Ar putea să folosească submarine pentru transportarea mărfii pe sub apă?

Hunter dădu din umeri.

— De ce nu? E o idee originală, dar toată această lucrare mi se pare complet dementă. Cine ştie până unde vor merge?

— Foarte adevărat, zise Turrin. Au putut chiar să instaleze seifuri sub apele golfului. Ce-ar putea să fie mai discret decât o bancă secretă ascunsă sub ape?

— Câţi muncitori au pe insulă? întrebă Brognola.

Hunter scutură din cap.

— Nu ştiu, Hal. Singurele persoane care stau permanent pe insulă sunt cele care formează echipa de apărare. Dar după unele informaţii, au adus lucrători din alt stat.

— Mineri, zise Turrin. Pentru o astfel de lucrare e nevoie de profesionişti.

— Trebuie să fi avut specialişti în explozive, spuse Brognola. E o mulţime de praf de puşcă în depozit…

— Bine că nu l-au depozitat lângă uşă, spuse Turrin zâmbind.

Hunter ridică capul.

— Cât praf de puşcă e?

— Să zicem… Nu ştiu exact. Câteva tone. Câte kilograme sunt într-un butoiaş?

Hunter dădu din umeri.

— Nu ştiu, n-am cumpărat niciodată în felul ăsta.

— Ei bine, sunt douăzeci de butoiaşe în fiecare ladă, zise Brognola consultându-şi blocnotesul. Am numărat lăzile şi cred că sunt vreo patruzeci.

— Interesant.

— Din ce punct de vedere? întrebă Brognola.

— Cred că şi pe insulă e praf de puşcă, zise Hunter.

— Şi te gândeşti la ce cred eu că te gândeşti?

Hunter zâmbi.

— Trebuie să găsim o soluţie, Hal.

— Cred că ar trebui să-mi alarmez oamenii, zise Brognola. Nu ştiu ce gândiţi voi, dar eu m-am săturat de locul ăsta.

Hunter zise:

— Trebuie să hotărâm nişte lucruri, Hal. Dar mai bine să-ţi anunţi oamenii. O să le ia ceva timp până vor ajunge. Nu vor vedea mai bine decât noi prin ceaţa asta.

Brognola dădu din cap şi luă telefonul. Turrin îi zise:

— Spune-le să vină cu o ambulanţă. Am văzut afară patru cadavre în bucăţi.

Se întoarse spre Hunter şi oftă.

— Hal a fost impresionat văzând toate astea. Dar probabil că ai observat şi tu. Teoria e una, să vezi lupta cu propriii tăi ochi e alta. Ce crezi, Bob?

— *La cosa di tutti cosi*, fără îndoială.

— Şi eu sunt sigur, dar nu la asta mă referem. Ce-am putea face? E deja mult prea important ca Hal să poată face ceva. Îşi dă perfect de bine seama şi asta îl face morocănos. Ar avea nevoie de US Navy, nu de o echipă de agenţi federali.

— Hal se ţine de-o parte atâta timp cât n-am terminat treaba, zise Hunter cu o voce plină de răceală. Asta e înţelegerea noastră când lucrăm împreună. Ştii foarte bine asta.

— Da. Ai deci un plan?

— Da.

— Te-ar deranja dacă te-aş întreba…

— Cu puţin noroc, zise Hunter, voi arunca în aer toată insula. Nu e o soluţie definitivă, dar va fi un haos al naibii de mare, încât nu vor mai şti unde le e capul timp de câteva zile. Asta îi va permite poate lui Hal şi oamenilor lui să găsească o cale ca să facă ceva.

Leo Turrin era convins.

— Auzi, Bob, pe toţi ne priveşte asta. Adică şi lumea în care trăiesc eu. Am o nevastă şi copii. Maşinaţiunea asta este diabolică. E ceva mult prea important, Bob. Cred că ar trebui să-l lăsăm pe Hal să acţioneze începând din acest moment.

Hunter scutură din cap.

— Nu ştiu cui aparţine lumea, Leo, dar eu fac regulile. Hal îşi va prinde urechile într-o mulţime de detalii legislative. Până atunci, inamicul va scăpa liniştit şi se va pregăti s-o ia de la început. Nu, pot să-i fac să plătească foarte scump, Leo. Foarte, foarte scump.

— Ai dreptate, mărturisi Turrin.

— Şi cei două sute de ucigaşi? Unde sunt?

— Ascunşi în oraş. Azi la opt va avea loc o întrunire. Nu toată lumea, numai şefii. Dar au sosit cu toţii înainte de miezul nopţii.

— Sunt tipi cunoscuţi de tine, Leo? Pe care îi cunoşti personal?

Turrin scutură uşor din cap.

— Nu cunosc nici măcar şefii de echipă. Ştiu că au fost recrutaţi de Franciscus. El deţine contractul de anihilare a ta în regiunea Seattle. E un fost luptător. Pare destul de periculos. Bătrânii ţin tare mult la el.

— Fă în aşa fel ca toţi tipii să meargă pe insulă, Leo. Să fie acolo înainte de ivirea zorilor. Toţi.

— Hei! Ţi-ai pierdut minţile? Înţeleg! Vrei să-i masacrezi pe toţi. Marele gol!

— Exact. Încă nu ştiu exact cum, dar vreau să mi-i trimiţi acolo.

— Ei bine, asta e într-adevăr de resortul meu, sergente!

Turrin zâmbi cu amărăciune.

— Nu va fi prea greu. Le voi spune adevărul, sau cel puţin o parte din el.

— Iată un mic atu. Poţi arăta lui Franciscus înregistratorul-emiţător pe care l-am pus în exteriorul parapetului. Pe acoperiş, în partea de sud. Apoi şi celelalte micro-emiţătoare din apartament. Dar ai grijă, Leo. Să nu rişti, să nu mergi prea

departe. Franciscus nu e idiot.

— Mda. Să ştii că şi eu eram îngrijorat de Franciscus. Nu-ţi face griji pentru mine. Ocupă-te de lucruri simple. Aruncă în aer insula aia.

— În zori va sări în aer, promise Hunter.

CAPITOLUL XIX

Leo Turrin muşcă din trabuc şi vorbi din colţul gurii:

— Ce e porcăria asta? Ce faci în culcuş în pijama, în timp ce Hunter devastează oraşul?

Căpitanul era uluit. Îşi scutură capul ca să-şi adune gândurile, şi se uită fix la adjunctul său, Harve Mathews.

— Ce se întâmplă, Harve? Cine e tipul ăsta? Dă-l afară!

— E domnul Turrin, căpitane. Legătura noastră. A insistat... A spus că e urgent. Apoi a forţat uşa.

— Şi o să mai forţez şi altele, se răsti Turrin. În viaţa mea n-am văzut ceva mai ruşinos... Ce treabă aveţi voi, mari luptători de comando în stil nou! Dă-te jos din pat, maimuţoiule! Ticălosul ăla de Hunter îţi distruge toată lucrarea!

Franciscus aruncă cuvertura şi sări jos din pat.

— Ce? răcni el.

— Te plimbi, stai cu curul la căldurică, iar tipul e în zonă. O să te belească când scoţi mandravela să te pişi! Stai îmbrăcat frumos cu hainele tale de mătase şi te distrezi, iar el îţi pune microfoane în tot apartamentul! Nu-ţi verifici niciodată coşmelia, fir-ar să fie? N-ai o instalaţie electronică?

Franciscus nu-şi putea reveni din asaltul verbal al lui Turrin. Se uită la Harve Mathews şi zise:

— Cafea, Harve. Cu whisky. Poţi să-l serveşti şi pe gură mare. Pe urmă trezeşte pe toată lumea. Să se pregătească.

— Domnul Turrin a spus oamenilor săi să scotocească apartamentul, căpitane, îl anunţă Mathews îndreptându-se spre barul de la capătul încăperii.

— Ce-a făcut?

— Ba bine că nu! răcni Turrin. Îţi controlăm coşmelia, blegule! Mi s-a spus că ştii ce ai de făcut aici! La mine acasă, şi un boy-scout se descurcă mai bine!

Aruncă o cutiuţă de plastic pe pat.

— Când am intrat, am văzut imediat asta în una din lustre! Ştii ce-i asta, amărâtule? Ştii?

— Un microfon! şopti căpitanul îngrozit.

— Păi, vezi! exclamă Turrin.

Se îndreptă spre fereastră, cu mâinile în buzunare, întorcând spatele celorlalţi.

Franciscus era zdruncinat. Era groaznic să fii trezit de unul

care te ocărăşte. Turrin trecuse prin asta de două ori şi amintirea situaţiilor nu-i făcea deloc plăcere.

Îşi aprinse trabucul şi se uită la cerut negru un moment, ca să-i lase soldatului de elită timp să-şi revină. Când se întoarse din nou cu faţa la ei, Franciscus era îmbrăcat, aprinsese o ţigară şi ţinea în mână o ceaşcă cu cafea. Examina microemiţătorul lui Hunter. Mathews stătea lângă el, ţeapăn ca un ţăruş, cu ochii în pământ.

Turrin zise cu o voce mai blândă:

— În fine, îmi pare rău. N-ar fi trebuit să intru aşa. Mă enervez prea tare. Îmi pare rău că am încălcat protocolul sau disciplina, dar oamenii mei se străduiesc de ore în şir ca să salveze situaţia.

— Ce vrei să spui? întrebă Franciscus.

Avea un ton tăios dar nu dezagreabil.

Turrin agită trabucul şi reveni încet în centrul încăperii.

— Nu trebuie să mă aştept ca un tip cu… Adică… Oamenii mei cunosc toate capcanele astea de la zece ani. Altfel n-ar fi supravieţuit până la vârsta adultă. Înţelegi ce vreau să spun? Sunt tipi care acţionează în stradă, cunosc combinaţiile. Ar trebui să-ţi pui oamenii să verifice apartamentul. Ar trebui să te uiţi pe marginea ferestrelor, înăuntru şi afară. Trebuie să examinezi pereţii, chiar şi afară. Suntem la ultimul etaj? Trebuie să te uiţi pe acoperiş. Undeva trebuie să fie un emiţător…

— Cum de eşti atât de sigur? zise Franciscus.

— Am bun simţ, atâta tot, răspunse Turrin cu o voce semeaţă. Dar am şi motive. Se vorbeşte pe stradă.

— Ce se vorbeşte?

Garda de corp personală a lui Turrin băgă capul pe uşă şi zise:

— Hei, şefule!

— Intră, Jacko.

Omul intră, ţinând în mână mai multe microfoane din plastic. Le puse pe pat apoi se apropie de şeful lui ca să raporteze:

— Chick m-a trimis. Crede că nu mai e nici unul.

Franciscus contemplă dovada ineficacităţii sale şi ridică brusc ochii.

— Ce se vorbeşte pe stradă? întrebă el cu o voce puţin mai supusă.

— Ieri seară a fost aici un tip, Hellman. Nu?

Franciscus se schimbă la faţă.

Mathews tresări.

— Da, evident, spuse Turrin. Poliţiştii au aflat. Federalii au aflat. Tot oraşul ştie. Hunter a venit ieri seară şi a pus

microfoane. Te-a înregistrat în timp ce vorbeai cu Hellman, în timp ce spuneaţi lucruri particulare. Federalii au ascultat această înregistrare, Johnny.

— Găseşte-mi emiţătorul, Harve, zise Franciscus.

Mathews părăsi rapid camera.

Franciscus se străduí să zâmbească.

— Să ştii că am auzit multe despre tine, Leo. Mai ales de bine. Sunt foarte impresionat. Dar îmi pare rău că ne întâlnim în momentul în care m-am lăsat fentat ca un prost.

— E într-un fel normal, zise Turrin cu un zâmbet forţat. După ce se măsoară cu Hunter, tipii arată totdeauna aşa. Trişti. În fine, aici e treaba ta. Bătrânii mi-au spus să vin, să stau cu ochii în patru şi să-ţi dau o mână de ajutor. Dar ar fi bine să te mişti puţin. Ce-i cu insula aia de care am auzit?

Militarul făcu ochii mari o secundă, apoi se uită ţintă la Turrin.

— Ce-ai spus?

— Păi, ce, eşti surd? Ştii foarte bine ce spun, fir-ar să fie! Informatorii mei spun că Hunter ştie. Tu ştii cu cine ai de-a face?

— Nu în profunzime. Nimeni nu se aştepta să vină aici atât de rapid. Întocmesc un dosar despre el...

— Ai face bine să laşi baltă dosarele ca să te concentrezi asupra tipului. A venit, e aici. Trebuie să faci ceva. Nu sta aşa, neputincios! Adică ocupă-te de chestia la care ţii cel mai mult. Hunter o să te lovească peste ochi înainte de a se face ziuă. Eu ştiu foarte bine de câte ori poţi s-o iei peste moacă de la Hunter. Din păcate!

Franciscus ridică brusc mâna şi se uită la ceas. Se ridică şi se apropie de fereastră.

— N-are cum să ştie, murmură el. Nimeni nu ştie.

— Se vorbeşte despre asta pe stradă, Johnny.

— Bătrânii ţi-au vorbit de insulă?

— N-am auzit nimic până în seara asta. În urmă cu mai puţin de o oră nu ştiam nimic.

— Ce-ai aflat?

— Nu mai mult decât ţi-am spus. Undeva e o insulă. Hunter a închiriat o ambarcaţiune. Se pregăteşte să atace. Cumpără arme. Arme de calibru mare. Ai face bine să acţionezi, amice. Dacă nu, spune-mi mie şi o voi face eu în locul tău. Bătrânii m-au trimis cu un singur scop. Să protejez investiţia. Ştiu de ce e în stare Hunter. M-au trimis pe mine pentru că ştiu cum acţionează. Nu pot să mă întorc şi să le spun că am stat cuminte în timp ce tu lăsai afacerea asta să se împută!

— N-ai să le spui nimic! izbucni Franciscus.

Turrin depărtă puţin picioarele şi se întoarse lent ca să-şi privească garda de corp.

— Du-te şi spune-le oamenilor că plecăm.

Omul dădu din cap cu un aer nesigur şi părăsi rapid camera. Turrin se adresă căpitanului:

— Nu sunt la dispoziţia ta, amice. De fapt, e invers. Ai grijă ce faci. Ori acţionezi, ori nu faci nimic. Dacă ai de gând să faci ceva, cară-te de-aici şi pune-te pe treabă. Şi imediat!

Era clar că Franciscus, căpitanul Franciscus nu era obişnuit să i se vorbească pe acest ton.

Muşchii feţei îi tresăriră şi ochii lui aruncau fulgere.

Harve Mathews intră în dormitor venind în fugă. Zise gâfâind:

— L-am găsit, căpitane. Am avut un presentiment. Elicopterul. L-am găsit acolo unde a aterizat!

Întinse o cutiuţă de mărimea unui pachet de ţigări, cu o mică antenă.

Asta fu picătura care făcu să se reverse paharul. Sau un pretext excelent pentru salvarea prestigiului.

— Alarmă roşie! răcni căpitanul. Sună alarma. Anunţă contramaiştri. Să pregătească ambarcaţiunile! Anunţă-i pe noii recruţi, trimite-le maşini. Vreau ca tot efectivul să se afle la capătul digului în treizeci de minute şi anunţă-l pe armurier să vină la dig cu un camion! Vreau să aducă arme automate pentru două sute de oameni. Şi muniţii. Sună-l pe Presley pe insulă, vorbeşte chiar tu cu el. Spune-i să dubleze patrulele pe plajă! Vezi cum va fi vremea. Vreau un raport meteo! Haide, fugi!

— Ei bine, asta e! zise Turrin suspinând şi privind după Mathews care pleca trap-galop. În sfârşit, puţină activitate!

— Ştim cum să reacţionăm, replică Franciscus cu o voce dezagreabilă. Asta poţi să le spui bătrânilor tăi.

Turrin părăsi apartamentul împreună cu oamenii săi, foarte mulţumit de el. Evident, nu va spune nimic bătrânilor din *Commissione.* Îşi făcuse treaba, restul îl privea pe Hunter care trebuia să găsească o soluţie finală.

*

* *

În acel moment, Hal Brognola încerca să rezolve o problemă delicată. Se afla în biroul ofiţerului de serviciu de la Bremerton Naval Barracks.

— Spune-i comandantului că voi obţine o verificare din partea Pentagonului, dacă e nevoie, înainte de a lăsa ambarcaţiunile să

plece. Între timp, aş vrea să dăm drumul la treabă. Dacă nu dispun de zece maşini amfibii gata să plece în treizeci de minute, îţi garantez că cuiva n-o să-i fie bine deloc. Poţi să-i spui asta. De altfel, insist să-i spui asta.

— Da, domnule. Comandantul înţelege perfect natura urgentă a situaţiei. Va fi chiar el aici în zece minute.

Brognola se uită urât la ofiţer apoi, cu mâinile la spate, se îndepărtă de birou.

Timpul începea să se îndrepte. Buletinul meteo anunţase că ceaţa se va risipi pe toată coasta exact înainte de ivirea zorilor. Ce întorsătură ciudată!

CAPITOLUL XX

— Nu ştiu cum să fac să te conving să renunţi la misiunea asta, mormăi Grimaldi. Nu mai eşti camuflat de ceaţă. Pătura de ceaţă s-a ridicat în unele locuri până la treizeci de metri. Se anunţă ridicarea totală a ceţii.

— Nu-ţi face griji pentru mine, Jack. Lasă-mă la sol şi pleacă. Dacă crezi că nu poţi, spune-mi, şi voi găsi alt mijloc. Dar trebuie să ajung acolo.

— Cum să nu! Pot să te las acolo şi pot să plec. Am lăsat eu tipi chiar în mijlocul câmpului de luptă, şi asta de mai multe ori. Nu ăsta e esenţialul, ci...

— Esenţialul, Jack, e să ajung pe insulă.

— OK, OK.

Micul elicopter fusese echipat în mod special pentru această misiune. Portiera din partea pasagerului fusese scoasă şi lăsată în hangarul aeroportului particular. Scaunul lui Hunter fusese şi el scos, precum şi o parte din sferă şi o parte din podeaua de la picioarele lui.

Hunter se lăsase pe vine deasupra hăului şi privea apele tulburi ale trecătorii care defilau sub patinele elicopterului. Era echipat pentru luptă, înarmat până în dinţi şi avea muniţii cât propria lui greutate.

Numai în rucsac avea douăzeci şi cinci de kilograme de explozibil. Bandulierele i se încrucişau pe piept iar grenadele atârnau ca nişte ciorchini de struguri.

Auto-Mag 44 se afla la şoldul drept într-un toc de piele lângă care se găseau numeroase încărcătoare.

Hunter luase una din armele sale favorite când era vorba de treabă serioasă, o M 16/M 79 cu ţevi suprapuse. M 16 trăgea cu gloanţe de 5, 56 mm, foc automat şi semiautomat iar M 79 trăgea cu gloanţe mari explozive, fumigene, cu alice, după dorinţă. Oricum, era o armă înspăimântătoare. Acum ţinea carabina atârnată de un umăr.

Grimaldi atinse casca şi zise:

— Va trebui să cobor vreo şaizeci de metri într-o zonă descoperită ca să te pot lăsa. Nu va fi deloc uşor.

Hunter răspunse:

— Tu alegi, Jack. Renunţăm dacă vrei.

— Nici vorbă. Te voi lăsa pe insulă. Prefer aşa decât să te las

la o mie două sute de metri.

Începu să râdă nervos.

— Acum o să urc. Ne apropiem.

Hunter zâmbi. Îl înţelegea foarte bine. Apoi se concentră asupra apropierii de insulă.

După câteva momente, staţia radio prinse glas:

— Pământul către Cer. E cineva?

Era Leo Turrin de la bordul rulotei. Grimaldi stabili frecvenţa şi-i făcu semn lui Hunter.

— Te ascult, Pământule, zise Hunter.

— OK. Au înghiţit momeala şi acum dau fuga. Vor avea nevoie de o oră ca să se organizeze şi să ajungă la faţa locului.

Hunter declanşă cronometrul.

— Am înţeles, zise el. O oră. Mulţumesc, Pământule. Mergem acolo.

— Bine. Imediat plec şi eu. Voi duce vehiculul unde ne-am înţeles.

— S-a făcut.

— Succes!

— Mulţumesc. Ai grijă.

Grimaldi puse la loc interfonul şi zise:

— Cine e amicul?

— E mai bine să nu ştii, Jack.

— Am înţeles, OK, pregăteşte-te. Cred că suntem la un kilometru de ţintă. E timpul să tragi racheta luminoasă. Vântul e… Da, în spatele tău. Tragi când îţi fac semn.

Hunter întinse braţul cu pistolul de semnalizare în mână.

— Acum!

O rachetă mică îşi luă zborul spre orizont, urcând împotriva vântului. Avea un fir destul de lung. Dintr-o secundă în alta, paraşuta avea să se deschidă şi să coboare în spatele lor, va trece prin stratul de ceaţă şi se va pierde deasupra apei pe plajă. Era doar o diversiune. Hunter avea intenţia să debarce în partea din spate a insulei în timp ce toată lumea se repezea în partea opusă.

Grimaldi coborî rapid.

Hunter se aşeză lângă deschizătura din podea şi zise:

— Îmi scot căştile, Jack. Îmi vei face semn cu mâna.

— OK. Ai grijă de tine. Voi face în aşa fel încât să poţi alerga. Dar sări când vrei. Cu siguranţă că vei vedea mai bine ca mine cum se prezintă terenul. Noroc, bătrâne.

Hunter scoase căştile şi făcu semnul victoriei. Apoi se aplecă

în exteriorul aparatului, cu capul înainte, se agăţă de bara tălpicii.

Ceaţa se risipi brusc. Solul deveni vizibil, apărură clădirile, mase neclare.

Departe de ei, racheta luminoasă străpungea ceaţa, coborând lent spre plajă.

Micul aparat viră brusc, tresări, căzu cu rapiditate, tremură din nou apoi începu să coboare treptat.

Solul defila cu mare viteză. Un gard trecu vijelios la câţiva centimetri de patine. Hunter se aruncă înainte şi apucă o patină cu amândouă mâinile de parcă ar fi fost o bară fixă dintr-o sală de gimnastică. Se legănă în gol. Cu picioarele întinse, genunchii uşor îndoiţi, îşi dădu drumul să cadă.

Atinse pământul în pas alergător, se poticni din cauza greutăţii echipamentului, căzu, alunecă şi apoi se opri.

Elicopterul dispăruse deja iar ceaţa înăbuşea zgomotul palelor.

Hunter se ghemui şi se examină. Nu avea nimic, doar un genunchi zgâriat. Armele erau intacte, explozibilul rămăsese întreg.

Se petrecea ceva departe în faţa lui. Oamenii dădeau fuga de ici, de colo şi motorul unei bărci se auzi brusc. Diversiunea reuşise.

Începu să alerge greoi spre sursa de zgomot, apoi coti spre clădiri.

Auzi paşi precipitaţi în faţa lui, se opri, ieşi din umbra unui depozit şi se opri.

Auzi o voce foarte aproape de el:

— OK, dar jur că am auzit un elicopter!

Un alt om îi răspunse, probabil un şef de echipă:

— Jur că vei lua un glonţ în burtă dacă nu execuţi ordinele! Cară-te de-aici, du-te să dai o mână de ajutor tipilor de pe plajă!

Paşii se depărtară.

Exact în faţă auzi un aparat de emisie-recepţie. Era un mesaj strident, de neînţeles. Vocea şefului de echipă răspunse:

— Am înţeles, dar am şi făcut asta. Auzi, Jerry, incinta e aproape goală, nu mi-ar plăcea s-o apăr în stadiul actual.

Şeful de echipă ascultă apoi zise:

— Am înţeles. Voi fi mai liniştit când vor sosi.

La fel şi Hunter. Faimoşii două sute… Dar mai înainte avea de gând să pregătească o primire specială în onoarea lor.

Nu ar fi putut să facă nimic dacă trebuia să stea pe loc în incintă. Înaintă. Omul din faţa lui era doar o umbră vagă. Se

întoarse brusc la apropierea lui Hunter:

— Ai un foc? întrebă Exterminatorul cu o voce relaxată.

— Cine e? întrebă şeful de echipă cu o voce încordată.

Hunter îi trase o lovitură de picior în pântece şi alta cu muchia palmei la gât. Soldatul se prăbuşi. Hunter termină treaba folosind un garou, cu genunchii pe spatele tipului. Luă aparatul de emisie-recepţie şi se depărtă de cadavru.

De data asta nu mai cruţă pe nimeni. Era ceva mult prea serios.

Un alt tip singur stătea în faţa clădirii centrale, cu spatele la Hunter şi cu capul uşor aplecat într-o parte, ca şi cum ar fi încercat să audă ce se spunea undeva departe.

Exterminatorul strigă la el:

— Hei!

Tipul se răsuci pe loc exact la timp ca să primească lama cuţitului în gât. Dădu drumul PM-ului, duse mâna la rană, cu ochii holbaţi, apoi se prăbuşi.

Hunter se apropie de uşă, găsi cheia şi intră. O lampă în capătul de sus al scărilor împrăştia o lumină blândă. Trase cei doi morţi înăuntru, apoi îi lăsă într-un colţ întunecat, luă lampa şi coborî spre buncăr.

După zece minute, Hunter era sigur că deja cunoştea toate secretele insulei, toate instalaţiile în stare de funcţionare. Dar treaba nu fusese terminată. Erau acolo trei săli mari săpate în stâncă sub depozitul de tablă. Numai cea de la mijloc era terminată. În toate direcţiile porneau tunele din încăperea centrală, dar nu duceau nicăieri – deocamdată.

Găsi o conductă deasupra sălii de sub clădirea de est, iar în depozit găsi praf de puşcă.

Apoi începu munca cea mai obositoare: deplasarea TNT-ului şi pregătirea lui.

După patruzeci de minute de la aterizare, vârî detonatorul în explozibilul plastic şi începu numărătoarea inversă. Îi luase prea mult timp, dar vrusese neapărat să-şi ducă treaba la bun sfârşit.

Acum probabil că afară era lumină, sau cel puţin apăruseră zorii.

Dacă cei de la meteo nu se înşelaseră, nu mai era ceaţă decât la o altitudine de câteva sute de metri.

Acum cei două sute de ucigaşi erau probabil pe poziţii. Hunter era blocat în subsol, aşezat pe câteva tone de TNT care trebuiau să sară în aer dintr-o clipă în alta.

Se întoarse în sala centrală, îşi alese cu meticulozitate armele

în funcţie de greutate şi puterea de foc şi făcu ultimele pregătiri.

La şaizeci şi cinci de minute după aterizare, ieşi din depozit, cu carabina gata să devasteze tot ce-i bara drumul.

Destinul îi surâse încă o dată.

Mergând direct spre el, la o distanţă de vreo douăzeci de metri, John Franciscus se apropia înconjurat de oamenii lui, cinci la număr.

Toţi reacţionară rapid, dar nu îndeajuns, văzându-l pe Hunter al cărui deget se crispa deja pe trăgaci.

Dansul cadavrelor începu sub impactul gloanţelor mari de 40 mm, corpurile se împrăştiară în toate direcţiile, ascunse imediat de fumul exploziilor.

Hunter îl zări pe Franciscus printr-un nor albicios. Îl văzu ridicat de la pământ, sub impactul unui glonţ, şi căzând peste peretele unui bungalou. În acel moment, un alt grup dădu ocol clădirii în pas alergător.

Hunter se întoarse spre ei şi îi durui copios cu M 16, trimiţându-i la pământ.

Apoi, brusc, soldaţii ţâşniră de peste tot, mai ales din clădiri, bungalouri, venind în fugă de pe plajă.

Hunter pierduse timp şi cei două sute de ucigaşi aveau să profite de asta. De data asta exagerase.

Trase în ei cu gaze lacrimogene, explozive, bombe fumigene; îi reteză cu gloanţe de 44 şi aruncă în ei cu grenade.

Se războiaşa cum ştia numai el, apoi provocă un enorm fum de camuflaj în spatele căruia o luă la fugă din toate puterile. Alerga ca un apucat. În acel moment auzi zgomotul palelor elicopterului. Jack Grimaldi îi venea în ajutor.

Vulturul sosi în picaj, cu unghiul de atac calculat ca să-l ia din zbor. Hunter ar fi preferat să se deplaseze nu chiar atât de repede, dar asta le-ar fi plăcut şi amicilor supravieţuitori.

Patina elicopterului îl lovi în piept când sări spre aparat. La capătul puterilor, se agăţă cu braţele de ea, simţi o durere cumplită la subsuoară şi avu sentimentul că e sfârtecat. Apoi aparatul şi omul urcară brusc în aer.

Scena păruse la fel de uimitoare atât pentru cei care o văzuseră de jos cât şi pentru omul care se afla agăţat între ghearele vulturului. Asta avu ca efect descurajarea oricărei reacţii ofensive. Nici un glonţ nu fii tras în timpul ascensiunii, şi Grimaldi mări viteza ca să se depărteze cât mai repede de zona de luptă.

Abia după un kilometru şi jumătate reuşi şi Hunter să se

caţere pe tălpică; apucă mâna întinsă de Grimaldi şi se strecură în aparat.

Rămase un moment lungit, trăgându-şi răsuflarea. Se depărtă de gaura din podea şi se aşeză în fund privindu-şi mâinile care îi tremurau. În cele din urmă Grimaldi îi întinse căştile.

— Ce tot faci de zece minute? întrebă pilotul. Te-ai prostit? Am coborât după şaizeci de minute, apoi şaizeci şi cinci. De fiecare dată am urcat. Pe urmă am văzut mult fum şi asta m-a intrigat, şi mi-am zis că trebuie să fac o ultimă trecere. Poate vrei s-o luăm de la capăt, dacă crezi că n-ai avut timp destul!

— Du-te la naiba, minune zburătoare! exclamă Hunter gâfâind.

Grimaldi începu să râdă vesel, viră şi se îndreptă iar spre insulă.

— Cât timp a mai rămas? întrebă el.

Hunter făcu în aşa fel încât să nu-i tremure mâna stângă în timp ce se uita la ceas, dar nu reuşi să distingă cifrele de pe cadran. Lăsă mâna să-i cadă.

— Dintr-o clipă în alta, răspunse el.

— Ar fi foarte bine, răspunse pilotul care încă mai râdea. Uită-te jos.

Hunter nu prea avea chef, se simţea foarte bine acolo unde era, dar făcu un mare efort şi se uită prin gaură.

— US Navy şi Brognola, zise el.

Un val de zece vase de debarcare goneau spre Langley Island, lăsând în urmă un siaj gigantic de culoare albă.

Grimaldi râse.

— Ştii că ai să-mi lipseşti dacă te retragi din activitate! E a doua oară când asist la un mare „bum” văzut de sus.

Grimaldi făcea aluzie la furtuna pe care o văzuse în Texas.

Hunter oftă şi îl întrebă:

— Vizibilitatea e bună?

— Ridică-te puţin şi uită-te.

Încercă să mişte picioarele, se aşeză în patru labe în faţa tabloului de bord şi reuşi să se lase pe vine. Langley Island era chiar în faţa lor, la o distanţă de două mii de metri, şi se aflau la o altitudine de aproximativ trei sute de metri. Vederea i se limpezi imediat şi îşi reveni. Se uită la ceas.

— Numărătoare inversă, îi zise el pilotului. Nu mai mult de treizeci de secunde.

Grimaldi aprinse o ţigară şi i-o întinse. Hunter o luă, trase un fum şi aşteptă, cu ochii ţintă la sfârşitul unui vis de imperiu, sfârşitul unui coşmar pentru omenire.

Fu o explozie ciudată. Pe insulă totul începu să se mişte ca în timpul unui cutremur de pământ. Nu era nici foc şi nici fum, numai mişcare. Trei clădiri se prăbuşiră, dispărură, apoi ţâşniră spre cer cuprinse de foc şi flăcări. Unda de şoc ajunse până la elicopter, care vibră. Începu o serie lungă de explozii care umplură aerul de rămăşiţe. Apoi un nor de fum acoperi gaura imensă din pământ care arunca în continuare afară fum şi flăcări, ca un vulcan în erupţie.

Bungalourile dispărură, marea vilă la fel, digul şi depozitele nu mai existau. Nu mai rămăsese decât o gaură imensă şi pământ ars. Insula semăna acum cu un vulcan artificial în activitate.

Grimaldi şopti:

— La naiba, nu-mi vine să cred! E greu de crezut!

Hunter i-ar fi putut spune prietenului său că existau o mulţime de lucruri greu de crezut.

Dar asta nu. Nu ce se petrecuse la picioarele lor. Era cea mai mare lovitură pe care Hunter o dăduse Mafiei. Niciodată nu reuşise să-i lovească pe mafioţi în felul ăsta şi niciodată nu ucisese atâţia indivizi dintr-o lovitură.

Dacă existau supravieţuitori, aceştia aveau să se gândească de două ori înainte de a-l mai înfrunta pe Exterminator.

— Poate…

— Du-mă acasă, Jack, zise Exterminatorul cu o voce ostenită.

Slavă Domnului, mai avea încă un loc liniştit!

EPILOG

Leo Turrin stătea în faţa rulotei şi aştepta întoarcerea războinicului. Întoarse capul şi-şi ascunse faţa până la plecarea elicopterului, apoi se apropie de Hunter şi-l prinse de umeri, îl strânse la piept, gata să-i înşire stupidităţi despre curaj, onoare şi datorie.

— Du-te acasă, Leo, zise Hunter zâmbind.

— Cât de repede voi putea găsi un 747, răspunse agentul dublu. Îi las lui Hal ce-a mai rămas în zonă. Trebuie să pleci şi tu, sergente. Repede şi departe.

— Bineînţeles, zise Hunter zâmbind cu toată gura.

— Bun. Jocko mă aşteaptă la capătul străzii. Ar fi bine să plec mai înainte să se sperie şi să vină după mine.

— Da, să nu faci imprudenţe, Leo. Mai avem multă treabă de făcut.

Leo Turrin îi întoarse spatele şi plecă râzând ca un dement.

Hunter urcă în rulotă, aprinse o ţigară, porni motorul şi demară gândindu-se la un loc îndepărtat unde ai fi putut să se ducă.

Repede şi departe.

Seattle era un oraş frumos, cu oameni cumsecade. Chiar şi persoanele foarte tinere şi foarte naturale erau de treabă. Persoanele ceva mai mature erau şi mai mult.

Dar Hunter nu avea decât rulota. Acolo unde îl putea duce ea nu era decât război şi oameni cumsecade.

Repede şi departe.

Spre alt câmp de luptă? Sigur, totdeauna era unul undeva. Asta era lumea lui Bob Hunter. Cu atât mai rău!

Sau, poate, cu atât mai bine!

CUPRINS

CAPITOLUL I.....3
CAPITOLUL II.....9
CAPITOLUL III.....14
CAPITOLUL IV.....20
CAPITOLUL V.....25
CAPITOLUL VI.....29
CAPITOLUL VII.....35
CAPITOLUL VIII.....43
CAPITOLUL IX.....51
CAPITOLUL X.....58
CAPITOLUL XI.....65
CAPITOLUL XII.....71
CAPITOLUL XIII.....77
CAPITOLUL XIV.....83
CAPITOLUL XV.....87
CAPITOLUL XVI.....91
CAPITOLUL XVII.....97
CAPITOLUL XVIII.....101
CAPITOLUL XIX.....109

CAPITOLUL XX.....114

EPILOG.....121

CUPRINS.....122

Când Mafia provocase moartea familiei lui Bob Hunter, ea nu ştiuse un lucru: în Vietnam camarazii îi spuneau lui Bob Hunter Exterminatorul!

Dominat de o ură feroce, Exterminatorul a început propria lui cruciadă. De la New York la Chicago, de la Palermo la Hong Kong, peste tot unde şi-a instaurat regimul de crimă şi corupţie, Mafia va da piept cu Exterminatorul!

Răzbunarea lui sună rece şi necruţător:

UCIDE! UCIDE! UCIDE!

MERCENAR MERCENAR

Lovitura supremă? Cosa di tutti cosi? Luaseră hotărârea să ducă la bun sfârşit acel efort imens din buncărul de la Langley Island? De ce nu?

Seattle era unul dintre cele mai mari porturi de pe coasta de vest. Canada nu era departe, se putea ajunge uşor pe apă. Principalele căi maritime spre Alaska treceau direct prin faţa insuliţei.

Seattle?

Asta ar fi explicat noile tendinţe ale Organizaţiei. Mafia se pregătea să violeze Pacific Northwest, o întindere de pământ oarecum virgină. Nu exista un loc mai bun decât Seattle pentru a instala un post de comandă. Dar cine ar crede asta, cu excepţia lui Hunter? Din păcate, nimeni!

Acel buncăr avea să devină cartierul general al tuturor soldaţilor Mafiei, noua capitală ilegală a Statelor Unite.

Într-un fel sau altul, Hunter trebuia să li se opună.

Era o problemă de supravieţuire.

EDITURA Z 2000 EDITURA Z 2000 EDITURA Z 2000

ISBN 973-9127-73-5 Lei 16 900